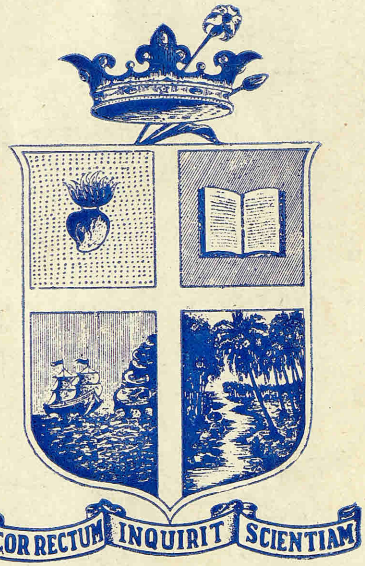
The SACRED HEART COLLEGE Annual

THEVARA

Vol. IV

March 1949

THE

ERNAKULAM TUTORIAL COLLEGE

ESTD.
MAY
1946.

—SITUATE ON T. D. ROAD, ERNAKULAM, IS THE VERY PLACE WHERE YOU WILL GET—

EFFICIENT TUITION

TUTORIAL SUPERVISION

COMPREHENSIVE PREPARATION

for any course of studies in which you need reinforcement.

Apply for PROSPECTUS *to* JOSEPH KITHU, M.A.
PRINCIPAL

Telegrams: "JOSCO" Phone No. 237. Post Box No. 37, Ernakulam.

WASH DAY
BECOMES A HOLIDAY

JOSCO CHEMICALS LTD.
ERNAKULAM.
Managing Agents: P. I. JOSEPH & CO LTD.,

Sales Depots:—

5, Kondichetty Street, Madras.
2/27 Mattancherry, Cochin.
101 Felix Pai Bazaar, Mangalore
T. D. Road, Ernakulam.

LABORATORY EQIPMENT.

SPECIAL INSTRUMENTS,
ELECTRICAL INSTRUMENTS,
ANALYTICAL BALANCES,
WEIGHT BOXES,
MICROSCOPES,
SLIDES,
FOREIGN RESISTANCE GLASSWARE
& CHEMICALS;

FOR COLLEGES, HIGH SCHOOLS,
RESEARCH LABORATORIES,
POLYTECHNIC INSTITUTIONS,
ETC ETC. ETC.

TEACHING APPLIANCES,
GLOBES,
WALL MAPS,
CHARTS,
PHYSIOLOGICAL MODELS ETC. ETC.

FOR ELEMENTARY AND MIDDLE
SCHOOLS ETC.

Please send enquiries to:

THE CENTRAL SCIENTIFIC SUPPLIES CO., LTD.

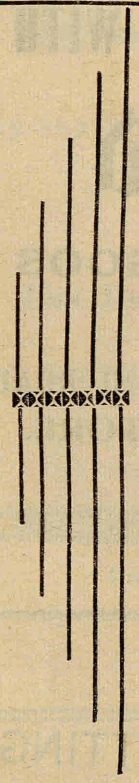
2. AGARAM ROAD: TAMBARAM.

BRANCHES :

29. Narasimharaja Road,
BANGALORE CITY. Mysore State.

T. C. 71. Main Road.
TRIVANDRUM. Travancore State.

NOW OFFERING

Pye's P. O. Box, R. Box, Stop Clock
Elasticity apparatus and Galvanometer
Cassela's Fortins Bgrometer
Salter's Spring balances and weighing scales
Welch Induction Coils, Vacuum pump, Vacuum tubes
Diffracting gratings and charts
Eiglish Optically worked mirrors
Lenses and Magnifiers
American Latest type of Rheostats
Chemical and Analytical balances and weights
Chances Hysil glassware
Worcestor Sillax dishes and crucibles
Towers Electric Furnaces and graduated glassware
B. D. H. & Judex Laboratory Chemicals
Also
Doultons Laboratory sinks & Buchner funnels
and
English or American Museum
Jars, Soxhlet apparatus
All consignments now now on Seas to India
Unique Selection of Imported
Scientific Instruments
Together with
Our Manufactured and Standardised
apparatus in all branches of Science

Complete Laboratory Furnishers

HARGOLAL AND SONS

The Science Apparatus Workshop

Phone 173. Head Office: AMBALA CANTT.

BRANCH OFFICE: **27. A Linga Chetty St. Madras**

Agency Offices at Delhi, Jubbulpore, Bombay & Hyderabad (Dn.)

THE CHOICE OF

THE DISCRIMINATING SPORTSMEN LIES WITH

Aberoi Limited

MAKERS OF QUALITY SPORTS GOOS

22 MOUNT ROAD. MADRAS,
MADRAS.

8/23 AVANASHI ROAD,
COIMBATORE.

HALLO !

WHY YOU WASTE MONEY IN GETTING
YOUR **SPORTS** GOODS
FROM HERE AND THERE.

TRY

The Cochin All Sports

Ernakulam.

EXCELLENT IN WORKMANSHIP
SATISFACTORY IN SERVICE
COMPETITIVE IN PRICES

"Jayabharatham"

A HIGH CALSS REVIEW IN MALAYALAM

Like the Modern Review, the Indian Review, the New Review

FOR THE PRESENT, PUBLISHED 6 TIMES A YEAR
ON THE 15TH OF EVERY ALTERNATE MONTH OE THE ENGLISH CALENDAR.

A Review for all Homes, Colleges Schools, Reading Rooms Libraries, Study Clubs.

The Review { for all Leaders of Thought and Action—
for men of all professions—
for students of Colleges and Schools.

CONTAINS ARTICLES OF LITERARY, CULTURAL EDUCATIONAL, HISTORICAL AND SCIENTIFICE INTERESTS.

Permanent Subscription: Rs. 100

Annual Subscription Rs: 4

CORRESPOND WITH—

The Managing Editor,
"Jayabharatham"
THEVARA,—ERNAKULAM.
(Cochin State.)

GERVAS JOHN & Co.,

PROCESS BLOCK MAKERS — IN HALF-TONE & LINE

(TRI-COLOUR BLOCKS - OUR SPECIALITY)

PHOTO BLOCK STUDIO

Valanjambalam—ERNAKULAM

For Everything

IN MOTOR PARTS

VISIT **AMBIKA AUTO STORES**

70 FEET ROAD, ERNAKULAM

Stockists for.- DUNLOP TYRES, TUBES & ACCESSORIES

"C" BLUES SPORTS HOUSE

BROADWAY, ERNAKULAM

Bharatha Tailoring Co.,

FIRST CLASS OUT-FITTERS

BRDADWAY, ERNAKULAM

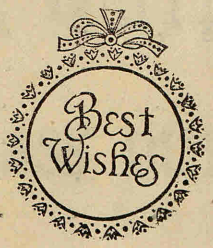
THE
SACRED HEART COLLEGE ANNUAL,
THEVARA.

Vol. IV EDITOR: FR. REYNOLDS, T. O. C. D. 1949

CONTENTS

		PAGE
Address presented to H. Highness		I
Presidential Address		III
Why can't peace last for ever	*John A. Feltis*	1
"Labor Vincit Omnia!"	*K. S. Antony M. A.*	3
Revolution in the Radio	*P. M. Ittyavirah I U.C.*	4
The Kindness of G. K. Chesterton	*Rev. J. F. Cassidy*	5
On Beating One's Wife	*E. F. Miller*	7
Atom—The Great Vista of the Future	*P. M. Ittyavirah I U. C.*	11
Let them not dig the Grave of Democracy		13
A Child's prayer	*J. H. Harrison*	14
Realism and Idealism in Sanskrit Literature	*Prof. V. A. Ramaswamy Sastry M. A.*	15
Education and the Child		17
Fundamental Errors		18
Food for Thought	*A. Hariharan*	20
Coventry Patmore	*Edward L. Burke S. J.*	21
Some reasons for going to College		24
Historical Monuments of Lahore	*A. Hariharan III B. Sc.*	25
Grave and Gay		26
കൂപ്പുകൈ	*Vidwan T. M. Chummar*	27
ചൈശാചികതം	*J. P. Mathai*	33
മഹാത്മജിയുടെ ധർമ്മപഞ്ജരം	*Mathew C. J. I U.C.*	39
മാറിമാറി	*E. J. Paul II U.C.*	40
ഇരുളിൽ	*C. R. Bhaskaran II U. C.*	41
കവിതയോട്	*P. K. Mukundan IIU.C.*	42
കവിതാകാമിനി	*T. C. Mathew II U. C.*	43

സമുദായം—ഒരുവശം	*Cherukulathu Ravindran III B.Sc.*	44
രണ്ടു രംഗങ്ങൾ	*K. G. Bhaskaran Pillai III U. C.*	45
ബാപ്പുജി	*Abraham C. C. II U. C.*	46
കവിയുടെ കണ്ണു്	*Puthezhathu Bhaskara Menon III B. Sc.*	47
പ്രസംഗകല	*Shanmukam Pillai I U. C.*	48
അമ്മ	*E. R. Xavier III U. C.*	48
കള്ളക്കണ്ണു്	*Baby John Koyilparampil II U. C.*	49
വീരവൈധവ്യം	*Vincent S. Tharayil II U C.*	50
മഹാകവി കുമാരനാശാൻ	*J. Justin Thekkeveedu II U. C.*	51
മായാത്ത രംഗം	*K Madhavan Nair II U. C.*	52
രമണന്റെ ജീവിതം പോലെതന്നെ	*P. K. Mukundan II U. C.*	53
മഹാശക്തികളോടു്	*P. V. VelayudhanPillai I U. C.*	53
Editorial		54
College Report		56
College Societies		59
The Catholic Students' Association		68
College Sodality		70
Annual Report of the Hostels		72
In Memoriam		78
List of Successful Students		79
List of Prize-winners		80
Magazine Committee		82
Exchanges		83
Book Review		84

For a happy Easter

Namaskara
Patwardhan
To
The Sacred Heart
College

ADDRESS PRESENTED

TO

His Highness Sri Rama Varma, Maharaja of Cochin.

On the occassion of His Highness's Visit,

TO

THE SACRED HEART COLLEGE, THEVARA.

May it please Your Highness

IT is with deepest feelings of joy and gratefulness that we, the Prior, Principal, the staff and students of the Sacred Heart College, Thevara, extend a most hearty and loyal welcome to Your Highness on this happy occasion. This is the first time Your Highness visits our College, nay, any college in the State, and naturally we look upon this day as a red-letter day in the annals of our college. This gracious act of Your Highness speaks volumes of Your Highness's magnanimity and statesmanship in this attempting to get into a closer touch with the progress of higher education and of educational institutions in the State which Providence has entrusted to Your Highness's wise Governance. For this rare pleasure and honour, we express our humble and sincere gratitude to Your Highness, and for this liberal statesmanship we heartily and respectfully congratulate Your Highness.

IT is, indeed, a great pleasure and happiness to be governed by a ruler of such exceptional gifts and attainments as Your Highness possesses. Your fame as a profound scholar in Sanskrit literature and Your proficiency in Kavya, Alankara Mimamsa and Vedanta as well as the Western education which Your Highness was fortunate in acquiring, have made Your Highness a unique personality in the Princely order of India. The progressive steps taken by Your Highness for the further advance of our state in the civic and political fields, are authentic testimony of Your Highness's statesmanship of a high order. Cochin has thus a scholar-statesman as her ruler, who holds aloft the noble traditions of perhaps the most ancient Royal Family in India—the "Perumpadappu Swaroopam". Whatever be the new shape of things to come, we believe that, in the task of reviving and re-establishing the great culture of our country, personalities of great scholars like Your Highness would be of great help, and their guidance and statesmanship would be of great service to our Motherland.

WE feel it our duty to give expression, on this auspicious occasion, to our heartfelt gratitude to the Royal Family of Cochin for all the encouragement

given to this college since its commencement in June 1944. Your worthy predecessor, His Highness Sri Kerala Varma was graciously pleased to send us, on the occasion of the inauguration of the college in August 1944, His Highness's felicitations and blessings on our humble efforts to cooperate with the government in the spread of higher education in the State. Thanks to the blessings of God and the sympathetic support of the Government as well as the kind cooperation of the public, this infant college has had a rather rapid and steady progress during the past five years, of its existence. We started in June 1944 with a strength of 317 students, and now we count on our rolls as many as 980. Our college is affiliated to the University of Madras for the Intermediate course in Groups I, II, III, for B. A. Pass course in Mathematics, Economics, for B. Sc. Chemistry and for the B. Com Degree course. Our records in the University examinations as well as in the field of sports and games have been gratifying and commendable. We are indeed proud of our efficient staff among whom are two members of the Royal Family.

WE are happy to take this occasion to give expression to our indebtedness to the Government of Cochin for their sympathetic encouragement of our efforts to contribute our mite to further the cause of higher education in the State.

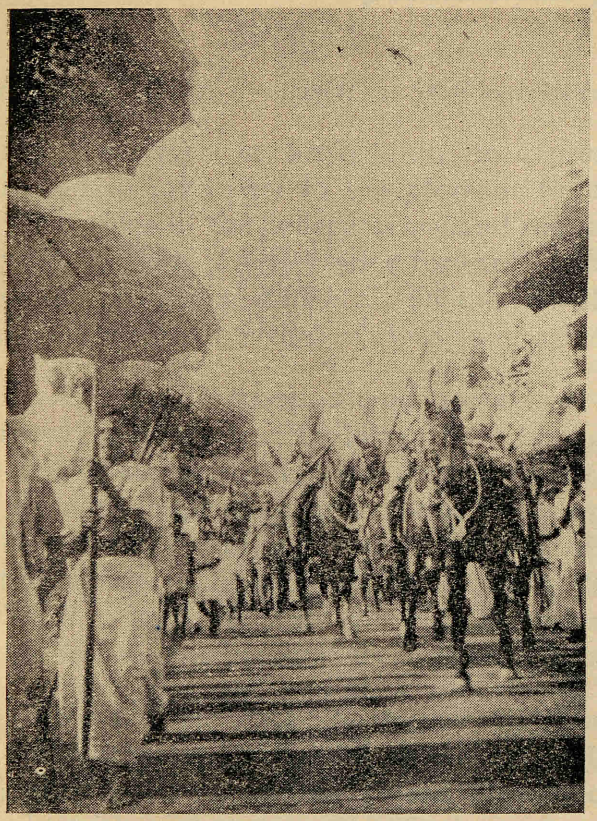
WITH Your Highness's permission I am happy to announce on this august occasion that to perpetuate the memory of Your Royal Visit to this College we are instituting a prize to be awarded to the student who passes first from this college and is placed in the first or second class in part II, Sanskrit of the B. A. degree examination. This prize shall be called 'Parikshith RamaVarma Prize.'

WISHING Your Highness long life and God's blessing to guide, with Your characteristic scholarship and statesmanship the safe and progressive advancement of the peace and prosperity of the people of this enlightened State,

THEVARA,
13—2—1949.

WE BEG TO REMAIN,
May it please Your Highness,
Your Highness's devoted and loyal subjects,

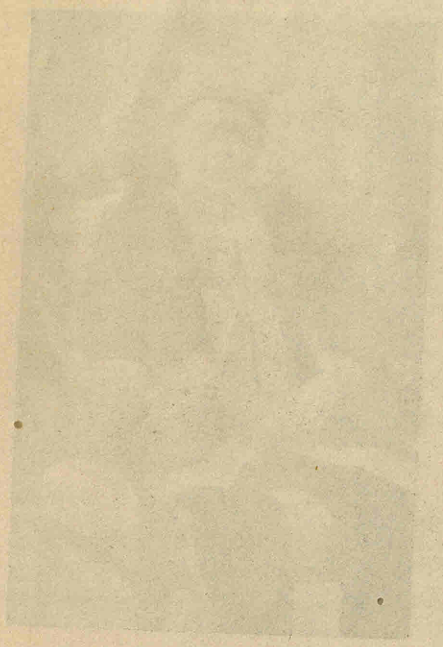
Prior, Principal, the staff and students of the Sacred Heart College, Thevara.

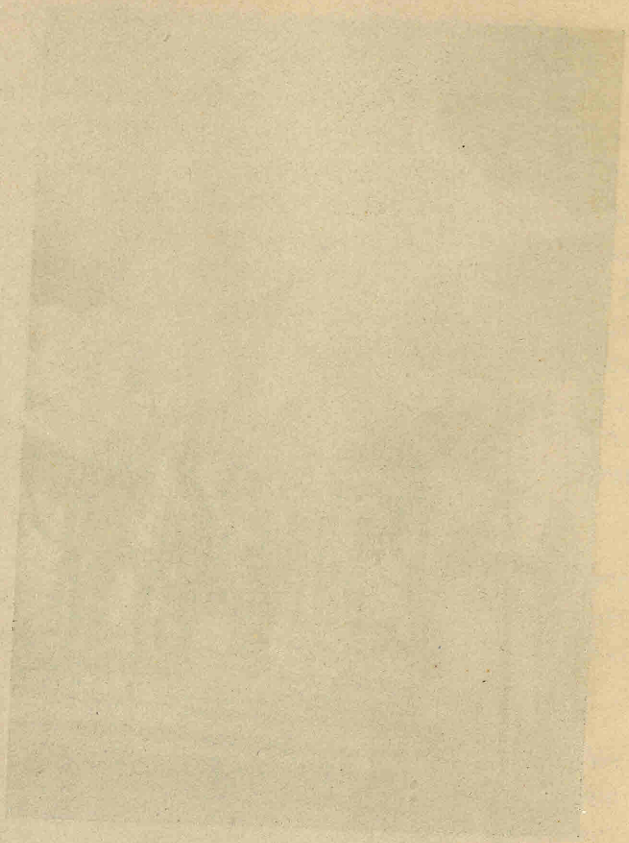

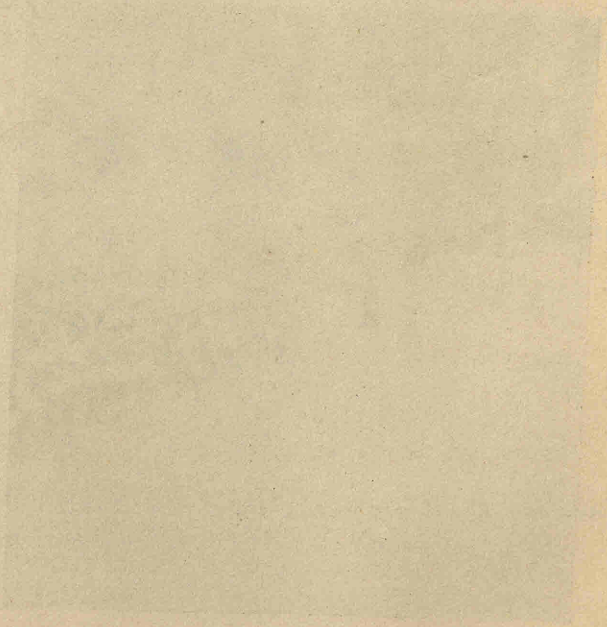
H. Highness driving in state to the college—

Presidential Address

Very Rev. Fr. Prior, Principal, the Staff and Students, and Ladies and Gentlemen,

Allow me, to begin with, to express my sincere thanks for your kind invitation to take part in the pleasant functions of this evening. Ever since the authorities of the college came and requested me to preside over the College-Day celebrations, I was looking forward to the happiness of meeting you all here, especially the young students. Of the few pleasures that appeal to the old, none could be greater than that of close association with the young.

The world, as all of you are aware, is in a great ferment today. Old ideas and concepts are fast losing their hold and new standards of life and conduct are slowly emerging from the transition. It is not at all possible to forecast the ultimate shape of thing to come; but there is little doubt that a new chapter in the history of mankind is in the process of writing today. It is but natural that at a stage like this, when the old world is all but dead and the new seems too weak to be born. there should be so widespread a spirit of uncertainty and restlessness among the various strata of the society at large.

Nevertheless, it is the duty of all of us who are sincerely anxious about the progressive evolution of our country and the peace and prosperity of our people to contribute all that we can towards controlling and steadying the various turbulent forces that operate around us now. This is the most important task that one expects especially of the authorities of colleges and universities promptly to apply their minds to and tackle successfully in the present context of affairs. Impatience and impulsiveness are the two outstanding characteristics of youth all the world over, and it is only to the extent that parents, professors and teachers are able to control the one and curb the other that they could be worthy of their role.

To the students I would like to say that they should look upon their college life as a strenuous period of preparation for taking up the duties and responsibilities of the life to follow. Neither the high marks they secure in examinations nor the degrees they achieve from the university will stand them in good stead if they have not utilised to the full the years they spend in the college for the development of those qualities and virtues which alone would enable them to fight and win the battle of life. Of these qualities none is greater than character; and, of these virtues, none is more precious than that of the development of the reasoning power. There is an ancient Greek saying: "When wealth is lost, nothing is lost; when health is lost, something is lost; but when character is lost, everything is lost." No truer words have ever been written, and no student can have a higher

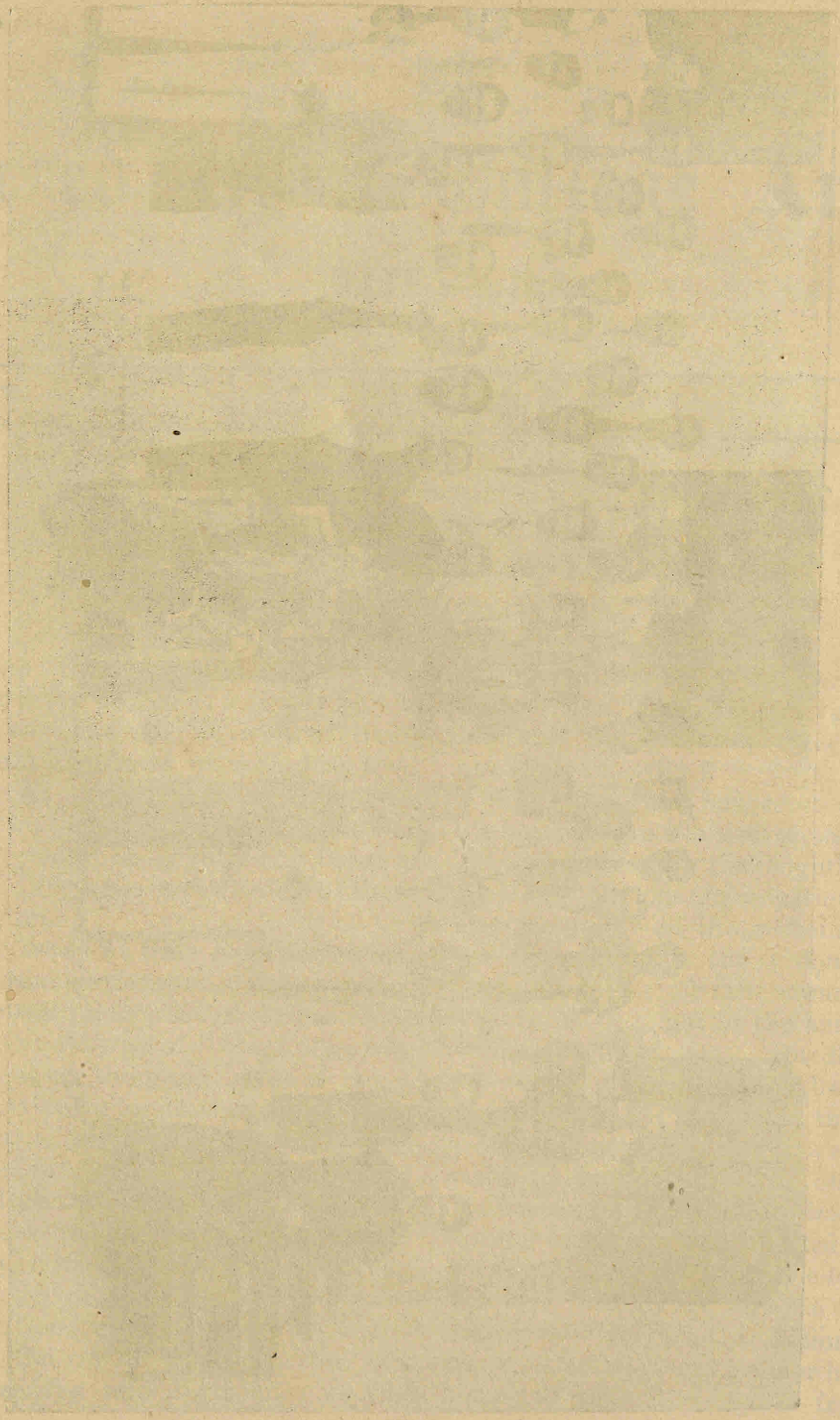
motto and a greater maxim to go by and guide him than this great saying. Character, in fact, is the inner adornment of man and is the only key to suceess, and no young man who wishes to lead a good and useful life can afford to indulge in the many lapses and failings that cumulatively detract from character and make of him a feeble and futile unit of society for ever.

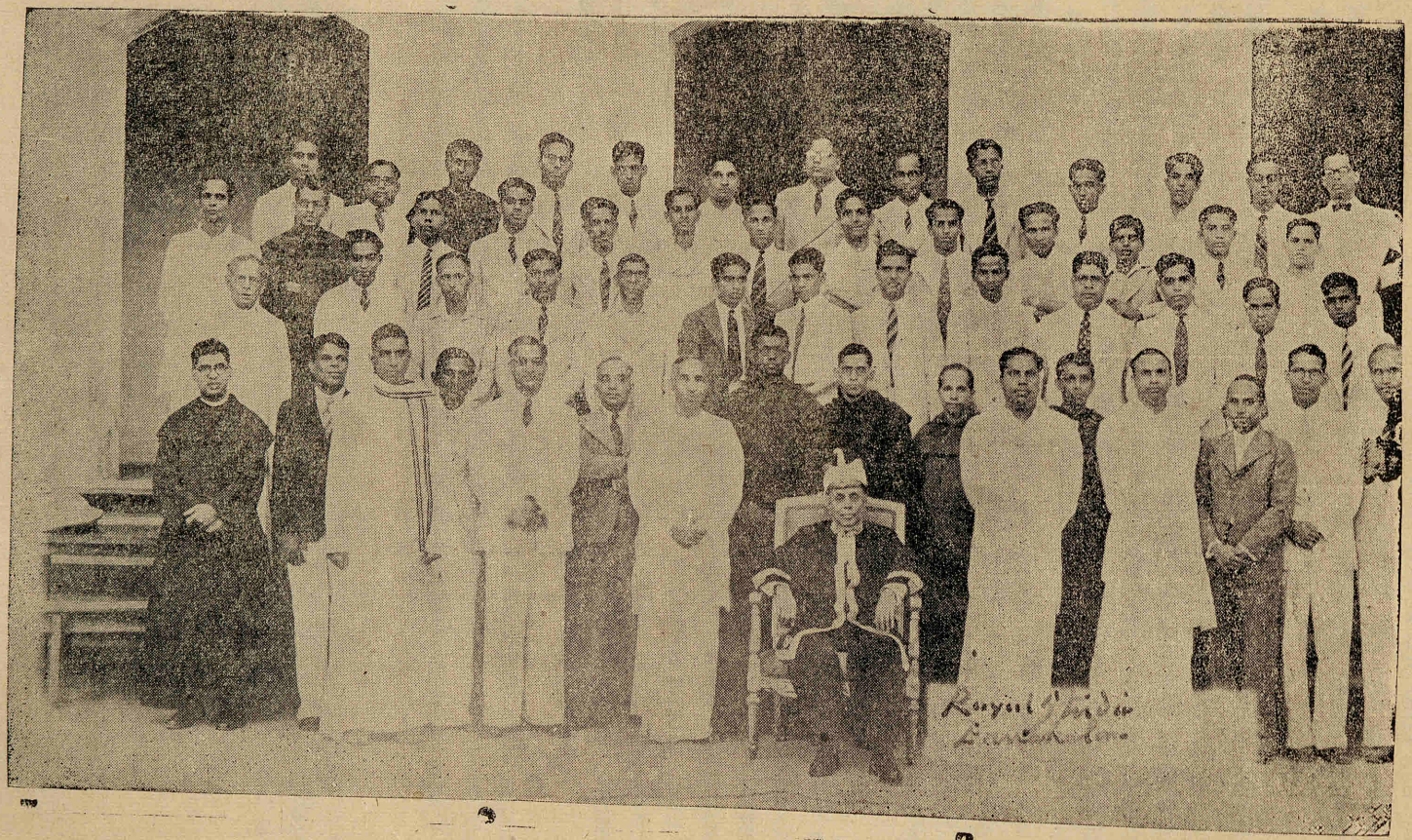
Simultaneously with the development of a high character should be developed the power of reasoning which alone can enable one to distinguish right from wrong, to sift the chaff from the wheat, to see the wood and the trees in due perspective. Thought, unleavened and unillumined by reason, is ineffective and can never serve as inspiration to useful action, and action without thought is nothing short of folly. To act as men of thought and to think as men of action—this, in fact is what students should assiduously prepare themselves for during their life in colleges. I hope that the students of this college are being trained up in the right manner so as to equip them with the high character and the acute power of reasoning so necessary for playing their part nobly and well in the larger life of the world of which they are the inheritors of tomorrow.

I would also like to express my sincere appreciation of the valuable services which private educational institutions like this college have been and are rendering to the cause of the promotion of education in all its grades in the State. My Government, on their part, have been deeply sensible of these services, and they have always been anxious to provide all the help and encouragement they can to the private agencies in this laudable enterprise. I am sure that this encouragement will continue to the same liberal extent in future, and there is no room for any suspicion in any quarter that there would be a change in policy.

I appreciate the courtesy of the authorities of this college in instituting a prize in my name to be awarded to the student who passes first in this college and is placed in the first or second class in the B. A. Sanskrit Examination, and I thank them for it.

Finally I wish to avail myself of this opportunity to give expression to my sincere gratitude for the loyalty and devotion to the Royal Family displayed by the public in co-operating with the college authorities to make the function a great success.

H. Highness with the staff of the College

The

Sacred Heart College Annual

THEVARA

Vol. IV MARCH 1949

WHY CAN'T PEACE LAST FOREVER?

JOHN A. FELTIS

This is the Christmas season. That time of the year when people of a goodly part of the world stop the normal way of living and go into the business of spreading love, gifts and good cheer. The blessed week between Christmas Day and New years Day when the lights burn brightly and Peace of the Christ Child reigns in the hearts of those who love Him.

After the sands of time have flowed into the coming year and levelled their tiny grains into that unrecoverable sea of the past, men go back to the old way of living. The way that for about six thousand years of recorded history, says mankind has acted. We seem never to learn lessons from the past. Men in the commercial world return to the old practice of dog eat dog and the devil take the hindmost; neighbours quarrel with neighbours; groups within a nation bicker between themselves over religous, political or economic concepts; and the nations of the earth look upon the others with suspicion and distrust over the same principles as the national groups, with the so-called spheres of influence thrown in for good measure. Mankind has not found peace and always questions . . . why ?

When the guns, torpedoes and the terrible bombs were silenced at the end of the last destructive fury that engulfed the world, the United Nations Organization was formed. The peoples of all the nations rejoiced in the hope for and the vision of a lasting peace. A peace we all wanted so badly. This U. N. O. might be the answer.

Has it come to pass? Hardly . . . for we still read of war in China, the Holy Land and Indonesia. The veto, the vote of expressing opposition, kept as a sacred prerogative of five large nations on the globe, has barred worthy small nations from becoming members of the United Nations. If it was'nt so tragic it would be laughable; as it is it is'nt funny at all. In the council chambers of the United Nations we hear abuse, defamation and slander heaped upon both nations and delegates from nations.

And those same meetings are used as a sounding board for the spreading of insidiously treacherous propaganda.

Why has the vision been dimmed and does true peace seem so far away? Because the Creator of all good things has been left entirely out of the United Nations' deliberations. No meetings of the councils or committees are opened or closed with prayers for guidance or for thanks. Never do they say, "By thy Providence, O Father, governeth," or some other declaration showing their submission to the Divine Will. (1) O my no, to utter such a prayer would offend the feeling of some little men who declare that there is no God. After proclaiming that He does not exist, they proceed to make gods of their own in the form of godless states and bow down and worship them. These men have not learned or they, in their finite minds, have decided to reject what Saint Paul writes, "Now we know that for those who love God all things work together unto good." (2)

The common people of the world are disappointed in what the United Nations has accomplished so far. There is no doubt, however, that the world would be in worse shape than it is if it did not exist, far from perfect as it is. So it is up to the common people, the little people of the earth to cast out wars, hatred and strife. It can be done, but it can be done solely in one way. How? By doing what a very small fraction of the people who have lived in the last nineteen hundred years have done; taking to heart and living daily the commandment that our Lord gave to us. Saint John writes it in his beautiful Gospel, "This is my commandment, that you love one another as I have loved you." (3)

When all of us, you and I, take it to heart and mind and keep this command..... then, and then only, will we be able to see the question, "Why can't peace last forever?" answered. It will last then, forever, and ever and ever.

When I love you as He loves me
And you love me as He loves thee;
Our bounds of peace and brotherhood
Will last throughout eternity.

(1) Wisdom, c 14-v3 (2) Romans, c8-v2 8 (3) John, c15-v12

IT ISN'T EASY

To apologise.	To forgive and forget,
To begin again.	To keep on trying.
To admit error.	To think and then act.
To be unselfish.	To keep out of the rut.
To be considerate.	To make the best of little.
To endure success.	To shoulder deserved blame.
To profit by mistakes.	But it always pays you !

"LABOR VINCIT OMNIA !"

K. S. ANTONY, M. A.

An English wit has described genius as 99% perspiration and 1% inspiration. Whatever may be the mathematical accuracy of that Statement, it cannot be denied that it is a forcible argument against the pusillanimity of those who refuse to make any honest attempt to improve themselves on the plea that they are deficient in natural talents. We know from the experience of Serious-minded men in all ages that the disadvantages of nature can, to a great extent be compensated for by personal effort.

There is no one who does not desire to become great. Even the stoic Philosopher who despises all worldly greatness as mere "Vanity and vexation of spirit," is not devoid of the desire to be great, at least in the realm of spirituality. It has been observed that "some are born great, some attain greatness and others have greatness thrust upon them." But this, certainly can be only a superficial observation because "all grandeur that has not something corresponding to it in personal merit and heroic acts is a deliberate burlesque, and an insult to common sense and human nature" Greatness is not attained merely by being born with a Silver spoon in one's mouth. Still less can greatness be thrust upon anyone, for greatness in the last analysis, is a quality of the head or the heart. An actor may parade himself in royal costumes, but he does not become a king thereby. A donkey may be dressed in a lion's skin, but it cannot for that, inherit the qualities of a lion. Inside, the old ass will still remain as foolish and mean as ever.

Thoreau the American Philosopher has remarked that we are not wholly involved in nature. Man is not a mere creature of circumstances. The history of all great men prove beyond doubt that every man is the architect of his own fortune. No one has ever become great in sleep. A born genius or a ready made genius is a fiction, an exaggeration, and almost a contradiction in terms.

There is no electric-lift to take one to the dizzy heights of greatness in spite of oneself. Patient and persevering labour is the only way that leads to success.

The name of Sandow is now used as a synonym for a strong man. But Sandow was a sickly and puny child when he was born. By systematic and determined effort he not only overcame the disadvantages of an unlucky start in life, but became a real giant in strength. Demosthenes was not born with a "silver tongue". But he had a will which nothing could conquer and even today he is universally recognized as the greatest of orators.

What then is the secret of success? Is it that nothing succeeds like success? But that does not explain anything. It is said of St. Thomas Aquinas that when his sister wrote to him to teach her how to become a Saint he replied "will it!" Yes, it is the will that matters. When a man really means business, he is capable of taking pains—and genius has been described as an infinite capacity to take pains. Great things can always be expected of one who actually and earnestly works. "Labour, wide as the earth, has its summit in heaven. Sweat of the brow and up from that to sweat of the brain; sweat of the heart which includes all Kepler calculations, Newton meditations, all Sciences, all spoken epics, all acted heroisms" (Carlyle). "The Gods" Says a Greek Proverb, "sell everything good for labour." Many desire to become great, but how few are prepared to take the means! Even the Kingdom of Heaven suffereth violence and it is the violent that bear it away. Lazy people would prefer to remain mediocre,

and to dream away a whole life-time in a fools' Paradise, wrapping themselves in illusions and pleasant dreams and warm blankets, musing like the "lotus-eaters." Disciplined inaction is their profession, and their best friends opium and alcohol. An idle man has never done anything good. The Turks have a proverb which says that the devil tempts all other men, but that idle men tempt the Devil! An idle man's heart becomes corrupt like stagnant water, and his head is soon converted into the workshop of the devil. Socrates used to say that not only he is idle who does nothing, but he also is idle who might be better employed." The idle who are neither wise for this world nor for the next, are emphatically fools at large.

REVOLUTION IN THE RADIO

P. M. ITTYAVIRAH, I U. C.

Sometime around 1950, you will be able to talk to a distant friend just as you would do to-day across the table. Carrying a miniature broadcasting and receiving set in your pocket, you will be able to talk, from here to your parents at home. You can hear the best of the radio programmes while out for a stroll. A great amount of traffic, a great amount of time and a great amount of money will then be saved. Your parents need not worry about your safety here. There won't be the trouble of writing home long descriptive letters; you can tell, daily, of your life here.

And if you have a brother, you can talk to him and cheer him up. Over hills and dales, moor and meadow, towering forest trees and fragrant wild flowers, stinking village huts and sumptuous city mansions, country by-ways and city streets, past, the poor and the rich, the stupid and the wise, the healthy and the infirm, in light, and murk, through, rain and mist, storms and the insurgencies of lightning, with a speed equalled by light alone, an obedience unparalleled, a precision unheard, a determination unchallenged, the ultra short waves of your set travel, unmolested, unimpaired, carrying your affectionate voice, to your little brother, to make him happy and cheerful. It must be really fine !

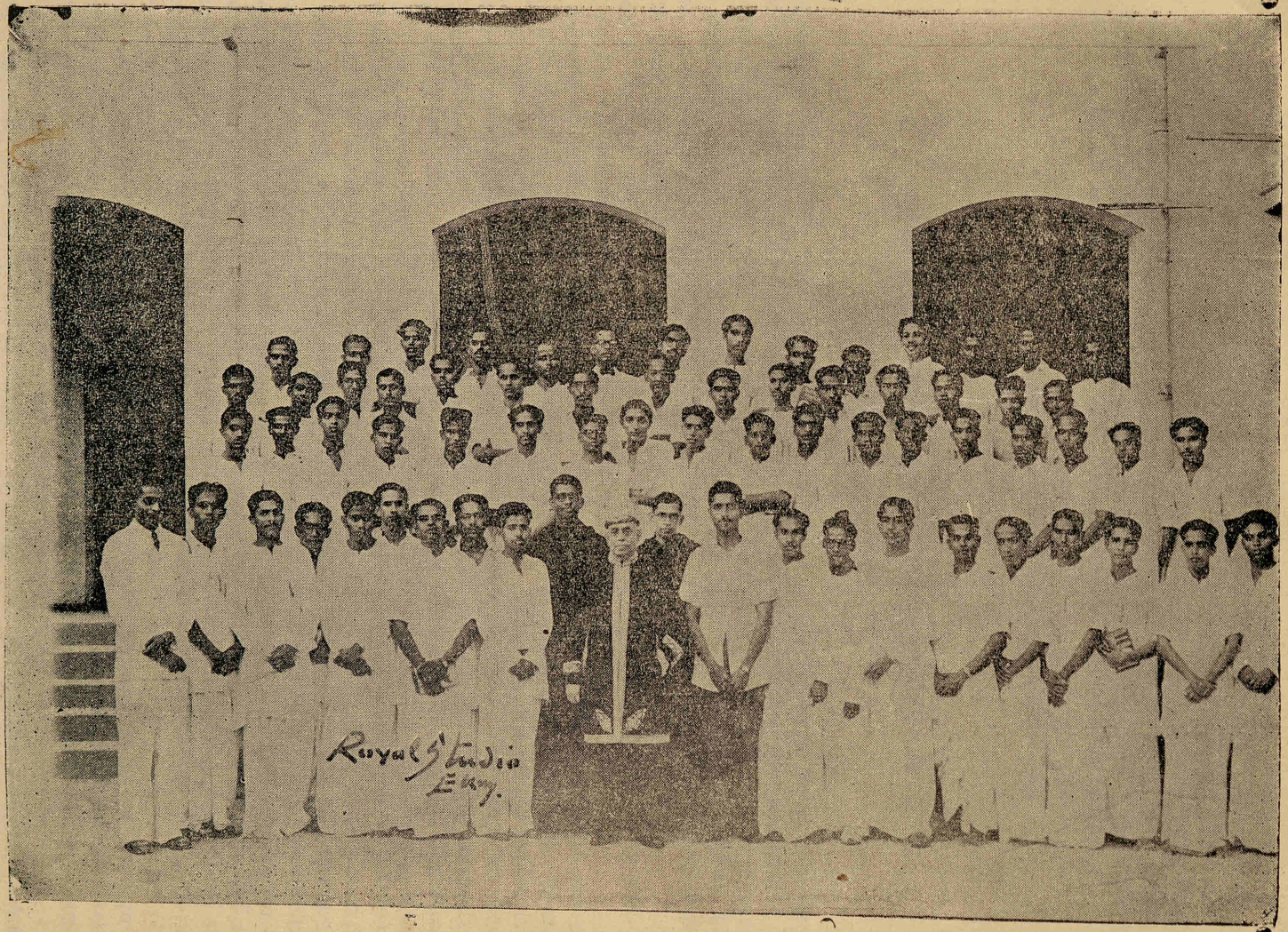
To-day, a radio is a luxury; you cannot perhaps afford one, but not when 1950 dawns. You and I and every man of average means, will then have a radio.

This has become possible, as a result of wartime research.

At the beginning of the last war, anti-aircraft fire was notoriously inexact. During the battle of Britain, with 2500 shells, only one hostile plane could be brought down. The British were alarmed. That kind of defence was extremely inadequate. Something was to be done to make a shell explode in its proximity to an aeroplane. Politicians and defence chiefs turned to scientists for help. Yes, they could take the challenge of the German Luftwafe. They sweated out, the proximity fuse, working on the principle of the radar. It could be mounted on the nose of a shell and fired, and would explode, when it came within 70 ft. of an aeroplane.

Robust miniature radio tubes were produced by the thousands; shrapnel shells were fitted with them and enemy planes were brought down in hundreds.

During the closing years of the last war

H. Highness with the volunteer corps of the College

another development came in. It was the printed circuit. To-day there is a labyrinth of wires behind a radio set. The super miniature radio set will have these circuits printed in silver and carbon inks on thin plastic orceramic sheets. Silver ink will carry the current and carbon ink will serve for resistance circuits.

These printed circuits give excellent performance, and seldom get out of order. At present the wiring of a radio is a laborious task, done by hand. It requires expert labour and takes time. With printed circuits, time, labour and materials are saved. Five hundred circuits can be printed during the time it takes to wire a radio set, to-day.

This simplified process of manufacture will certainly bring down the price and cost of maintenance of a radio. Several American Companies, making use of the above inventions will be soon manufacturing, on a large scale radios of the size, 3 by 5 inches and thickness less than 1 inch.

We can look forward with hope of buying one, in the near future..

THE KINDNESS OF G. K. CHESTERTON

REV. J. F. CASSIDY

Few careers, we believe, so severely test the kindness of a man as that devoted to literature, for few so tempt one to feel superior to others as that which reveals unusual intellectual power. Moreover, literary criticism and apologetics are spheres of mental effort which perhaps more than ought else tend to generate bitterness in others. Yet despite exceptional triumphs won by few in these domains, G.K. Chesterton managed to be one of the kindest men who ever wielded a pen. For all the testing ways of his work, he habitually tried, in his own words, "to love everything alive." So well, indeed, did he succeed in this endeavour that one of his very intimate friends, Max Beerbohm, caricatured him as a "Humanist Kissing the World "

Although early in his career, journalistic successes earned for him the envy and dislike of some for these he could never entertain any bitterness. Writing about these people in 1901, he said: "For the first time I know what is meant by the word 'enemies' men who deliberately dislike you and oppose your career—and the funny thing is that I don't dislike them at all myself." So well did he succeed in maintaining this kindly attitude towards hostile pressmen that ultimately it always changed them into friends. As H. G. Wells informs us, "no one ever had enmity for him except some literary men who did not know him."

In debate, where nasty tempers are so often in evidence, for all his mastery of quick repartee, he was well known for his kindly and Christian behaviour. No heat of argument could prevent him from being so remarkably fair and gentlemanly towards his opponents that controversy never developed into a serious quarrel. When the debate concerned religion which with Bacon Chesterton believed to be the most provocative of subjects, he took especial care so to

manipulate arguments that the object of his attack clearly appeared to be not the man but his views.

As a literary critic, Chesterton's heart ever urged him to heal the wounded feelings of those whose work suffered at his hands. When first he acted as a reader for a publishing house he much disliked having to return manuscripts. When compelled to do so, he always sought to have something encouraging to say to disappointed writers. In like manner, when as reviewer he had to criticise a book unfavourably, he sought as soon as possible to display his personal friendship for its author. As an essayist and poet, because of the benevolent urgings of his heart, he liked to deal with themes which bespoke God's love for men. It was for this reason, for instance, that this part of his literary work had so much to do with Christmas, the feast of love and mercy.

Kind-hearted ways also characterised his relations with his sub-ordinates in the humdrum life of his newspaper office. Although here, irritating things frequently came his way, he was never known to be harsh towards offenders, even when these were such unimportant people as typists, secretaries and office boys. In the light of these facts we can well understand why his sub-editor, Miss Dunham, paid the following glowing tribute to his kind ways in the office of "G. K.'s Weekly:" "He was so kind. He never got angry. He never minded being interrupted. If his papers blew away, he never got impatient. His patience hurt none."

Pen and voice were not the sole channels through which flowed the rich stream of his kindness. His generous purse proclaimed it in trumpet tones. He gave much money to the Catholic Land Movement. To the Catholic Church at Beaconsfield he contributed very generously. He educated several nieces and nephews of his wife. To friends in financial difficulties he lent or gave considerable sums. He left his secretary, Miss Dorothy Collins, some valuable property. His gardener he paid well whilst he allowed him to indulge in a generous measure of idleness. For beggars he had a special weakness. Speaking of his generosity towards such people, Belloc asserts that "he spent money like water." What this bounty was like, we may well gauge from the manner in which the needy once sought his assistance in a prominent hotel in Warsaw. As a result of his generosity, they came in such numbers to seek more that the manager of the hotel had to entreat him not to bring all the beggars of the city around him! In the united States money flowed so freely from his purse to those in distress who sought it that one of his chauffeurs said that "money meant nothing to him."

It never occurred to Chesterton to question those seeking his aid about the genuineness of their poverty. Thus it happened that some of the more daring beggars acted as if they considered him bound to help them regularly. One of these, for instance, was wont to call weekly at his home for ten shillings. Instead of taking umbrage thereat Chesterton actually went to the trouble of mailing him the money whenever the man failed to appear either through illness or for some other reason. Little wonder that this fellow came to believe that when he sought the door of his benefactor for the usual gift, no one should bar his way. One day he was discovered fighting with another man for daring to stand between him and the doorstep of bounty. Such, indeed, was Chesterton's love for down-and-outs that it sufficed to forge a close friendship between him and those swayed by similar sympathies. It is said, for instance, that his special liking for George Wyndham was due to the fact that the latter 'had a huge sympathy for gypsies and tramps."

Benevolence, indeed, so possesed him that

his very person seemed to radiate it. Testifying to this, one of his friends says: "His extraordinary personality wonderfully penetrated the eccentricity of his appearance. His features were slightly fantastic and his voice was as loudly discordant as his laughter; but the real charm and generosity of his character were so transparent that one never seemed to be conscious of the physical medium."

—"*The Irish Franciscan Monthly*

ON BEATING ONE'S WIFE

The point at issue amongst many right thinking people is whether or not it is good and proper to beat one's wife. Before deciding the question in favour or against, it is necessary to make a distinction. Beatings in themselves cannot be frowned upon for the simple reason that all tradition has approved of them in such telling proverbs as "spare the rod and spoil the child;" and, "a stitch in time saves nine;" and so forth. We speak of that peculiar kind of beating which is reserved not just for any woman, but for a wife. The reason that there can be a problem at all in the matter is because of the special relationship that exists between husbands and wives. They are to work as one person, due to the divine statement spoken to the first married couple: "You are now two in one flesh. "If a man's leg goes out of joint, he brings it back to its proper position by striking it vigorously until the rightful union has been resumed. Or if he is short of breath on account of some congestion in the lungs, his back is pounded smartly until the organ is again functioning as nature intended. Surely a wife is closer to a husband than a lung and a leg. Therefore beating one's *wife* takes on a special character that is not to be found in any other relationship.

For a further clearing of the proposition, we speak only of those wives who need a beating. Women in general are of higher ideals than men, and therefore deserve cherishing and love rather than blows and stripes. But in every stratum of society there are some wives who look upon a husband merely as a financial crutch on which to lean when bills would lay them low, or a buffer against the accusation of having been unable by such charms as they possessed to land a man. They refuse to make meals, they play bridge at all hours midst clouds of smoke from rouge-tipped cigarettes, they run home to mother, they have no interest in bearing children out of fear that it may harm their figure or impair their health. In short, not only are they not wives, but they are hardly women. They are a third sex, bred by selfishness, and possessing a set of values that is proper to the nature of neither man nor woman. What is to be done with such creatures? Is a sound beating the answer?

History gives some indication as to the thoughts of former peoples on this interesting speculation. The Code of Hammurabi written some two thousand years before the comming of Christ, decreed for the Babylonians that if a woman quarreled with her husband and said, "Thou shalt not have me," she had to present her reasons. If these reasons were no good, and if added to her faulty reasons was a long programme of neglect of her home and her children, she was simply taken out and drowned. Just like that—she was taken out and drowned. If husband were permitted to drown his

wife if she refused to make the beds and do the dishes, it hardly seems that he was forbidden to give her a switching for lesser faults, such as allowing the roast to burn or the coffee to grow cold. The same argument might be used in proving the custom of the Athenians of treating their wives a bit shabbily on almost all occasions. Women were not trusted in those days, and therefore they had to stay out of sight. Special apartments were arranged for wives, and not even the permission of a man like Solon could permit them to venture outside the inclosure. They had no political standing and were looked upon as minors or children under the complete jurisdiction and domination of their husband. Laws commanded that they must wrap themselves up so as not to be a source of temptation or trouble to any who by accident might see them. In fact, they could have no association with a citizen except by marriage. It seems that a good beating would have been a happy adventure in the midst of so drap and confined an existence; and no doubt such a beating was often and generously administered by the lord and master of the house who was the husband.

Veering sharply from the practice of the ancients, many moderns deprecate wife-beating in the strongest terms. The suffragettes, by which we mean those hardy females who wear neckties and low-heeled shoes, who proclaim liquor an invention of the devil, and who work unceasingly to make women the very same as men, are to a man opposed to it. They would not hesitate to advocate husband-beating at the hands of wives (and well they can promote so fearsome a privilege, for generally they are of such sinew and muscle that most men would cower before their upraised arm), but never the opposite. Wife-beating to them in their humanitarianism is cruelty to humans, and must not be tolerated. Akin to them are the sentimentalists, by which we mean those who, were they to sit on a jury, would absolve confessed murderers from punishment because the crime was a mercy-killing or because the man who was shot had been discovered philandering with the murderer's wife, and therefore deserved death at the hands of the offended husband. By the same token they would flood newspaper offices with letters of protest were they to come upon an item of wife-beating in their daily paper. They would feel every pain with the wife as the blows fell upon the defenseless shoulders, and they would cry out in righteous anger against such brutality and cruelty.

The wife-beating is going on at least in isolated sections of the country cannot be denied. Wives have been known to appear even in church with blackened eyes; and no explanation to the effect that they ran into the edge of an open door in the darkness of the night allayed the suspicions of honest on-lookers who knew the circumstances of the home in which the eyes received their bluish hue. The divorce courts are another proof of the prevalence of the practice, especially amongst those who have not learned the potency of spirits, too freely imbibed. Wives have stood before judges on canes and sticks, bandaged and in splints, all due to the heavy hand of an angry husband. We have even known of wives who were hit so hard that they died. This in no way can be approved of. The trouble generally lies, it would seem, in overdrinking. And that immediately takes all validity out of the argument pro or con on whether wife-beating is just and proper. No man acts rationally when his reason has been impaired by fumes that raise a fog before his mind.

But the point is not whether wives *have been* beaten in the past or *are being* beaten in the present, but whether they *should be* beaten at any time. Those who are in favour of such chastisement rely primarily on the doctrine of St. Paul which prescribes: "Wives, be subject to your husbands." From these words they argue to the com-

plete subjection of wives to husbands, indeed, to the point where almost any means are proper for teaching wives how to run homes, how to raise children, how to care for the garden. They would have us believe that the Apostle of the Gentiles is the one who fashioned the stick whereby this subjection is to be enforced. Without a doubt they are doing a job of misrepresentation. St. Paul meant that wives are to obey their husbands only in such matters as do not entail sin, and only in such things as touch essentials and about which there is disagreement. Just as a Supreme Court is needed in the affairs of government, so is a Supreme Court needed in the affairs of the family. The husband is this court in the latter institution. In all other problems and concerns husbands and wives are equal. In fact, if the wife is the right kind of a wife, she will be the one who rules the roost, for it is the very nature of a woman that she is looked *up* to orlooked *down* on; seldom is she lookd *over* to as an equal, or as one man looks to another man. Hardly can one say that St. Paul was bothered about whippings in his celebrated dissertation on the relationship between husbands and wives.

We ourselves are strongly opposed to wife-beating. It is the sign of the bully and the coward, for in most cases wives are weaker than husbands and are not equipped to defend themselves adequately against just or unjust aggression. Furthermore, wives are so delicately and intricately constructed that even a glancing blow may have a dangerous and lasting effect. It has often been said that women can endure more than men. They can. But this refers to the internal order rather than to the external. Waves of grief can flow over them, and still they stand courageous and firm; self-sacrifice can deprive them of even a moment of personal comfort and satisfaction and still they are ready to accept more. But let a mouse run over their foot and they will cry out to the heavens for help; let a blow fall upon their head and they will shrink into a corner for protection. Their system cannot stand physical violence. They collapse beneath it. That is why we believe that nature has forbidden, in a general sort of way, any manual punishment to be inflicted by husbands on wayward or disobdient wives.

But let us suppose that the timehas come in the married life of a young couple when a beating is the only means of holding the marriage together. Let us say that the husband is a gentleman whom pain in others hurts as though heaped upon himself. He is near perfection in every regard for only one who is in a condition of perfection can presume to drive perfection into others. His wife is incorrigibly recalcitrant. He has consulted his minister, a psychiatrist and the girl behind the ribbon counter where he works as to what programme he should follow. All have agreed that in this one case a beating is truly called for. How should he go about it? First of all, he should not do it in a moment of anger. Neither should the motive behind the exercise of marital authority be punitive, that is, the inflicting of a *punishment* for a duty poorly done. If the idea of correction in which there is solid hope for improvement is absent, the husband might just as well make motions at the air as at the person of his spouse. His flailing arms will be effort gone with the wind. And he may even lose his wife completely in the bargain.

As to the exact method to be used in the administering of the corrective measures, a husband cannot be too careful in his selection. Never should he resort to fists as though he were engaging in a boxing contest. The purpose of the project is not to knock out his wife, as the technical expression would have it in prize-fight circles, but rather to impress lessons, already imparted by word of mouth, on the mind's consciousness through the medium of phy-

sical reminders. An aching back can be a strong adviser as to obligation as yet unfulfilled. It would not be wise to use a club or heavy stick either, for such blunt instruments can inflict untold damage on muscles and nerve centers, and might even cause paralysis or a permanent limp. The best tool for this wretched business seems to be none other than the hand, flat and relaxed, so that no more than a gentle sting will be felt, which in turn will leave no marks or welts to be wondered at by the curious and long-nosed.

Let the spot be carefully chosen which is to be so disciplined. Never under any circumstances should the face or head be struck. A woman's head, insofar as it is crowned with hair, is her glory; and her face is her most precious physical possession. A husband would never be forgiven who presumed to take a chance on spoiling the symmetry of features, the beauty of complexion, the rosy tint of cheek that marked his wife's face as the gift that God gave her to be attractive to the eyes of man. A woman without a face is like a soldier without arms. Therefore it should be left alone no matter what the provocation to defrock it.

It would appear that no part is better fitted to raceive a necessary blow or two from a flat hand than that which is uppermost when one takes a person over the knee. The place is capable of smarting, but its tissue is so firm that there is no danger of permanent hurt coming upon it. We saw a moving picture one time in which the young bridegroom did this to the young bride. The impression was given that much good was effected by the experiment, Perhaps it works only with recently married couples. We are sure that it would not work with wives who have grown large and matronly and who pursue dignity with great intensity. The knees would collapse beneath the weight; and even though they did not, no good would result, for the exploded vanity would seek inflation in the nearest divorce court. At any rate, great prudence would have to be exercised at all times even in cases that touch the young. The expedient should be used only after long thought and serious consultation.

This much can be said, that wife-beating is a method as yet untried from the scientific angle for the correction of wandering wives and for the prevention of divorce. At laest we have seen no text books written on the subject. While we, we repeat, are opposed to the practice on principle, our minds are not closed to the conclusion that might be drawn from a thorough investigation of the whole situation. Only when a thousand cases in which wives have been beaten, and a thousand cases in which wives have not been beaten, have been examined and compared shall we know whether or not the cure is worse than the disease.

E. F. Miller— "The Liguorian"

Active work saves man from himself; indolence makes him a prey to useless regrets, dangerous reveries, enviousness, and hate. Also, the first rule of the art of governing is, at all costs, to keep a nation at work.

Andre Maurois.

ATOM—THE GREAT VISTA OF THE FUTURE

P. M. ITTYAVIRAH, I U. C.

Man's triumph over the atom is the most spectacular of all his achievements in the field of Science. It stands as the apex of the scientific pyramid he has built up.

No other discovery ever revolutionized world thinking so much as the production accomplishment of atomic energy. The first atomic bombs actually drove the world into an 'atomic frenzy'. The tremors they sent round the world have not yet subsided.

Atomic energy is going to play a definite role in shaping the future of man, his culture, his civilization, his standard of living. It confronts him with two possible alternatives: of uniting together or getting 'atomised'; of peace and happiness in living as the ideal child of God, or chaos and ruin in living as the agent of Satan. Our future depends upon the decision we are going to make.

Atom in Industry

The sun has always been the mighty storehouse of energy from where our bodies draw strength and vitality. Our industries are for the most part run on solar energy stored in coal or oil which are often referred to as bottled-up sunshine. But the atom provides us with an entirely new source of tremendous energy. It will not be long before our industries could be run on atomic energy. An atomic pile 8 ft. square is estimated to be capable of supplying 500,000 kilowatts. We can have an idea of the vast amount of energy associated with a pile from the American report that the atomic pile at Oakridge, contains more potential energy than all the locomotives in the world combined.

With dwindling resources of coal, petroleum and other fuels we should be really happy that we have tapped atomic energy which continues almost in a self-fed process. Better methods of shielding the radio activity, of disposing the fission products, of preventing the oxidation of uraniam rods when placed in contact with air or water and of converting the heat energy of the pile directly into electrical energy, must come, before atomic energy can commercially compete with coal. These technical problems will certainly be solved.

According to experts we are not going to have atomic planes or cars. They may come eventually. But, without being too Utopian we can look forward to travelling in atomic powered trains and ships.

At present atomic energy is produced only from radio active elements. But it is widely held among scientists that it must be possible to produce energy by a different type of nuclear reaction, the transformation of hydrogen into heavier elements. When it is accomplished, hydrogen being cheap and readily available, unlike uranium, power will be so cheap.

Atom in War

Atomic energy saw its first use, in war, as a prodigious destroyer of material and life. Hiroshima and Nagasaki speak for the potentialities of the atom in the event of war. The memory of the 105,000 human beings, sacrificed on the sanguinary altar of war, in the diabolical heat of a flaming inferno, must keep man away from war. The sight of those cities, *a shambles*, in ruins, their gutted buildings with roofs gaping to the sky, twisted entrails hanging in mid-air, foundations pulverized, their streets gouged, their surviving population seething in misery and suffering, their bridges wrecked, must help to send a shiver through the veins of even the most power-mad dictator.

The frightful possibilities of the atom have been written into history. The Bikini and later tests conducted by U. S.

Govt. have further demonstrated them.

According to U. S. Scientists and Govt. spokesmen many improvements have been made over the first atom bombs and their destructive powers have been considerably enhanced.

There is possibly no defence against atomic warfare. It might be feasible, however, with radar aids to detonate a bomb, as soon as it is launched, and thereby to cause destruction to the very nation using it. But nothing can do away with the destruction.

It is certainly unfortunate that there exists today a keen race between the great powers of the world in the production of more and more destructive gadgets by harnessing atomic energy. This perversion of the enormous powers of the atom, if goes unchecked will, one day bring about the complete destruction of civilisation, and may perhaps even erase the entire human race from the surface of this globe. God forbid that!

Atom in medicine

Atom the mighty destroyer can as well be a life-saver; modern research has established this. Most striking advances are being made, in the field of medicine, making use of radio active materials. Substances when bombarded in an atomic pile or cyclotron acquire radio activity and emit rays which are identical with x-rays.

These radio active substances are used as 'tracers' in medical research.

Administered in small quantities with food, they can be followed through the complicated digestive and respiratory systems by a geiger counter. With radio active food articles it is now possible to determine the rate of assimilation of food.

By feeding rats with radio active phosphorous, scientists have succeeded in determining the rate of absorption, and consequently the rate of healing of bone fractures. Radio active sodium is used in ascertaining accurately the circulation of blood. It is hoped, that radio active gold will prove to be an effective cure for cancer. Cobalt needles, rendered radio active may take the place of radium needles, in the hospitals.

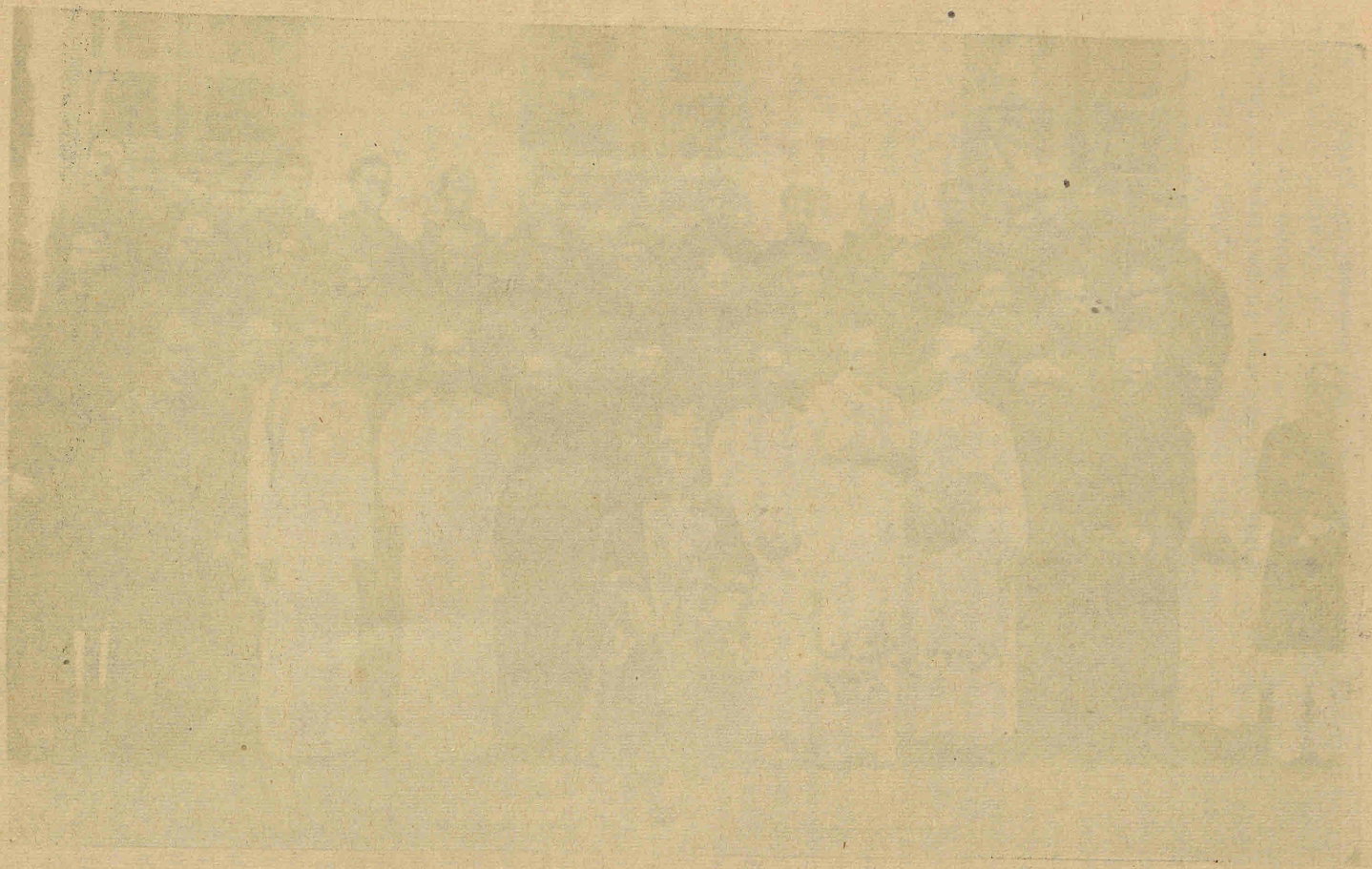
Many diseases, that once baffled the Scientists are to-day being studied with the help of radio active chemicals. Suitable remedies will be found for them, let us hope.

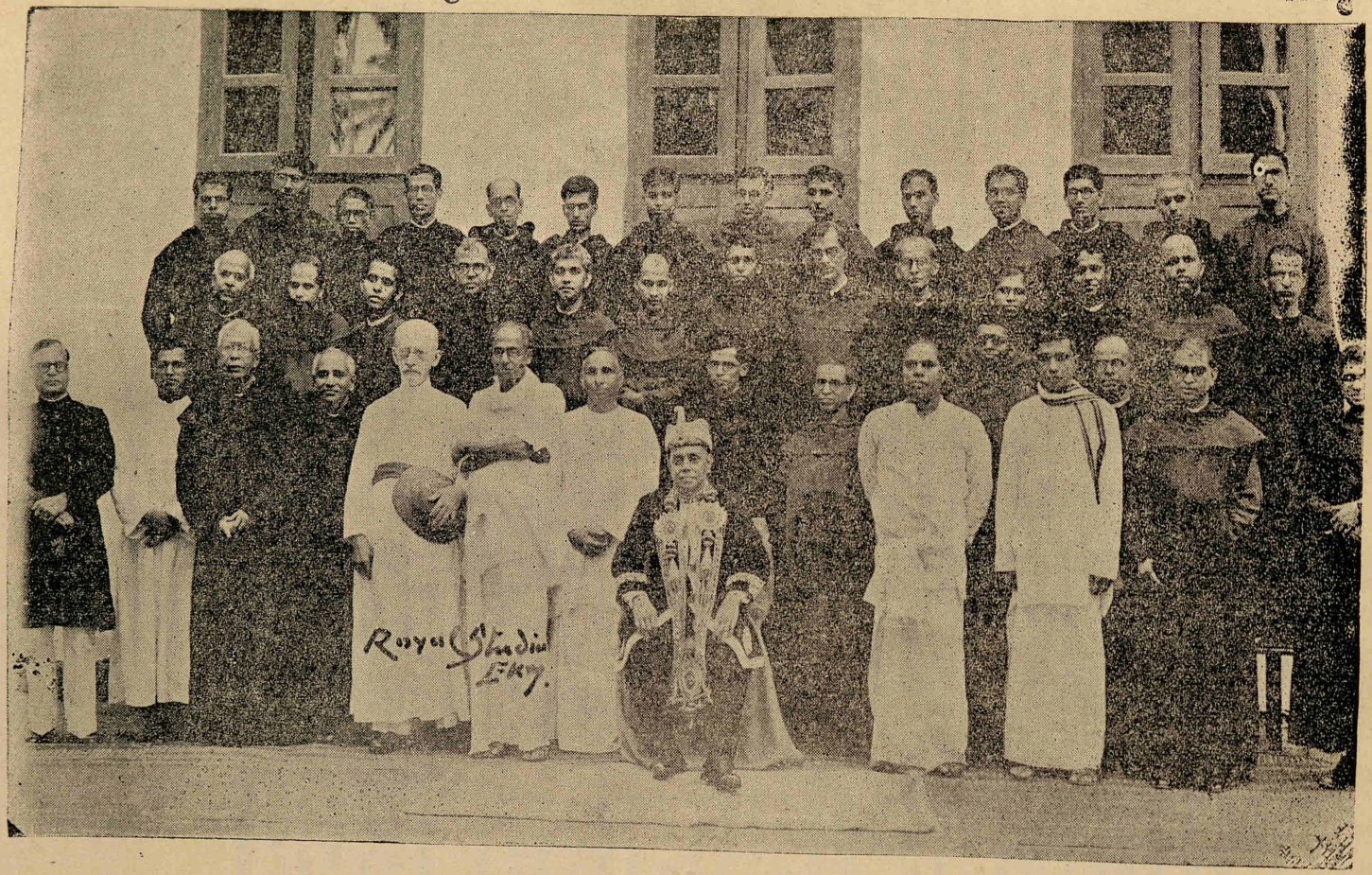
These tracers may be said to act as blood-hounds in our chase of disease germs. They play the role of scouts in our battle against disease. They have been found to be of immense value in locating tumours.

To promote medical research with 'tracers', the Atomic Energy commission, U. S. A. last July inaugurated a plan for the mass scale production of radio active isotopes. They have already developed some 100 types. It is gratifying to note that more than a thousand experiments making use of 'tracers' have been done in the U. S. alone, during the short period, since such chemicals were made available to the public. Uncle Sam intends supplying all hospitals with such chemicals on demand.

In the near future, it is likely, that the tracer method of healing will be introduced into our hospitals also.

We are only at the dawn of the Atomic age. The young science is now in an exciting stage. It is the great vista of the future. Its exponents are exploring every possibility. They have only penetrated the frontiers of the domain, and the unknown land beyond is an alluring challenge.

His Highness & ministers with the inmates of the S. H. Monastery

LET THEM NOT DIG THE GRAVE OF DEMOCRACY

Success of Democracy in India will depend very much upon how the students of today are shaping themselves. People may hold divergent views about the present state of affairs in the country and the efficiency or otherwise with which the administration is carried on. But there will be perfect unanimity on one point *viz;* that successful working of Democracy in future depends upon integrity and sense of responsibility of a very high order, and unless these qualities are developed there is not much to hope for in the future.

But what is the picture that our colleges present when we survey the training that is supposed to be given to students to prepare them for Democracy? Whatever is done in the name of Democracy in colleges is turning out to be an excuse for laxity, indiscipline, and absence of the sense of responsibility. It has actually introduced in colleges, in a small measure though, corruption of a certain type and over-emphasis on money instead of on ability. It is from the colleges that most of the students go out with a feeling of bitter class-consciousness and class-hatred. That is good neither for students, nor for Democracy, nor for the country.

Elections to various college societies have become a mimicry of elections to legislatures and local bodies almost in every detail. Buying votes has become a normal phenomenon in several colleges. In one case, a rich student, whose abilities were of highly doubtful value, managed to get himself elected to the presidentship of a Society by offering to meet the hotel expenses of every one, who would vote for him, for at least a week. Needless to say that his rival, despite all his brilliance, could hardly get any votes at all.

The student was known to have spent at least a thousand rupees on the election This example may be of an extreme variety. But all the same it brings out the alarming extent to which young minds are amenable to corruption. Neither the electors nor the candidates for election bother much about the nature of work that may have to be performed by the successful candidate. Contestants can rarely explain why one should vote for one of them and not for the other except on grounds of personal friendship, or influence of a common friend, or the charm of a girl canvasser.

There is a scramble for election to societies, which provide opportunities for their office-bearers to come into the lime-light or establish contacts with members of the other sex.

What happens after the elections is still more interesting. The first thing that the office-bearers consider most important to do is to discredit the Professor-in-charge of the Society. He dare not give any voluntary advice to them. When the advice is sought at all, it is merely to meet technical obligations, and always with a mental reservation that it would be wrong and would have to be flouted. They call it Democracy!

And when long rope is given to Democracy and its protagonists in colleges, things generally do go wrong. And when things go wrong it is the Professor-in-charge that has to face the music. Students are always the first to blame him. College authorities blame him for lack of tact, and his colleagues draw some amusement for the embarrassment caused to him. The elected office-bearers go scot-free.

Though on a small scale, office-bearers of college societies take their first lessons in favouritism, and corruption. There are not wanting cases where magazine committees have taken commission from printers and quietly shared it amongst themselves. Misuse of one's position for giving drama

passes liberally to one's friends and relatives is now regarded so normal in colleges that nobody would consider it worthwhile to take notice of it.

Democracy reflects itself in colleges in yet another strange way. It is taken for granted that college authorities must always be in the wrong and students always correct and reasonable. If there are test-examinations for weeding out the obviously ill-prepared before sending them for the university examinations, these must be dropped if the students make such a demand collectively. They take a leaf out of the mass-movements staged in our country in the past and stage a demonstration, threaten a *Hartal*, or follow any other mode of action that would discredit the college authorities.

From the slogan "Why hold the test examinations?" it is easy to jump to the slogan. "Why keep the percentage for passing at 33?" or better still "Why hold examinations at all?" Let me assure the readers that I am not writing from imagination. It was actually suggested to one of our Universities that, in honour of the Independence Day all the students who had failed in the examinations held earlier ought to be declared successful! It was the good fortune of the University that the suggestion was not carried too far and that the beneficieries agreed to submit themselves for Supplementary Examinations.

And whom shall we hold responsible for this corruption and the lack of sense of responsibility among students? *Parents must share the blame with their wards* for this state of affairs in our colleges. It is the parents who connive at the lapses of their wards and go on supplying them with funds to be squandered away. Parents themselves speak disrespectfully about college professors, and smile broadly and encouragingly when their wards indulge in scandalising their teachers

The most condemnable role in this respect is played by so-called leaders who sow the seeds of indiscipline among students and then come forward to deliver discourses on what colleges ought to do for the development of education on correct lines!

—*Observer* —*"The Collegian"*

A Child's Prayer

'Tis evening and the lamps are lit inside the old homestead,
The flimsy picture of a boy kneels by an iron bed;
His hands are clasped, his head is bowed,
His heart is filled with praises loud;
For that ineffable found of Love,
The God who reigns supreme above.

His voice seems to murmur on the breeze,
And is carried out to the rustling trees;
"Dear God today whilst I was toiling,
The strangest thoughts began uncoiling
Our beautiful land which I hold dear
Was shattered by a poisoned spear.

Women fled and children cried
Many brave men lay down and died
I have heard of wars across the sea
But please, dear Lord keep our land free
For, for me, all hope would cease
If I could not, but live in peace."

J. H. HARRISON

REALISM AND IDEALISM IN SANSKRIT LITERATURE

Prof. V. A. RAMASWAMY SASTRY M. A., (University College, Trivandrum)

Students of Sanskrit Literature can easily discern that Sanskrit poetry is both realistic and idealistic. It is realistic in the sense that it portrays life as it is and through it aims at the Rasa relish or aesthetic realisation on the part of the readers who are necessarily to be men of culture with mental equipment essential for a sympathetic appreciation of the work in question. This Rasa relish by the sympathetic reader of a work (or the spectator of a play) is considered the prime object of poetry. Sage Bharata, the celebrated author of the Natyasastra, observes that the happy combination of vibhavas (causants) like the meeting of the hero and the heroine in a pleasure grove, anubhavas (ensuants) like their exchange of glances and vyabhicaribhavas (the transitory emotions) like anxiety languidness etc. leads to the realisation of Rasa (Sringara in the example cited) by a sahrdaya. (Vibhavanubhava vyabhichari samyogad rasanispathi. വിഭാവാനുഭാവ വ്യഭിചാരിസംയോഗാദ് രസനിഷ്പത്തി.) This is possible only when poets and dramatists describe characters and situations in their real form. It is idealistic in the sense that it aims also at the realisation of human values (caturvarga). The Literary Critics in Sanskrit explain different functions of poetry and among them one important function is to give instructions to the reader on human values in a very pleasing and agreeable manner just like a dutiful and well meaning wife to her husband— (Kanta samsitatayopadesayuge. കാന്താ സംസിതതയോപദേശയുഗേ). The scriptures enjoin certain duties and command all people to practice them just as a soverign commands his citizens to obey the royal mandate; the Puranas just like a well-meaning friend advise the readers in an agreeable tone to do the same duties; the Kavias also instruct the same in a highly pleasing and appealing manner just like a charming and dutiful wife talking to her husband. It is with this intention that certain rules are laid down by our own literary critics that the hero in a Mahakavya should be a *dhirodatta*—a man of high descent, wide learning, free from all evil qualities and of a magnanimous disposition and that the work should have love (sringara) or heroism (vira) as the main sentiment (rasa) though other sentiments can be freely employed without their being detrimental to the main one. It is also said that the greatest lesson taught in the Ramayana is that every one should try to act like Rama and not Ravana, since Rama the hero is a dhirodatta, a person of great magnanimity and self-sacrifice.

It is to be carefully understood that though these rules are laid down, the poets and dramatists are given the option to choose only those things which would serve their purpose. As a matter of fact, a few masters of the dramatic art like Sudraka and Bhavabhuti and Sri Harsha have even departed from the trodden path and introduced into their plays some striking innovations which mark their originality and place them in a high rank among poets and playwrights. Sudraka's attempt to develop the two sentiments love and pathos side by side in his Mrechakatika marks his preference of pathos to love and his respect for the Indian dramatic convention. He could have easily converted his play into one of the best and successful tragedies but for his respect for the convention that a prakarana type of play should have love as its main sentiment. A moment's delay in the dramatic appearance of Vasantasena on the scene of Carudatta's execution would have been sufficient

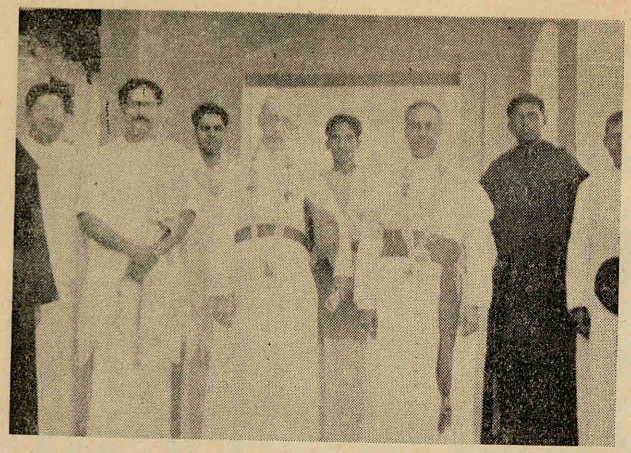
to convert the play into a tragedy but he respected the Indian view that no play should end in a tragedy.

So also is Bhavabhuti, another master-artist and art-critic whose partiality for the delination of pathos in preferance to any other Rasa is evident in his magnum-opus Uttara rama carita. He is a close follower of Sage Valmiki, the adikair and the adisa-hrdaya and whose epic work the Ramayana is the adikairya which has very successfully portrayed pathos (Karuna) as its main sentiment. Bhavabhuthi says that pathos is the only sentiment which appeals to human heart and that all other sentiments are only transformation or manisfestations of this noble sentiment under different circumstances. Eko rasah karuna eva nimitta bhedad bhinnah prathak prathagiva sruyate vivarthan. (ഏകൊരസഃ കരുണ ഏവനിമിത്തഭേദാ ദ്ഭിന്നഃ പൃഥക് പൃഥഗിവ ശ്രൂയതെ വിവർത്താൻ). His respect for the dramatic convention has compelled him to end the play with the union of Rama and Sita. But at the same time he has brought to light the effect of a tragedy by introducing an antarnataka (a drama within a drama) in the Seventh Act where Sita, mother Earth and Bhagirathi are the prime actors and the citizens of Ayodhya including king Rama and Lakshmana as the spectators, witness Sita's plunging into the holy waters of the Ganges when her labour pain became unbearable, then her appearance with her twin boys carried by the Ganges, in her arms, her re-disappearance at her own will by being absorbed into the bosom of Mother Earth and her re-appearance at the instance of Bhagiratha and the final chorus of praise of Sita's unquestionable character and chastity by Bhagiratha and other divine beings.

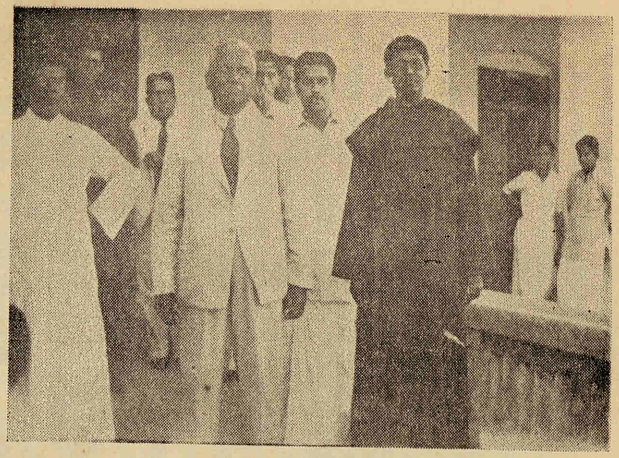
Sri Harsha has also made *Santa*—calmness—as the main sentiment in his *Nagananda* against the convention. Some critics believe that *Santa* is marked by renunciation and hence is devoid of action and as such cannot be delineated as the main rasa in any kind of poetry, especially in a drama but it is proved beyond doubt that it has various stages and though its final stage is virtually a cessation of all activities, its other stages can be well portrayed by actions of diverse nature. Anandavardhana, the celebrated author of Dhvanyaloka, has established that Santa is the main sentiment in the great epic Mahabharatha just like *Karuna* in Ramayana and that *Santa* is the main sentiment in Nagananda though some commentators on Nagananda fancy to call it *dayavira*.

A few Western critics however believe that Indian poets make no attempt at realism and that the characters in Indian plays and poetic works are types and not individuals. This is a misconception. Indian poetry is full of realistic pictures. It depicts Indian life in a city, a country side, in the forest and in every walk of life as it is lived by Indians. Sakuntala's life at the hermitage of sage Kanva in the midst of other inmates like Gautami, Anasuya and Priyamvada, the trees, plants and creepers which have been grown by her; and the deer and other domestic animals, which are fondled and fed by her hands every day is highly realistic and idyllic. Sage Kanva is only the foster-father of Sakuntala but his feelings at her departure to the palace of her royal husband are exceedingly full of parental affection and love. Says he:—'That Sakuntala is going to-day (to her husband's abode) touches my heart and creates anguish; my throat is chocked by incessant fall of tears; my looks are sorrowful and life-less because of painful anxiety; if this be the restlessness and mental agitation of a forester like myself, what would be the plight of a true father when he bids farewell to his newly married daughter?" The fisherman episode in the Sixth Act contains another comic and realistic picture from life. The poetic description of the Himalayan regions, particularly that of the hermitage of Sagi Marica and of the practice of the austere penances

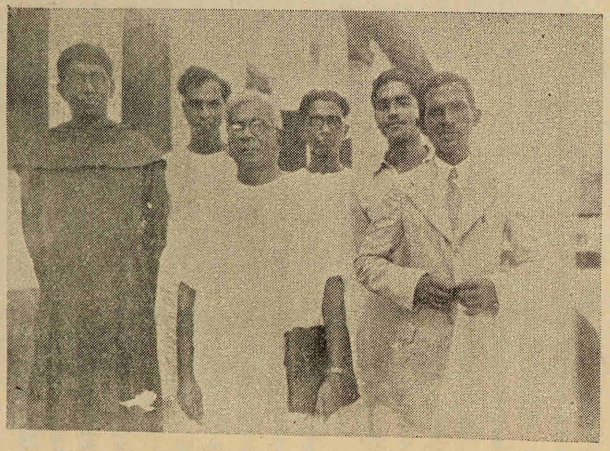
OUR DISTINGUISHED VISITORS

Pax Romana Regional Conference.

Grand Chev. M. Rathnaswamy.

Sri. Kelappan, Kerala Congress Leader.

H. E. The Governor General at Ernakulam.

of the sages, is full of realistic pictures of forest life as it used to be in Ancient India. Such descriptions of real life in Sanskrit poetry can be cited without end. It is enough if one accepts that rasa-delienation which is considered the most important duty of the artist is possible only when he depicts the real life as it is; and in this sense Sanskrit poetry is abundantly rich in its realistic aspect. Nevertheless it aims at insrtucting the principles of Caturvarga, as indicated above, by depicting the life and achievements of dhirodatta heroes like Rama and Dushyanta. Though they are classed as dhirodattas, they are full of their individual traits and characteristics. A comparison of king Rama's banishment of Sita to the forest to satisfy the wish of a section of his subjects and King Dushyantha's rejection of Sakuntala in spite of the appeals made by Sage Kanva's disciples and finally by herself, would reveal the contrast rather than the identity of the characters depicted.

Thus Sanskrit poetry if it is studied from proper perspective can be proved to be both realistic and idealistic and that the poets and dramatists in Sanskrit have been very ingenious in harmoniously blending together both realism and idealism in their poetic and dramatic works.

Education and the Child

Children need models rather than critics.

* * * *

Education should be tender and severe, not cold and soft.

Teach children how to be good, but not how to feel. Other people's arguments may make you reasonabe, and other people's maxims well-behaved; for virtue can be acquired; but borrowed feelings are an odious hyprocrisy; they substitute a mask for a face.

* * * *

The word good said to a child is always understood, and no one explains it to him.

Let us leave to each his own measure of talent, character and temperament—trying only to perfect them. Those who are born delicate should live delicate, but healthy; those who are born robust should live robust, but temperate; let those with swift minds keep their wings, and the others their feet.

* * * *

In literature give children only what is simple. Simplicity has never corrupted taste; all that is bad in poetry is incompatibe with it. Be careful of these young eyes and young minds; make them happy; give them authors that repose and delight them.

* * * *

Insight is better than precept, for insight recognises, and applies precepts in the right way. Therefore give children such light as will enable them to distinguish good from evil in all things, without trying to teach them all that is bad, and all that is good, in immense and impossible detail; they will distinguish it well enough.

Thoughts from Joubert— "Catholic Voice"

FUNDAMENTAL ERRORS

P. M. AUGUSTINE B. A.

The lack of order in our traditional Grammatical system was the subject discussed in the previous article.* Here it is attempted to clasify a few of the fundamental errors involved in adopting that system for present day purposes. This will be done under the following two headings—*a*) The root-theory and practical grammar and —*b*) a historical review of the problem of practical reconstruction.

a) The root-theory and practical grammar. What matters it to the student of elementary grammar to be told that (കരോതി) 'Karoti' has evolved from a root (കൃ) 'Kr' ? His primary interest in Grammar is to detect how 'Karoti' differs from 'rakshati' and from 'vastate', in as much as all these are Sanskrit Verbs in the 3rd Person, Present Tense, Singular Number. Next, he is interested in knowing how the various other Tenses and Moods are inter-connected with these differing forms of the Present Tense. It is not interesting to be told (at this stage) that certain roots can be expanded by the application of wonderful linginstic codes of Laws for arriving at all the Tenses and Moods. Tell the student here and now as much as you can about the regularities and irregularities of the fully expanded forms. And that alone is of practical value for purposes of Grammar unless of course one wants to mix up with Grammar, Philology, Philosophy or some other sciences. Notice that it is only the full forms which are the significant elements of the language. What is the meaning of Kr (കൃ) ? Does it mean 'to do' ? Not at all. Better say it means the 'd' in the word 'done'. It has no practical value just as it is of no practical use continuously to recollect that the pen with which one writes is made up of very small particles (protons) revolving at great speed around a central nucleus as explained in sub-atomic physics.

Here it should be remembered that it is not the inventors of the ancient Grammatical system that were at fault, but the moderns who apply that system so blindly to rather indiscriminate uses. And we are today at the height of our absurdities if we cannot feel ourselves free to observe with open eyes the shape of the words of this hoary language, which we want to learn because it is detrimental to ignore it, and pick up their relationship to one another in as well ordered a manner as suits our immediate need.

The Declensions of Nouns and Adjectives give us the clearest proof of the unsuitability of premitive generalisations for purposes of exact, practical study. In all these exists only one Declension according to the Paninean System Hence the forms നൃതൗ nrte, നദ്യാം nadyam, കവൗ kavau, ആത്മനി atmani (all in the Locative Singular) are varying so much by way of irregularities in one and the same Declension. Here it is worth noticing whether the rule exists at all, as a rule, since every case appears to be a rule unto itself. Such generalisations are simply confusing and their worth is at best dubious, in Grammar.

A look at these forms of the Locative Singulars of different Nouns tells us that they are all different from one another. So treat them as different. Next, proceed to classify and ascertain how many of the other Nouns and Adjectives agree with these. It is certain that it leads to simplification. And even if it does not (which is

* Vide. College Annual, Vol. III, 1948.

not the fact), it would be worth the effort because it is giving so much more acquaintence with the forms (of words] that are of direct use in the language.

To me it appears no more as a problematical affair but rather as the only reasonable approach to this vital problem in deeper Indian Education. In order to master the Declensions in Sanskrit in a speedy, well-ordered and efficient manner we must recognise the Four Declensions in Sanskrit as indicated above.

Here my purpose is not to inquire into how far the Paninean System is inadequate or otherwise to explain linguistic phenomena. I want only to stress on the point that from the point of view of practical Grammar, many of the complications of the Paninean System are a perversity like the undesirable knots and entanglements of a string which when untied and loosened fully one gets the straight string in its original form. The words of Sanskrit do not warrant the intricacies of the old system of Grammar. Sanskrit is not such a crooked language as one is led to suppose. Many of the intricate rules are mutually cancelling, if tallied with the facts of that language. At their best the euphonic rules could only make such optional changes in declensional and conjugational forms as are rather plain to a person who has a working knowledge of the forms in practical use. This is the limit beyond which artificiality could not proceed without getting itself discredited; and I suppose that alone was the restraining force in this part of a great attempt to interpret all reality in terms of syllabic sound. This, again, is going beyond the limits of the subject; and so I stop.

b) A historical review of the poblem of practical reconstruction—

Philological investigations during the past century have brought to light so many remarkable similarities between Sanskrit and the European languages, that learned men arrived at linguistic kinship and family connections between the East and the West Yet with all these they have been so very reluctant about going a step further and searching into the practical realities of the Sanskrit language to find out whether the elementary Grammar of Sanskrit could not be reconstructed on a practical basis—just as, say, Donatus has worked out the Latin Grammar. In India, the deficiency appears as follows—There is felt an easy satisfaction about 'hanging by the tail' of the 'foreign expert' and there is a giddiness in breaking off from his train even where absolutely necessary. These are proving to be not very commendable qualities for the "independent" and the "free". The question here arises—is there any superior value in the humble, concrete, well-ordered, matter-of-fact and practical systems of the Latin and Greek Grammars? The answer is that there is—definitely there is. In spite of many Philological confabulations of the 19th century, at least some scholars are clear enough to state that they do not find anything fanciful or irrelevent in the Latin Grammar. Against this I should crave for tolerance from some of our Indian Pandits and Philologists to frankly admit that the "prakrti cum pratyaya—vyakarna" system is arbitrary and illogical from the very foundations of it. As an illustration for the searching reader I suggest to him to specialize for himself on the 'rationale' of the "akaranta pullinga" class of Nouns. Please solve adequately the question "why akaranta?"

Now here I have to explain wherein lies the greatest difficulty. We cannot simply copy a foreign system and apply it to Sanskrit. If that were possible, the earlier European students of Sanskrit would certainly have reconstructed the Sanskrit Grammar and the trouble would not have been ours today. We have to search and find out the real linguistic basis in Sanskrit itself for the Grammatical divisions and classifications We cannot classify Sanskrit Nouns on the

basis on which Latin Nouns are classified in the Latin Grammar. We must adopt the basis that is suitable for Sanskrit. About this I have arrived at the conclusion that we can classify Sanskrit Nouns on the basis of the Locative case Singular and present the Declensions in a reasonable, simple and practical way. That is not an idea that is borrowed from Latin. It is a necessity arising out of the individuality of the Sanskrit Language—things are so as they exist. And one should state it if one wants to be consistent and correct to the very core of the facts Other arguments may be grand and imposing, but never so true and practical.

By these, I think, my purpose here has been achieved. I might add that I am quite agreeable to be exposed to a greater light. And I wish that my observations on fundamental errors would make those who are far more learned than myself, reflect on the practical issues today. It is they that can complete the useful work. I have only hinted at the line of work. Nevertheless I feel that I have so far gathered adequate proofs to assure that everything can be brought under a perfectly well-ordered form that would be a marvel to our ancients, were they with us here today.

Food For Thought

Fearlessnes is the requisite to spirituality. Coward can never be moral.

A patient can ill afford to conceal his disease. If he does so he becomes his own enemy.

Confession of error is like a broom that sweeps away dirt and leaves the surface cleaner than before.

It is uncleanliness that seeks secrecy and darkness.

I would suggest we should avoid even thinking thoughts we would hide from the world.

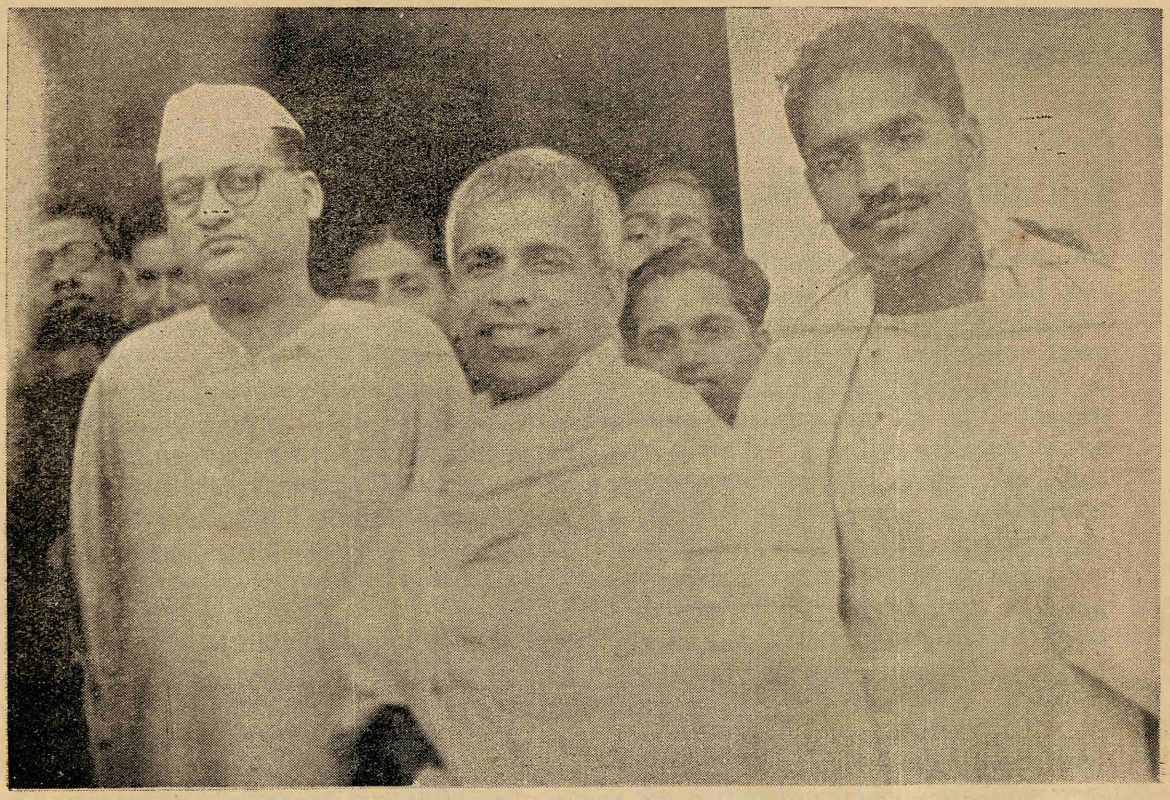
Moral authority is never retained by any attempt to hold on to it. It comes without seeking and is retained without effort.

Incorruptible blood has the inherent virtue of resisting all infections.

True morality consists, not in following the beaten track, but in finding out the true path for ourselves and in fearlessly following it.

Selected Thoughts from Gandhian Philosophy —A. Hariharan

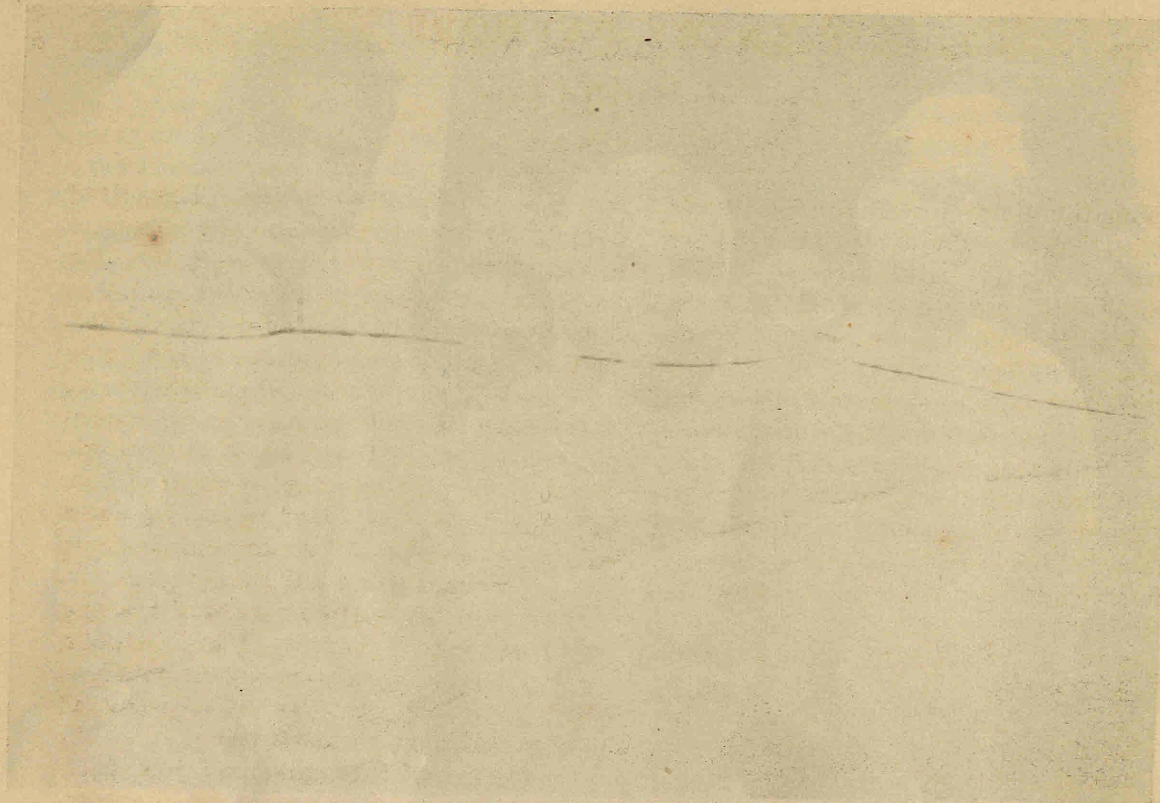
—Most people believe in law and order so long as they can lay down the law and give the orders—

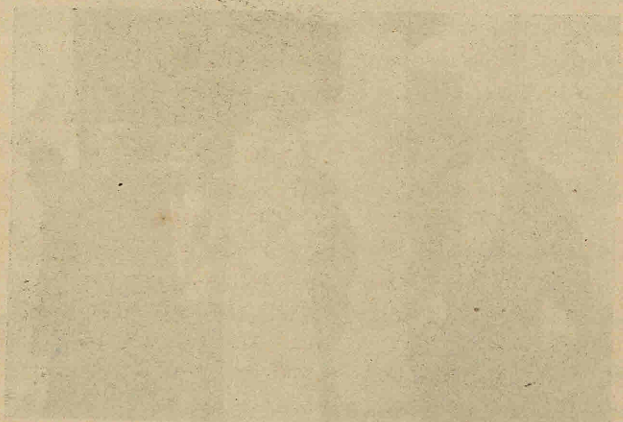

Sri Sankar Rao & Sri Kamal Nayan Bajaj.

Bishop Severios & Archbishop Ivanios.

COVENTRY PATMORE

Poet of Married Love

EDWARD L. BURKE, S. J.

Among the hierarchy of English poets, Coventry Patmore holds a position which is, perhaps, unique; for he is the chief poet, if not the only one, who thought married love a worthy subject of serious song. True, when we think of poets whose works have been greately influenced by their wives, we instinctively call to mind, before all others, Robert Browning and his wife, Elizabeth Barrett. But while it is true that Browning's love for his wife provided the inspiration for many of his great poems, it is not precisely under the aspect of married love that he treats of it.

In this field, Patmore seems to stand practically alone. And, indeed, we can be sure that his praises of marriage are not those of an inspired and well-meaning but ignorant bachelor; for he was married three times and was the father of six children. The last of these, a son by his third wife, when he was made acquainted with the fact of his father's three trips to the altar, was not a little astonished, and burst out with, "Why, papa, you're half as bad as Henry the Eighth."

Patmore's early training is significant only in that it was atheistic. This was a strange beginning for one who was destined in his later years to sing so ardently of God and the souls longing for Him Yet the seeds of that longing were there even in his childhood, for, when he was about twelve years old he was heard to say, "What an exceedingly fine thing it would be if there really were a God with whom I could be on terms of love and obedience."

The first occurrence of real significance, as far at Patmore's poetical life is concerned, was his marriage in 1847 to Emily Augusta Andrews. She it was "by whom and for whom" he became a poet, and her influence was to dominate his whole life. They lived happily for fifteen years, and she bore him five children. She was the inspiration for his work *The Angel in the House* and was indentified with the character "Honoria." Patmore made use of this fact years later for a neat play on words, which shows us at the same time just how big an influence she exerted on his later life. Writing to his second wife, and referring to his dead one, he quotes from Col. Lovelace's *To Lucasta on Going to the Wars*, "I could not love thee, dear, so much, loved I not Honor more."

His first wife's early Protestant training had given her a horror of the Catholic Church, but she unconsciously did much to make him a Catholic. She even predicted his conversion on her deathbed.

Another bit of foresight upon her part, which was rather remarkable, was her premonition that he would remarry. In her will she wrote, "I leave my wedding ring to your second wife with my love and blessing. . . . If in a year or two you are able to marry again, do so happily, feeling that if my spirit can watch you, it will envy her who makes you happy, and not envy her the reward of a part of your love, the best years of which I have had."

Patmore took his wife at her word. In February of 1864 he visited Rome, and in May of that same year was received into the Catholic Church. It was while he was in Rome that he met his second wife, Marianne Caroline Byles, who was also a convert to Catholicism. She had intended to join a religious order before she met Patmore, and her position in his life had somewhat of a nun-like touch to it, reserved and self-effacing.

She was, incidentally, an heiress of considerable fortune, a fact unknown to Pat-

more when he proposed. When he discovered it, he characteristically ran away, fearing that he might appear to be a fortune hunter. It was only with a great difficulty that he was finally persuaded to accept her hand.

When his second wife died in 1880, Patmore was 56 years old. One might have imagined that the old man, twice a widower, was through with married life. But not so. In the following year he married a young woman named Harriet Robson, who bore him a son. This quiet and retiring woman was his companion for the remaining fifteen years of his life, and long outlived him.

As is apparent from this brief account of Patmore's wedded life, it was his first wife who was by far his greatest inspiration, and it almost seems as if she had cast her shadow forward over the whole of his life. She was, as I have said, the inspiration of his great epic of married love, *The Angel in the House*. She died, however, before it was completed, and we find Patmore's deep grief poignantly expressed in the lines:

Too soon, too soon, comes
Death to show
We love more deeply than
we know.

In this epic the poet takes the lovers through the difficulties of married life as well as its bliss, and clearly implies his conviction that the success of marriage does not depend on its external circumstances, but upon the fidelity of husband and wife to their duties. *The Angel in the House* was not immediately successful, nor is it much read today, but Browning wrote of it to Patmore: "I do not say that it will be now or soon; but some time or other this will be the most popular poem that was ever written." It proved to be almost that during Patmore's own lifetime. It is sure to become such again.

In *The Wedding Sermon*, which he wrote on the occasion of the marriage of one of his daughters, he tells the lovers:

The love of marriage claims above
All other kinds the name of love.

It is in this work that he puts forth the doctrine that marriage, just as the religious life, is a vocation given by God, and characterizes conjugal love as the visible, human expression of divine love

As we might well except, Patmore's conversion to Catholicism had a profound effect upon his life and works. First of all, it tended to withdraw him from the circles in which he formerly had moved, for he felt his conversion would not be understood and he feared a rebuff. Then too, when he first entered the Church, he feared that much of what he had written in *The Angel in the House* and *The Wedding Sermon* might not be quite in harmony with Catholic doctrine and that he would have to repudiate it.

But he found to his amazement that in passages in which, while he wrote them, he had thought he was making bold flights into the region of unknown truth, he had given expression to many of the most sublime doctrines of the Catholic faith. These same truths he continued to express in his poetry, but whereas in his earlier, pre-conversion works they are cold, measured, and restrained, in his later odes they become warm, intense, and passionate.

In all English poetry there is no more interesting example than Patmore to prove that the deepest poetic emotion may find its most authentic inspiration and its most successful lyric expression in Catholic truths. Indeed, he came to think of his writings as a means of insinuating into all spiritual minds something of Catholic truth in a non-controversial form. What he was expounding was the all but infinite series of relations between human and divine love. He constantly insists on their being identical and that one is the preparation for the other.

Patmore realized that all, in fact the vast majority, would not receive his doctrine and that many would be scandalized by it. Still he wrote in 1866, in the preface to an edition of his poems: "I have written little, but it is all my best. I hav never spoken when I had nothing to say, nor spared time or labour to make my words true. I have respected posterity; and, should there be a posterity which cares for letters, I dare to hope that it will respect me." Yet not even in his best years was he ever accorded more than the position of a minor poet.

Recent times, however, have witnessed a spirited rebirth of interest in the works of this great Victorian. Interpretations and commentaries upon his poems have appeared, notable among which is *Mystical Poems of Nuptial Love* by Terrence Connolly, S. J. Patmore's language is, to a great extent symbolic and full of a mysticism which is not always easy to understand. Father Connolly undertakes to clarify Patmore's meaning and to help others to attain to the hidden delight and spiritual exaltation of his poetry. He does this with deep sympathy and casts upon Patmore's poetical figures the glowing light of the simple but sublime theology which lies behind them.

The significance of Patmore for our modern times is not hard to see. To a pagan divorce-ridden society which has come to look upon marriage as something entirely natural, a mere legal contract, lightly entered into, revocable by the mutual consent of the parties concerned, he shows the supernatural and sacramental nature of matrimony. He teachs men that, in his own words: "Love is sure to be something less than human, if it is not something more."

Patmore was a man who loved deeply, and the reason he loved so deeply was that God was the foundation of his love. Of his first wife he wrote in *The Angel in the House:*

I love her in the name of God,
And for the ray she was of him

On his death-bed he embraced his wife and said, "I love you, dear, but the Lord is my Life and my Light." The central theme of all his work, as he sums it up in one of his letters, is *Dieu et Ma Dame*—the title also of one of his greatest essays. The order is deliberate and scrupulously observed. *Dieu* first; then *Ma Dame.*

The Oregon Jesuit

MUSIC OF THE WORLD

Kind words are the music of the world. The double reward of kind words is in the happiness they cause to others aud the happiness they cause in ourselves. Is there any happiness in the world like the happiness of others? There is no joy to be compared with it. The luxuries which wealth can buy, the rewards which ambition can attain, the pleasures of art and scenery, the abounding sense of health and the exquisite enjoyment of mental creations, are nothing to this pure and heavenly happiness, where self is drowned in the blessedness of others.

But, independently of this, kind words make us happy in ourselves. They soothe our own irritation. They charm our cares away. They draw us nearer to God. They raise the temperature of our love. They produce in us a sense of quiet restfulness, like that which accompanies the consciousness of forgiven sin. They shed abroad the peace of God within our hearts.

—*Father Faber (Victorian)*

SOME REASONS FOR GOING TO COLLEGE

1. *To learn how to use your head.* Man is a rational being, a thinker. After you have assimilated so much you will be moved to think things out for yourself. You may become interested in scholarship for its own sake; you will more surely be ready to recognize problems and to formulate plans for their solution. You will become more intellectually virtuous: less given to prejudice, not so easily duped by propagandists, more solidly established in intellectual honesty and accuracy.

2. *To know your neighbors.* College courses in history, government, economics, and sociology enable you to understand the other citizens and how you may be helpful to make this world more fit to live in.

3. *To learn how to read and write.* To absorb the best that men have thought and felt throughout the centuries is to inherit incalculable spiritual health, wealth and wisdom. Learning to think is not easy, nor is learning to write; but under the inspiration of the great masters, the process becomes really enjoyable, and the results are noted in maturity of thought, refinement of emotions, and a facile command of language.

4. *To learn how to enjoy yourself.* All that God made is good, and therefore it is lovable. All things that tend to the perfection of human nature are good and choice-worthy. However, with only limited time in college, a selection of good things is made, among them those forms of beauty enjoyed by countless millions. How to recognize beauty, and how it may contribute to your joy of living, these are the objects of the college course in Fine Arts and Art Appreciation.

5. *To learn where you fit.* That means, to guide yourself more surely in the choice of your life's work. From the more advantageous observation post of the college you get a broader view of the opportunities offered by the world for the play of your talents and for the satisfaction of your special interests. You will know yourself more justly, and consequently you can prepare with confidence and thoroughness for the profession to which you feel most attracted.

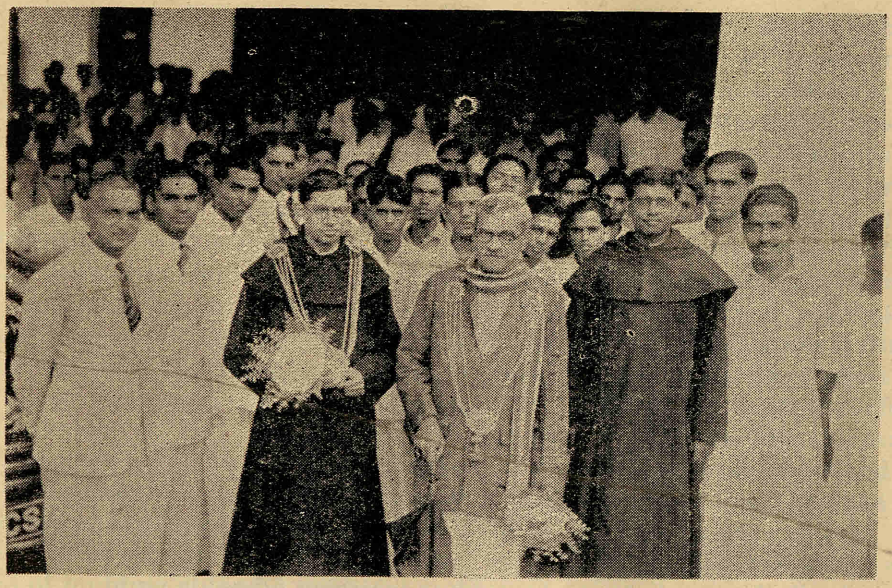
6. *To know where you live.* Of course you know your address, but do you know the physical world in which you exist? And how your physical environment affects every phase of your life? How it affects the life of trade at home and abroad? How it affects the life of our country, and conditions the course of history? Are you aware of the indescribable marvels uncovered by science? And how this marvels are signs of many others not known but no doubt present?

7. *To learn why you are human.* Many people think they are only a higher type of ape. That's why they act that way, and die that way. In a Catholic college, the courses in philosophy, religion, and sciences establish your dignity as a superior being, a distinct creation with a sublime destiny. Knowing the true meaning of your manhood you will learn why human beings should respect and love one another, and why evils come when they degrade themselves.

8. *To learn how to be a good democrat.* Association with young men from separated sections of our country lifts you out of your provincialism and leads to a correct understanding of our countrymen and an admiration for our democratic institutions.

9. *To make a man of yourself.* Your college experience should result not only in valuable accumulation of information, in acquaintance with many fine fellows, in the development of a healthy physique, in the golden memory of contact with personalities ripe, wise, and strong, but what is more important as the fruit of all this experience—a wholesome, mature, virile character.

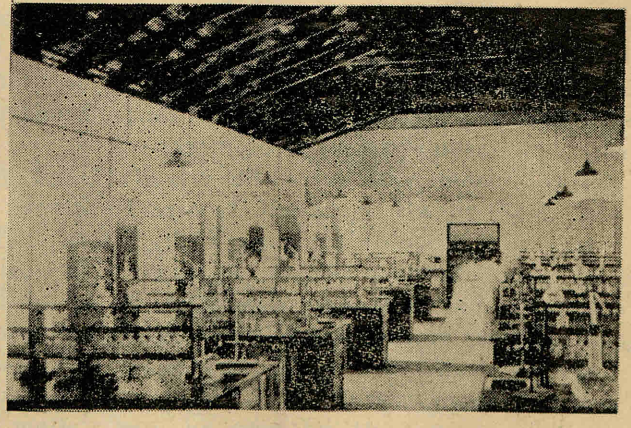
Adapted from "The Messenger of the Divine Child"

Chev, C. J. Varkey bidding farewell to the College.

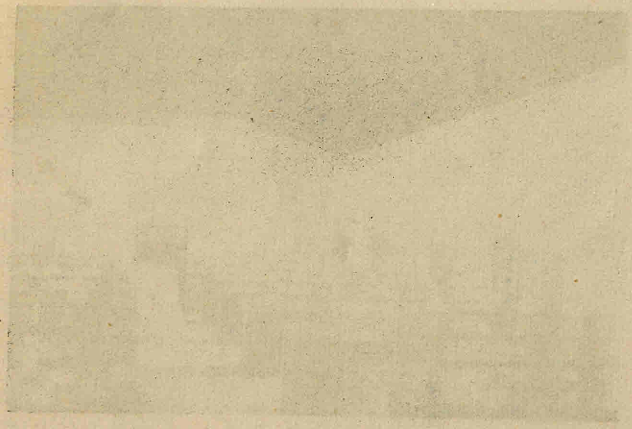

K. A. Varkey IV B· Com.
Winner of Elocution Competition
Y. M. C. A. & Pax Romana

Our Chemistry Laboratory (General view)

HISTORICAL MONUMENTS OF LAHORE

A. HARIHARAN III B. Sc.

Lahore was the capital of many Hindu and Muslim rulers before it came into the hands of the British. The city was supposed to have been founded by Law, son of Sri. RamChander. It is situated on the left bank of the river Ravi, one of the tributaries of the Indus. The river Ravi adds to the beauty and charm of the city.

Among the places and monuments of historical importance are the famous Shalamar Gardens, Jehangir's Tomb, the Lahore Fort, the Old City, the great Shalmi Masjid opposite the Fort and Maharaja Ranjit Singh's Tomb.

The Shalamar Gardens is one of the most well-known places of Lahore and is situated at a distance of five miles from the modern city. The great monarch Shah Jehan who was fond of building splendid mansions and forts designed these beautiful gardens and got them planted for his pleasure walks. The garden is rectangular and is surrounded by a high wall with towers on each corner and four gates. The garden consists of three terraces, one rising where the other ends and for climbing from one terrace to the other, there are flights of steps. The gardens abound in various kinds of fruit trees and other plants with grassy lawns and neat flower beds. People go there to enjoy their holidays and students go there on excursions.

Jehangir's Tomb was also built by Emperor Shah Jehan who erected the world famous Taj at Agra and the Red Fort at Delhi. The Tomb is a beautiful piece of architecture and the material used in its building is red sand-stone and white marble. The profuse internal decoration consists of inlaid works of precious stones and to break the monotony of the milky white walls, brown, blue and violet marbles are freely brought into use. Climbing the great flight of stairs of anyone of the four tall towers we can descry the whole city of Lahore. The "Makbara" is surrounded by a snug garden of exceeding grandeur and neatness. At a small distance from this Tomb is the small tomb of NurJehan, wife of Jehangir which is situated by the railway road.

The Fort is also worth-seeing and is surrounded by lofty walls and visitors are allowed only to some places inside the fort. It may be due to the fact that the Fort was kept as a political prison during the rule of the British. There are beauty spots inside the fort. Among them the Hall of Public Audience with its lofty pillars and floors made of red sand-stone and marble, the 'Moti-masjid' or Pearl Mosque made of white marble, the palace where Ranjit Singh spent his last days, are worth seeing. There is also a garden inside the fort. There is a museum where the weapons that were used by the Mughals and other rulers of Lahore are exhibited. There is also many awe-inspiring dungeons and torture chambers where prisoners and criminals were put to torture by the Mughals. The main gate of the fort which faces the Shalmi Masjid is a master-piece of architecture.

The Shalmi Masjid which stands opposite the Fort with four towers is also made of red sand-stone and is the biggest mosque in Lahore. The halls are big and spacious to accommodate a large number of people. On the left side of this 'masjid' stands the Tomb of Maharaja Ranjit Singh and the Sikh 'Gurudwara' (place of worship).

The city proper is situated near the Fort. The streets are narrow and winding. The houses are lofty and some are even five or six storied; bazars are densely crowded. Old remnants of a wall that surrounded the city can be seen by the presence of thirteen gates which still stand. Round the city there are public gardens and a canal runs through them.

There are many small monuments and Tombs which can be found in and around Lahore but they are not of much importance. These monuments and half-ruined places remind one the glory that was Lahore during the reign of the Mughals and later on of the Sikhs.

GRAVE AND GAY

Mind speaks to mind in moments of strong emotion with out the medium of words.

—*H. Belloc*

Sometimes a man's failures do more good to the world or to his cause than his best success.

—*Cardinal Newman.*

You can never be wise unless you love reading.

—*Dr. Johnson.*

Bookworm shows a rather refined and superior taste in diet.

—*G. K. Chesterton.*

Brave men are men who do things when they are afraid to do them.

—*H. G. Wells.*

Good handwriting is a necessary part of education.

—*Mahatma Ghandi.*

Great leaders have something in them which inspires a whole people and makes them do great things.

—*Pandit Nehru.*

The more the marble wastes the more the statue grows.

—*Michael Angelo.*

Chemistry Prof: "Tell me all you know about nitrates."

New Student: "Well, to begin with, they're a lot cheaper than day rates."

* * *

A teacher was giving his class a lecture on charity.

"Willie," he said, "if I saw a boy beating a donkey and stopped him from doing so, what virtue would I be showing?"

Willie (promptly) : "Brotherly love."

* * *

Professor: Why don't you answer me ?

Student: I did. I shook my head when I didn't know the answer.

Professor: You didn't expect me to hear it rattle way up here, did you?

* * *

"What kind of radio have you?"

"The railroad type—whistles at every station."

* * *

Professor: ' You can't sleep in my class."

Student: 'If you didn't talk so loud I could'

* * *

Teacher: "What does 'cubic' mean?"

Pupil: " 'Cubic' is the language spoken by the people in Cuba."

(*Selected*)

കൃപ്പകൈ !

VIDWAN T. M. CHUMMAR

പൂജ്യപൂജനമെന്നും പൂജിതപൂജനമെന്നും വീരാരാധന രണ്ടുവിധം നാം കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ ആദ്യത്തേതാണ് ഏറ്റവും അഭികാമ്യമെങ്കിലും രണ്ടാമത്തേതാണ് നാം നമ്മുടെ മഹാന്മാരെസംബന്ധിച്ചു ചെയ്യുകാണാറുള്ളതു്. ഗീതാഞ്ജലിയുടെ കർത്താവായ ടാഗോറിനെ നോബൽ സമ്മാനംകൊണ്ടു വിദേശീയർ മാനിച്ചപ്പോൾ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്വം ദർശിക്കുവാൻ ഭാരതീയർക്കു സാധിച്ചുള്ളൂ. കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും അനുഭവം അതുതന്നെയാണ്. കേരളകവികുലകൂടസ്ഥനായ തുഞ്ചത്താചാര്യന്റേയോ, സാഹിത്യലക്ഷ്മിയെ പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിച്ച കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരേയോ വേണ്ടവിധത്തിൽ മാനിക്കുവാൻ പുറത്തുനിന്നുള്ള പ്രേരണ ഇനിയും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യചക്രവർത്തിയായിരുന്ന കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെ അഭിനന്ദിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശതാബ്ദിനത്തിൽ മാത്രമേ കേരളീയർ മുതിർന്നുള്ളൂ. ഈ വസ്തുതകൾ ആലോചിക്കുമ്പോൾ മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ സപ്തതിദിനാഘോഷം അത്യഹൃദ്യപൂർവ്വമായ ഒരു മഹാസംഭവമാണ്. കേരളീയ സഹൃദയജനങ്ങൾക്കു, തന്നെക്കുറിച്ചുള്ള മതിപ്പു് എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു സ്വന്തം ജീവിതദശയിൽത്തന്നെ മഹാകവിക്കു് നേരിട്ടറിയുവാൻസാധിച്ചതും ഒരു മഹാപുണ്യസംഭവംതന്നെ. ഈ ശുഭാവസരത്തിൽ മഹാകവിയുടെ കവിതയെക്കുറിച്ചു് അല്പം ചിലതു പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് ഉചിതവും, അദ്ദേഹത്തിനെനേരെ നമുക്കുള്ള ആദരാഭിനന്ദനങ്ങളുടെ ഒരു പ്രകടനവും ആയിരിക്കുമല്ലൊ.

മഹാകവി വള്ളത്തോൾ സാഹിത്യശാഖിയുടെ പല ശാഖകളിലും യഥേഷ്ടം സഞ്ചരിച്ചു കളകൂജനംചെയ്തു മുന്നോട്ടു പറന്നിട്ടുള്ള ഒരു കവികോകിലമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാപഥസഞ്ചാരം കാലോചിതവും, വിജയാനന്ദിതവുമായിരുന്നു. കവിതയും വനിതയും വിനോദത്തിനുള്ള കളിപ്പാട്ടമെന്നു കരുതിയിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമുണ്ടായിരുന്നല്ലൊ. വള്ളത്തോളും ആരംഭകാലത്തു വെറും രസത്തിനുവേണ്ടിമാത്രമായിരുന്നു കാവ്യനിർമ്മാണം ചെയ്തിരുന്നതു്. അനന്തരം സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തേയും പുരാണകഥകളേയും അവലംബിച്ചുള്ള കാവ്യരചനയ്ക്കു് അദ്ദേഹം ഒരുങ്ങി. വാല്മീകിരാമായണം, ഔഷധാഹരണം ആട്ടക്കഥ, ചിത്രയോഗം മഹാകാവ്യം, പത്മം വാമനം മാർക്കണ്ഡേയം എന്നീ പുരാണങ്ങളുടെ ശൈലീവിവർത്തനങ്ങൾ എന്നു തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ഈ ഘട്ടത്തിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികളാണ്. അന്യോപജീവിയായി വർത്തിച്ചിരുന്ന ആ കാലഘട്ടത്തിലും ജന്മകവിയായ ആ വാസനാസമ്പന്നന്റെ "മധുരകോമളകാന്തപദാവലി" ആക്കും അഭ്യസൂയാവഹംതന്നെയായിരുന്നു.

'ലാവണ്യക്കടലിൽ കളങ്കമിയലാ
തുണ്ടായ വാർത്തിങ്കളോ
പൂവമ്പന്റെ പുകഴ്ക്കുടയിലസും
പുത്തൻകൊടിക്കൂറയോ'

എന്നീ മട്ടിലുള്ള ശബ്ദമാധുര്യം—ശയ്യാപാകാദിരാജൽസ്സരസത—വള്ളത്തോൾക്കവിതയുടെ അന്യാദൃശമായുള്ള ഒരു വിശിഷ്ട വശ്യശക്തിതന്നെയാണ്.

II

മഹാകവി ഖണ്ഡകാവ്യരചനയ്ക്കു പുറപ്പെട്ട കാലഘട്ടം മലയാളകവിതയുടെ ഒരു പരിവർത്തനസന്ധിയായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധൻ, ശിഷ്യനും മകനും, മാദലനമറിയം എന്നു തുടങ്ങിയ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിലെ ഇതിവൃത്തം, പുരാണികമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു വാസ്തവംതന്നെ. എന്നാൽ അവയിലെ ആദർശങ്ങൾക്കും കഥനസമ്പ്രദായത്തിനും പൂർവ്വന്മാരുടേതിൽ നിന്നു വളരെയധികം വ്യതിയാനം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുരാണകഥകളെ തിരിച്ചും മറിച്ചും, മറിച്ചും തിരിച്ചും, കഥനം ചെയ്യുന്ന ശതാനുശതികതമല്ല നാം അവയിൽ കാണുന്നതു്. 'വധുവിൻ മനമോരാതെ—വരനെ തീർച്ചയാക്കുന്നു' വിവാഹസമ്പ്രദായം നിന്ദ്യവും, അനാദരണീയവുമാണെന്നുള്ള മഹദാദർശത്തെ ഉയർത്തിക്കാണിക്കുവാൻ അനിരുദ്ധനിൽ മഹാകവി യത്നിച്ചിരിക്കുന്നു. വികാരങ്ങളുടെ തിരത്തള്ളൽ കണ്ടാനന്ദിക്കണമെങ്കിൽ നാം വള്ളത്തോളിന്റെ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിലേക്കുതന്നെ കടക്കണം:—

'ജീവാധിനായക! ഭവാൻ വ്രണിതാതുരാംഗ—
നാവാസമോ മലിനബന്ധഗൃഹാന്തരത്തിൽ
ഈ വാസ്തവസ്ഥിതിമറന്നവിടത്തെ വിട്ടു—
പോവാൻ കഥിക്കരുതു ദാസിയോടെൻ
ഭയാലോ!'

'പ്രാണാധികർതൃ! കരയാസ്സരി മുക്തനാനാ–
ബാണാളിതാണ്ടുവതിനീയൊരുനെഞ്ചുപാരും
ബാണാത്മജാനയനനിരൊരുതുള്ളിപോലും
വീണാൽ സഹിപ്പതനിരുജ്ഞനസാദ്ധ്യമത്രേ'.

എന്നിങ്ങനെ ഉഷാനിരുദ്ധന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽനിന്നു വിനിർഗ്ഗളിക്കുന്ന വചഃപ്രസരം ഏതൊരു ചിത്തത്തെയാണ് പുളകോൽഗമകാരിയാക്കിത്തീർക്കാത്തതു"!

'ഹാ! ജന്മസീമ്നി പലയോധഗണത്തെയൊറ്റ–
യ്ക്കോജസ്സുകൊണ്ടു വിമഥിച്ചുയുവാവുതന്നെ,
വ്യാജപ്പയറിൽ വിജയിച്ചുളുന്ന ദൈത്യ–
രാജന്നെഴും സചിവപുംഗവ! മംഗളംതേ'.

ഇതിലെ 'മംഗളം' യഥാർത്ഥത്തിൽ മഹാകവിക്കുതന്നെയാണ് സഹൃദയന്മാർ തിരിച്ചുനൽകുന്നതു".

ശിഷ്യനും മകനും, ശിഷ്യവാത്സല്യത്തിന്റെയും, പുത്രവാത്സല്യത്തിന്റേയും ഒരു മല്ലരംഗമെന്നേ പറയാവൂ. പരശുരാമന്റെ വെണ്മഴുവേറ്" ഗണപതിക്കു പരിക്കു പറ്റിയതുകണ്ട പാവ്വതി, ഭർത്തൃ സന്നിധിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുന്നതു നോക്കുക:—

'ഉടൻ മഹാദേവിയിടത്തുകയ്യാ–
ലഴിഞ്ഞവാർ പൂങ്കുഴലൊന്നൊതുക്കി
ജ്വലിച്ചകൺകൊണ്ടൊരു നോക്കുനോക്കി
പാർശ്വസ്ഥനാകും പതിയോടരച്ചു.'

എന്തൊരു നോട്ടമായിരിക്കണം അതു"! ഈ പാവ്വതിയെപ്പോലെ ഭർത്താക്കന്മാരെ ആറാംബോബെറിഞ്ഞു ദഹിപ്പിക്കുന്ന എത്രയെത്ര ഭാര്യമാരെ ഇന്നും നമുക്കു കാണുവാൻ കഴിയും.

'കിട്ടീലയോ ദക്ഷിണ വേണ്ടുവോളം
വിശിഷ്ടനാം ശിഷ്യനിൽ നിന്നിദാനീം
ദിവ്യായുധം വല്ലതുമുണ്ടുബാക്കി–
യെന്നാലതും നൽകിയനുഗ്രഹിക്കാം.'

എന്നു കരളിൽതന്നെ തറയ്ക്കുന്ന വാക്കുരങ്ങുതുകി, ആ ശിഷ്യപ്രിയന്റെ മുമ്പിൽനിന്നു കലിതുള്ളുന്ന മട്ടിലുള്ള എത്രയെത്ര പാവ്വതിമാരും ഇന്നു നമ്മുടെ ഭവനങ്ങളിൽ കാണുകയില്ല? പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ കാലോചിതമായ പ്രകാശനമത്രെ പുരാണകഥാവ്യാജേന കവി ഇവിടെ നിർവഹിച്ചിട്ടുള്ളതു".

മംഗലനമറിയം, ഖണ്ഡകാവ്യലോകത്തിലെ മറ്റൊരു പ്രഭാപൂരമാണ്". എത്ര നികൃഷ്ടപാപകർമ്മത്തിൽ അകപ്പെട്ട് അധഃപതിച്ചവനേയും, പ്രത്യാശയുടെ കിരണങ്ങൾകാട്ടി സൽപഥത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ചു", ഉന്നതമേതുംഗത്തിൽ എത്തിക്കുവാൻ തികച്ചും പ്രേരണനൽകുന്ന ഒന്നാണ് പ്രസ്തുതകാവ്യം. ദിവ്യവും ഭവ്യവുമായ ഒരു വിശിഷ്ടാദർശത്തെ ആ മനോഹരകാവ്യം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു. പശ്ചാത്താപഭരിതയായി, ദണ്ഡനമസ്തിതചെയ്യുന്ന മംഗലനയോടു" ഭഗവാൻ ക്രിസ്തു,—

'പൊയ്ക്കൊൾക പെൺകുഞ്ഞേ! ദുഃഖം വെടിഞ്ഞുനീ-
യുംക്കൊണ്ട വിശ്വാസം കാത്തുനിന്നെ
അപ്പപ്പോൾ പാതകം ചെയ്തതിനൊക്കയു
മിപ്പുഞ്ചാത്താപമേ പ്രായശ്ചിത്തം'.

എന്നു സാന്ത്വനമരുളി ഉപസംഹരിക്കുന്ന ആ വിശിഷ്ടകാവ്യം, വള്ളത്തോൾ കവിതയുടെ മാറ്റും മഹത്വവും ഉത്തരോത്തരം പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ തികച്ചും പര്യാപ്തമാണ്".

മഹാകവിയുടെ ഇതരഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടെ ഗതിയും ഇതുപോലെതന്നെയെന്നു സൂചിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമെ ഇവിടെ നിവ്വാഹമുള്ളൂ.

മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ പ്രതിഭാവിലാസം ഏറ്റവും അഭികാമ്യമായി കളിയാടുന്നതു", അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെറുകവിതകളിലാണ്". വള്ളത്തോൾ അപ്പോഴപ്പോഴായി ഏഴുതി പത്രമാസികകളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പ്രസ്തുത കവിതകളും സമാഹരിച്ചു" സാഹിത്യമഞ്ജരി എന്ന പേരിൽ ഏഴുഭാഗങ്ങളും, വിഷുക്കണി, വീരശൃംഖല എന്നീ പേരുകളിൽ മറ്റു ചിലതും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്". വള്ളത്തോൾകവിതയുടെ വിവിധത, നവീനത, സ്വതന്ത്രത എന്നിവ വേണ്ടവണ്ണം ഗ്രഹിക്കണമെങ്കിൽ സാഹിത്യമഞ്ജരി തുടങ്ങിയ കാവ്യസമാഹാരങ്ങൾ പരിശോധിക്കുകതന്നെ വേണം. വള്ളത്തോളിനെ ഇന്നത്തെ നിലയിൽ ലോകരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീർത്തിധാവള്യത്തിനു കേരളത്തിനപ്പുറവും വ്യാപ്തിവരുത്തിയിട്ടുള്ളതും പ്രസ്തുത ചെറുകാവ്യങ്ങളാണെന്നു പറയുന്നതിൽ പക്ഷാന്തരമില്ലതന്നെ. "ചേരാണ്ടുള്ള കൃഷ്ണിവലന്റെ ചുമലിൽ ചായും നകുത്തണ്ടിലും" "മാനം ചേന്ന ടേന്റെ മിന്നൽ ചിതറും കൈവാളിളക്കത്തിലും" എന്നീ പദ്യങ്ങളിൽ കവിതാവിഷയം വള്ളത്തോൾ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതുകളെ മാത്രമല്ല, ലോകത്തിലെ മിക്ക പ്രമേയങ്ങളേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലിക സ്പർശിക്കാതെ വിട്ടിട്ടില്ല. പ്രകൃതിവിലാസം, ദേശീയത, ജാതിമത്സരം, ദീനാനുകമ്പ, പ്രേമം എന്നുതുടങ്ങിയ ഒട്ടനവധി വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ആധുനികലോകത്തിനു" ഒരു ജീവിതമാർഗ്ഗമെന്നോണം അതുകളിൽ ഈ മഹാകവി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്". കവിത, ജീവിതമാർഗ്ഗമായും ഉപജീ

വനമാഗ്രമായും കൈക്കൊണ്ട കാവ്യനിർമ്മാണം ചെയ്തിട്ടുള്ള കവികൾ കേരളത്തിൽ എന്നല്ല, ലോകത്തിൽതന്നെയും വളരെ കുറയും. വള്ളത്തോൾ ആ വിഷയത്തിൽ ധന്യധന്യനും മാന്യമാന്യനുമാണ്.

കേരളത്തിന്റെ സൗന്ദര്യപൂരത്തെ വള്ളത്തോളിനെപ്പോലെ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മഹാകവി അദ്ദേഹത്തിനുമുമ്പും പിമ്പും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. "പച്ചയാം വിരിപ്പിട്ട സഹ്യനിൽ തലവെച്ചും" എന്നു തുടങ്ങുന്ന മാതൃവന്ദനത്തിൽ കേരളഭൂമിയുടെ അക്ഷീരാമണീയകം എത്ര സമഞ്ജസമായി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന പ്രസ്തുത കവിത വായിച്ചുതന്നെ അറിയേണ്ടതാണ്. പ്രകൃതിരമണീയവും സുകൃതിനിഷേവ്യവുമായ ആ രാജ്യത്തോട് ബന്ധമുള്ള ഏവനേയും അഭിമാനംകൊണ്ട പുളകിതഗാത്രനാക്കുവാൻ ആ ഗാനത്തിനു തികച്ചും ശക്തിയുണ്ട്. ബങ്കിമചന്ദ്രന്റെ "വന്ദേമാതര"ഗാനം, അതു് സ്വപ്രകാരത്തിലും നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. 'കിളിക്കൊഞ്ചൽ', 'പുരാണങ്ങൾ' മുതലായവയിൽ കേരളത്തിന്റെ മനോജ്ഞതയെ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും ഈ അവസരത്തിൽ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. അസുന്ദരങ്ങളായ വസ്തുക്കളിൽപോലും സൗന്ദര്യം ദർശിക്കുന്ന മഹാകവി, സ്വതേ രമണീയങ്ങളായ വസ്തുക്കളെ ദർശിക്കുമ്പോൾ പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുന്ന കാന്തിവിശേഷം അവർണ്ണനീയമെന്നേ പറയാവൂ.

പ്രകൃതിയെ—പ്രഭാതപ്രകൃതിയെ—വേദകാലം മുതൽക്കേ കവികൾ വർണ്ണിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളതാണ്. മന്ത്രദ്രഷ്ടാവിന്റെ മുമ്പിൽ ആ 'സ്വർഗ്ഗപുത്രി' വിചിത്രമായ മഹാരഥത്തിൽ ആരൂഢയായ ഒരു ദേവിയായിട്ടാണ് വിളങ്ങിയിരുന്നതു്. ഉന്നതമായ ഉദയപർവ്വതത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തു പാടലനിരാളം അണിഞ്ഞുലാത്തുന്ന ഒരു സുഭഗയായിട്ട് ഉഷാദേവിയെ ആംഗലകാളിദാസനായ ഷേക്സ്പീയർ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആ പ്രഭാതദേവതയെത്തന്നെ, പ്രകൃതിഗായകനായ വള്ളത്തോളിന്റെ തൂലിക സ്പർശിച്ചപ്പോൾ അവൾ എത്ര നൂതനമായ ഒരു കാന്തിവിശേഷത്തോടുകൂടി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുവെന്നു നോക്കുക:—

'ചിക്കെന്നുണർന്നേറുഷസ്സെന്നവൾ
തൃക്കൈവിളക്കേന്തിയെത്തി,
നാനാവിഹംഗമ നാദമാം കങ്കണ-
കാണമോടംബര ശാലയിങ്കൽ
ഇന്നലെരാവുപയോഗിച്ച പൂക്കളാ-
കുന്ന താരങ്ങളടിച്ചുവാരി,
താവൽക്കസ്തൂരിച്ചാറാക്കിയ വാർതിങ്കൾ-
ത്തുവെള്ളിക്കിണ്ണവും ദൂരെമാറ്റി,
വെൺകളിർനീരാൽ തളിച്ചു പുരോളവി
കുങ്കുമലേപവുമാചരിച്ചാൾ;
ആ വേലക്കാരിതൻ നിശ്വാസം പോലവേ
പൂവിൻമണവുമായ് വീശി തെന്നൽ
ബ്രഹ്മാണ്ഡഹർമ്മ്യത്തിൻ മേൽത്തട്ടം കീഴ്ത്തട്ടം
നിർമ്മലമായി വിളങ്ങിമേന്മേൽ.'

അല്ലിന്റെ അന്തിമയാമത്തിൽ കോഴികൂവുന്നതു കേട്ട പ്രപഞ്ചഗൃഹത്തിലെ വേലക്കാരിയായ ഉഷസ്സ് ചിക്കെന്നുണർന്നെഴുന്നേറ്റു. അപ്പോൾ പ്രത്യക്ഷമായ തൃക്കൈനക്ഷത്രം ആ കാല്യദേവതയുടെ കൈവിളക്കാണ്. പ്രഭാതത്തിൽ കേൾക്കപ്പെടുന്ന നാനാവിഹംഗമനാദം, അവൾ ഇന്നലെ രാവുപയോഗിച്ച പൂക്കളാകുന്ന താരങ്ങളടിച്ചുവാരുമ്പോൾ പുറപ്പെടുന്ന അവളുടെ കൈവളക്കിലുക്കമാണ്. ആകാശത്തിലെ കസ്തൂരിച്ചാർ നിറച്ചിട്ടുള്ള തുവെള്ളിക്കിണ്ണമാണ് ചന്ദ്രൻ; പൂക്കളടിച്ചുവാരി, താലവും ദൂരെമാറ്റി, വെൺകളിർനീരാൽ അവിടമെല്ലാം തളിച്ചു ശുദ്ധിയാക്കി. ആ കാല്യകാന്തിയിൽ തൽക്ഷണം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ചുവപ്പ് അവൾ പൂശുന്ന കുങ്കുമമാണ്. അപ്പോൾ വീശുന്ന സുഗന്ധവായു, ആ വേലക്കാരിയുടെ നിശ്വാസമത്രെ. നോക്കുക, എന്തൊരു ഭാവനാവിലാസം! എന്തൊരു നവനവോല്ലേഖകല്പന!! പ്രതിഭാവിലാസചതുരന്മാരായ കവികൾക്ക് എത്ര പഴക്കമുള്ള വിഷയവും അഭിനവശൈലിയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതിനു് ഈ പ്രഭാതഗീതംതന്നെ മതിയായ തെളിവാണ്.

വള്ളത്തോളിന്റെ തൂലിക നാനാമുഖമായ വിഷയങ്ങളെ സ്പർശിച്ചിട്ടുള്ളതായി മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ. അവയിൽ ഓരോന്നിനെപ്പറ്റിയും ഇവിടെ പ്രപഞ്ചനംചെയ്യാൻ മുതിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഒരു സമുദായപരിഷ്കർത്താവു്, ദേശീയഗായകൻ എന്നീ നിലകളിൽ മഹാകവി കൈരളിക്കു നൽകിയ നേട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി അല്പം ചിലതു പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

സമുദായപരിഷ്കർത്താവു്

സമുദായപരിഷ്കരണമാണ് മറ്റെല്ലാ പരിഷ്കരണങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാനമായി നിലകൊള്ളുന്നതു്. പ്രസ്തുത തത്വത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു മഹാകവി അന്നു നിലവിലിരുന്ന അനേകം അനാചാരങ്ങളോടു് സധീരം പോരാടുകതന്നെ ചെയ്തു. കേരളബ്രാഹ്മണാലയത്തിലെ അനാചാരങ്ങളിൽ അതിമുഖ്യമായ ഒന്നാണല്ലൊ അയിത്തം. ആ രാക്ഷസിയെ തുരത്തുവാൻ അനേകം കവികൾ

യത്നിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. യാഥാസ്ഥിതികരോടുള്ള ഒരു കടുത്ത പോർവിളിയായിട്ടാണ് അവരിൽ അധികംപേരും അതിനോടു് എതിരിട്ടിട്ടുള്ളതു്. വള്ളത്തോൾ അതിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ഒരു രീതി സ്വീകരിച്ചു. പരിഹാസരസത്തിൽ അവരുടെ മനസ്സിനെ മുക്കുവാനും, അതിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങുന്ന മനസ്സിനു് ഇക്കിളിപ്പെടുത്തുവാനും, സ്വയം പ്രേരണനൽകുന്ന വിധത്തിലുള്ള കവിതകളാണ് വള്ളത്തോൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. 'ഇടശ്ശേരിൽ ഇടയൻ' എന്ന കവിത ഈ വിഷയത്തിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. സ്വന്തംപുരയ്ക്കു തീപിടിച്ചു് അർദ്ധരാത്രി അതങ്ങനെ നിന്നു കത്തുന്നു. അയൽപക്കത്തുനിന്നും ഓടിയെത്തിയ അനുകമ്പാപരനായ ഒരു അവണ്ണൻ, കിണറ്റിൽനിന്നു വെള്ളംകോരിതീകെടുത്തുവാൻ മുമ്പോട്ടുപായുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിൽ ഇടശ്ശേരിൽ ഇടയനായ തറവാട്ടു കാരണവർ പറയുകയാണു്: —

'നിറെങ്കിൽ നീറാവട്ടെ വീടെല്ലാം, നിലവിട്ട
കേറിടയൻ കിണറതൊട്ടിടശ്ശേരിമാക്കായ്കെന്നാൻ',

ആ ഇടയനെ നോക്കി കവി പറയുന്നു:—

'നായരെ ഭവാൻതന്നെ ഇടശ്ശേരിൽ ഇടയൻ വീടു—
പോയാലെന്തനഘ്ലമാം ജാതിയെ രക്ഷിച്ചല്ലൊ
ഹാ കഷ്ടം, മലയാളത്തറവാടൊക്കെത്തന്നെ
വേകുകയല്ലേ ചെയ്തതീയയിത്തത്തീയ്യിൽ'

ഇങ്ങനെ മലയാളത്തറവാടുകളും അയിത്തത്തീയിൽ വെന്തുപോകുന്നതുകൊണ്ടു് കവിക്കുള്ള ഏടയവ്യഥ ചെറുതൊന്നുമല്ല.

'ബ്രഹ്മർഷിമാർ മുഖ്യനെ മുക്കുവത്തി
പെറ്റോരു പുണ്യക്ഷിതി മണ്ഡലത്തിൽ
അഹോമനുഷ്യന്നു മനുഷ്യനോടു
സാമീപ്യ സമ്പർക്കമധർമ്മമായ'—തിൽ

അദ്ദേഹം അത്യന്തം വ്യഥിതചിത്തനായിത്തീരുന്നു. 'ഐക്യമേ സേവ്യാൽ സേവ്യം', 'ജാതിപ്രാഭവം' 'ഏകകുടുംബം ഭുവനം' മുതലായ കവിതകളും കവിയുടെ മേൽപ്പറഞ്ഞ മനോഭാവത്തെ സുതരാം വ്യക്തമാക്കുന്നവയാണു്.

'ബഹിഷ്കൃതയായ അന്തർജ്ജന'ത്തിൽ, 'വേശ്യയെ വാഴ്ത്തുണ്ടാക്കുന്ന' സ്മാർത്തവിധിയുടെ കൊടുമ്പിരിക്കൊള്ളുന്ന രൂപത്തേയും, നമ്പൂരി സമുദായത്തിലെ അനവധി സ്ത്രീകളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ദുസ്സഹദുരിതത്തേയും വ്യക്തമാക്കി, ദാമ്പത്യജീവിതത്തിൽ പുരുഷനോടൊപ്പം സ്ത്രീക്കും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നു. 'ഒടുക്കത്തെ കുറിപ്പിൽ', പുരുഷസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നിരങ്കുശത്വവും, സ്ത്രീകളുടെ പരാധീനതയും കുറച്ചുകൂടി ഉയർത്തിക്കാണിക്കുന്നു. തന്നെ വിവാഹം ചെയ്യാമെന്നു വിശ്വസിപ്പിച്ചു തന്നോടുകൂടി കഴിഞ്ഞിരുന്ന പുരുഷൻ, അവസരം വന്നപ്പോൾ തെറ്റിമാറി മറ്റൊരു സ്ത്രീയെ വേൾക്കുകയായി. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ആത്മഹത്യയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഗതിയില്ലാതെ തീർന്ന ആദ്യഭാര്യയായ ഭാമ, ആ പുരുഷന്റെ നവവധുവായ സുഭദ്രയ്ക്കു് അയക്കുന്ന ഒരു കത്താണു് മേൽപ്പറഞ്ഞ കുറിപ്പു്. പുരുഷസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത ഗതിയെ അതിൽ ഏതു മർമ്മസ്പൃക്കായി വിമർശിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണുക:—

'എൻപ്രിയാവരജനീ സുഭദ്രേ, തവകാന്ത—
നെന്റെയീവയറിലെ പൈതലിൻപിതാവത്രെ;
എന്തിതിൽതെറ്റഭീരുന്നു? അംഗനമാരെ സ്വൈരം
ഹന്തകൈക്കൊള്ളാം, തള്ളാം, സ്വതന്ത്രനല്ലൊ
പുമാൻ.'

സമുദായത്തെ ശുദ്ധിക്കെന്നപോലെതന്നെ സംസ്കാരവളർച്ചയ്ക്കും വള്ളത്തോൾകവിത സാരമായി സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 'മാപ്പു്' എന്നു തുടങ്ങിയ കവിതകളിൽ ലോകത്തിലെ ഭയാവതത്തിന്റെ വൈരൂപ്യത്തെ അനുവൈകവേദ്യമായി പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അത്രതന്നെയുമല്ല, ഇന്നത്തെ തൊഴിലാളി മുതലാളി പ്രശ്നത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിരൂപമായിട്ടുകൂടി അതിനെ ഗണിക്കാവുന്നതാണു്. 'വെടികൊണ്ടപക്ഷി' 'അഹിംസ' 'ഓണസ്സദ്യ' മുതലായ കൃതികളും ജീവകാരുണ്യത്തെ—ദീനാനുകമ്പയെ—പ്രകാശിപ്പിച്ചു സമുദായത്തിൽ സാംസ്കാരികമായ ഉൽബുദ്ധതയ്ക്കു പ്രേരണ നൽകുന്നു. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയാൽ ഇനിയും വളരെ നീണ്ടുപോകും. അതിനാൽ ഇവിടം ഇങ്ങനെ നിൽക്കട്ടെ.

ദേശീയഗായകൻ

കേരളത്തിൽ ദേശീയഗാനങ്ങളും ആദ്യമായി രചിച്ചതും കേരളീയരിൽ ദേശീയപ്രബുദ്ധത ഉത്തേജിപ്പിച്ചതും വള്ളത്തോളാണു്. അഥവാ, വള്ളത്തോളിനെ ആധുനികരിൽ അധികംപേരും കൊണ്ടാടുന്നതുതന്നെ ഒരു ദേശീയഗായകൻ എന്ന നിലയിലാണു്. കവിത എന്നതു് ജീവിതത്തിന്റെ—ജീവിതബന്ധമുള്ള വസ്തുതകളുടെ—കലാബോധത്തോടുകൂടിയ പ്രതിഫലനമോ പ്രകാശനമോ ആണല്ലൊ. കാലമാകുന്ന ലതയിന്മേലാണു് ജീവിതം കുരുക്കുകയും പൂക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു്. കാലത്തിന്റെ പ്രേരണയെ വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കവിത എത്രതന്നെ കലാമൂല്യത്തോടുകൂടിയതായിരുന്നാലും അതു ചൈതന്യരഹിതമായേ വർത്തിക്കൂ. വർ,

ത്തമാനകാലത്തിൽ അതിനു വലിയ സ്ഥാനം ആരും നൽകുകയില്ല. ഈ പരമാർത്ഥം നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് മഹാകവി വള്ളത്തോൾ, കാലത്തിന്റെ സന്ദേശവാഹകനായിത്തീർന്നത്. അന്ന് ടിലാക്ക്, ലജപത്റായി, മഹാത്മജി തുടങ്ങിയ നേതാക്കന്മാർ അവരുടെ ത്യാഗധീരതയാൽ ഭാരതമെങ്ങും ദേശാഭിമാനത്തെ— സ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമത്തെ— കത്തിജ്വലിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയ കാലഘട്ടമായിരുന്നു. അതിനാൽ ആ 'നാഷനലിസ'ത്തിന്റെ പ്രേരണയാൽ മഹാകവി അന്നത്തെ ജീവൽ പ്രശ്നങ്ങളെ— ദേശീയാദർശങ്ങളേയും ആവശ്യങ്ങളേയും— തന്റെ കവിതാവിഷയമായി സ്വീകരിച്ചു, യുവജനങ്ങളിൽ ദേശാഭിമാനവും രാഷ്ട്രീയബോധവും വളർത്തുവാൻ ബദ്ധപരികരനായി മുന്നിട്ടിറങ്ങി. 'എന്റെ ഗുരുനാഥൻ' 'പോരവശ്യം.' 'കാട്ടെലിയുടെ കത്തു്,' നമ്മുടെ മഹപടി,' 'അമാന്തം അമാന്തം,' 'നിങ്ങൾ തൻപോക്ക വിപരീതമാകൊലാ' എന്നു തുടങ്ങിയ ഒട്ടുവളരെ ഗാനങ്ങൾ അവയിൽപ്പെട്ടുന്നവയാണ്. പ്രസ്തുതഗാനങ്ങളുടെ വശ്യശക്തി, ആയിരക്കണക്കിലല്ല, പതിനായിരക്കണക്കിൽത്തന്നെ രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി സമരംചെയ്യാനുള്ള ധർമ്മഭടന്മാരെ കേരളക്കരയിൽ സൃഷ്ടിച്ചു.

'പോരാപോരാ നാളിൽനാളിൽ ദൂരദൂരമുയരട്ടെ
ഭാരതക്ഷ്മാദേവിയുടെ തൃപ്പതാകകൾ'

എന്നു തുടങ്ങിയ വരികൾ ഉദ്ഗാനംചെയ്യുമ്പോൾ, യുവജനങ്ങളുടെ സിരകളിൽക്കൂടി ദേശീയ പ്രബുദ്ധ വൈദ്യുതശക്തിയോടുകൂടി പായുകയാണ് ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഭാരതത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യചരിത്രത്തിൽ, കേരളത്തിലെ ഏതു രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകനേക്കാളും മുൻഗണന, വള്ളത്തോളിനുതന്നെ നൽകാമെന്നുതോന്നുന്നു. 'യോദ്ധാക്കളേയും രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരേയും മറ്റുംപോലെതന്നെയോ, അതിലും എത്രയോ കൂടുതലായോ, കവികളും കലാകാരന്മാരും രാഷ്ട്രരൂപവൽക്കരണത്തിൽ സുപ്രധാനമായ ഭാഗം വഹിക്കുന്നവരാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അവരാണ് ജനസമുദായത്തിന്റെ ചിന്താമണ്ഡലത്തിനു് 'സ്വരൂപംകൊടുക്കുന്നവർ. ആ ചിന്താമണ്ഡലമാണ് രാഷ്ട്രഭാഗധേയത്തെ അന്തിമമായി നിർണ്ണയിക്കുന്നതും നിയന്ത്രിക്കുന്നതും.' ഈ നിലയിൽ ദേശീയഗായകനായ— സ്വാതന്ത്ര്യഗായകനായ— കാലത്തിന്റെ സന്ദേശവാഹകനായ— വള്ളത്തോളിനു് ഭാരത സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ ഉള്ള പങ്കു് എത്രത്തോളമെന്നു് ഊഹിക്കാവുന്നതാണല്ലൊ.

ജീവിതനിരൂപണം

മനുഷ്യജീവിതത്തെ— ഐഹിക ജീവിതത്തെ— വളരെ അധികം വിലമതിക്കുകയും, അഭിലഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു മഹാകവിയാണ് വള്ളത്തോൾ. ഒരു കവിയെ പ്രസാദാത്മകനോ വിഷാദാത്മകനൊ ആയി മാറ്റുന്നതു് സ്വന്തം ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ തന്നെയാണല്ലൊ. ഉത്സാഹമായ ദുഃഖാനുഭവങ്ങൾകൊണ്ടു മനസ്സുമടുക്കുമ്പോൾ ജീവിതത്തിൽ വിരക്തിതോന്നുക സാധാരണവും സ്വാഭാവികവുമാണ്. നേരെമറിച്ചു്, സുഖാനുഭവങ്ങൾ അനുസ്യൂതമായി ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ജീവിതകൗതുകം വർദ്ധിക്കുന്നതും അസാധാരണമല്ല. അധികം ദുഃഖാനുഭവങ്ങൾ കലർന്നിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ജീവിതമാണ് മഹാകവിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. മറ്റു ചില കവികളുടെ കവിതകൾപോലെ വള്ളത്തോളിന്റെ കവിത, വിഷാദാത്മകമാകാതെ പ്രസാദോജ്വലമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതും അതുകൊണ്ടുതന്നെ. മനുഷ്യജീവിതം തികച്ചും അനുഭവയോഗ്യമായ— ആനന്ദം അനുഭവിക്കുവാനുള്ള— ഒന്നാണെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും, ആ മട്ടിൽ ജീവിതത്തെ വീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു മഹാകവിയാണ് വള്ളത്തോൾ. ഇക്കഴിഞ്ഞതുലാമാസത്തിൽ, മഹാകവിയുടെ എഴുപതാംപിറന്നാൾ പ്രമാണിച്ചു കലാമണ്ഡലത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ചെറുതുരുത്തിയിൽവെച്ചു നടന്ന മഹാസമ്മേളനത്തിൽ, മഹാകവിചെയ്ത മറുപടി പ്രസംഗത്തിലെ ഒരുഭാഗം ഈ അവസരത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്:—

'മരിക്കാൻ എനിക്കിഷ്ടമില്ല. എന്റെ സമ്മതത്തോടുകൂടി മാത്രമേ മരണദേവത എന്നെ കൊണ്ടുപോകുകയുള്ളൂ. എന്നാണെങ്കിൽ ഞാൻ ഒരിക്കലും മരിക്കുകയില്ല.' ഫലിതമയമായ ഒരഭിപ്രായമാണിതെന്നുവരികിലും കവിയുടെ ജീവിതതൃഷ്ണ അതിൽ നിഴലിച്ചിട്ടുണ്ട്. മരണത്തെപ്പറ്റി കേൾക്കുന്നതുതന്നെ മഹാകവിക്കിഷ്ടമല്ല. പിന്നെ അതിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചുകഴിയുമോ?

'മരണമേ, തവ സ്തുത്യമസ്തിനെ
ശരണമാക്കുവതെങ്ങിനെയാണഹോ
കിരണമാലിയെയാഴ്ത്തിയ തങ്കനീർ
തിരളുമീയുലകത്തെ വെടിഞ്ഞുഞാൻ'

എന്നു് അദ്ദേഹം ആ വസ്തുത, വേറൊരിടത്തു തുറന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. സപ്തതിദിനാഘോഷസമ്മേളനത്തിൽ അതു കൂടെക്കൂടെ വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തു:— "ആരോ പറഞ്ഞു വള്ളത്തോൾ മരണഭീരുവാണെന്നു്. മരണചിന്തകൾ എന്റെ കവിതകളിൽ അധികം കാണാറില്ലാത്തതുകൊണ്ടായിരി

ക്കാം. ഒരുവിധത്തിൽ ശരിയാണെന്നു്. എന്നാൽ മരണഭീരുത്വത്തിന്റെ മറവശം ജീവിതധീരതയാണല്ലൊ എന്നു ഞാൻ അഭിമാനിക്കും. ഈ ലോകം മനുഷ്യന്നു് സുഖമായി പരുരുഷത്തോടെ ജീവിക്കാനുള്ളതാണു്. അതാണു് കർമ്മയോഗം. മരണത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചുകഴിയാനുള്ളതല്ല," വള്ളത്തോളിന്റെ ഈ ഭഗവൽപ്രസ്താവന കേൾക്കുമ്പോൾ, ഓമർഖയാമിന്റെ—

'Alike for those who for To-Day prepare,
And those that after some To-morrow stare,
A muezzin from the Tower of darkness cries,
'Fools' Your Reward in neither here nor there.'

'ചിന്താവീചിയിൽ വീണതാണു ചിലരി "ങ്ങിന്നേ"
യ്ക്കൊരുങ്ങിടവേ,
അന്തർഭീതിയൊടസ്പുർ "നാളെ"യെ നിനച്ചോറാം
വിഷാദിക്കവേ,
പൊങ്ങുംകുരിരുൾ മച്ചിൽനിന്നുമൊരുവൻ ചൊ
ല്ലുന്നു 'ഹേ മൂഢരേ',
നിങ്ങൾക്കുഴിയിലില്ലഹോ! പ്രതിഫലം സ്വർഗ്ഗത്തിലും
നാസ്തിയാം'

എന്നു തുടങ്ങിയ പദ്യങ്ങൾ ചിലർ സ്മരിച്ചുവെന്നുവരാം.

ജീവിതത്തെയും ജനനമരണങ്ങളെയും കുറിച്ചു് ആശാനെപ്പോലെ ഒരു വേദാന്തിയുടെ നിലയിൽ ആലോചിക്കുവാനൊന്നും വള്ളത്തോൾ മുതിർന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ, കവിതയുടെ കലാപരമായ ഭംഗിക്കു് കോട്ടംതട്ടാത്ത വിധത്തിൽ ചിലതു് പ്രസ്താവിക്കാതെയുമിരുന്നിട്ടില്ല. ഒരു ഘട്ടം നോക്കുക—

പ്രകാശശാലിയായിരുന്ന പകൽ, തന്റെ വിജ്ഞാനമായ രവിബിംബം നഷ്ടപ്പെട്ടു് ഏറ്റവും ആസന്നമരണനായി ചമഞ്ഞപ്പോൾ, പുതിയായ സായംസന്ധ്യ വിഷാദാകുലയായിത്തീർന്നു. മരണസമയത്തു്, മഹാവിജ്ഞാനിയായിരുന്ന ആ പകലിന്നു പ്രജ്ഞ കെട്ടുപോകാതിരുന്നെങ്കിൽ, സപത്നിയെ താഴെ പറയുംപ്രകാരം സമാശ്വസിപ്പിക്കുമായിരുന്നെന്നു മഹാകവി വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു:—

'പിതൃഭക്തരാൽ വാട്ടായ്മോരമനച്ചെന്താർമെയ്നീ
മുതിതൻകിനാവത്രെ പിറപ്പെന്നതുവത്സേ;
നിത്യമായനന്തമാം രജനിനീരാഴിയി—
ലുത്ഥിതമാകുമൊരു വെൺപതയാണിപ്പകൽ'

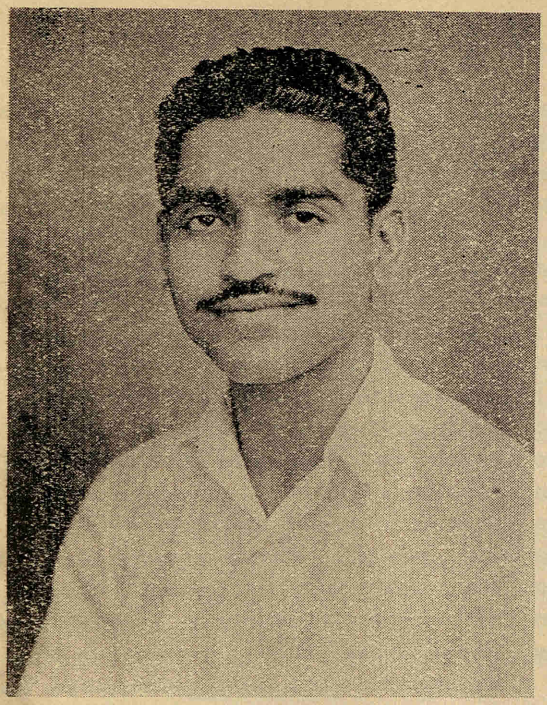
മരണത്തിന്റെ ഒരു കിനാവുമാത്രമാണു് ജനനം. നിത്യവും അനന്തവുമായ രാത്രിയാകുന്ന നിരാഴിയിൽനിന്നു് ഉയർന്നവരുന്ന ഒരു പതയാണു് ഈ പകൽ. അതു ക്ഷണികമാണു് ഈ ജീവിതം. ക്ഷണികമായ ഒരു ബോധത്തെയാണു് ജീവിതമെന്നു് നാം അഭിമാനിക്കുന്നതെന്നു് ആശാനും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പ്രരോദനത്തിലെ "ജ്ഞാനംതാൻ ക്ഷണവൃത്തി" "ലോകം നിത്യവലംവൃഥാ മൃതിഭയംതോന്നുന്ന മാറങ്ങളിൽ" എന്നു തുടങ്ങിയ പദ്യങ്ങളിൽ ഈ വസ്തുത ആ മഹാകവി വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ, ഇവിടെ ഒരു വ്യത്യാസംമാത്രം. ആശാൻ മരണാനന്തരമുള്ള ജീവിതത്തെയും ലോകത്തെയും കുറിച്ചു് ഉറച്ച വിശ്വാസമുള്ളവനാണു്. "ചൊല്ലാംതീയുടെ തീക്ഷ്ണദന്തമണയാതത്യന്ത സൂക്ഷ്മാംശമായ്" എന്നുള്ള പ്രരോദനപദ്യംതന്നെ നോക്കുക. വള്ളത്തോൾ, ഭാവിയെസംബന്ധിച്ചു് ഏതാണ്ടൊരു വിശ്വാസം പുലർത്തുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അപ്പുറത്തെ കഥയിൽ വിശ്വസിച്ചു കൈവന്ന ജീവിതം വ്യർത്ഥമാക്കുവാൻ തെല്ലും ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരാളല്ല.

'ആകമ്രശോഭനപദാർത്ഥസമൃദ്ധമാമീ—
ലോകത്തിൽനിന്നു നരർ പോകുവതെന്തുപോക്കാം'

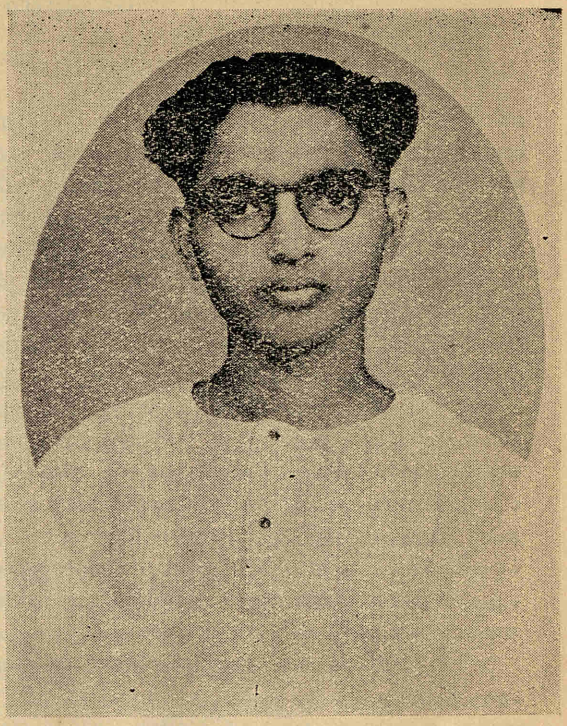
എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രസ്താവങ്ങൾ അതിലേയ്ക്കു് ഉപോദ്ബലകങ്ങളുമാണു്.

പ്രസ്തുതസംഗതി എങ്ങനെയിരുന്നാലും, ഉചിതരസവിചാരത്തോടും, അനന്യസുലഭമായ സൗകുമാര്യത്തോടും, ഏതുപാമരചിത്തത്തെയും ഇളക്കുന്നലാളിത്യവായ്പോടുംകൂടി കാവ്യനിർമ്മാണംചെയ്തു് അഖിലകേരളീയരുടേയും അതിരറ്റ ആദരാഭിനന്ദനങ്ങൾ ആക്രമിച്ചുപറ്റുവാൻ മഹാകവി വള്ളത്തോൾ ഇന്നു നേടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇത്രത്തോളം സഹൃദയസമാരാധ്യനായ ഒരു മഹാകവി കേരളക്കരയിൽ അടുത്തകാലത്തെങ്ങും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആസന്നഭാവിയിൽ ഉണ്ടാകുമോ എന്നും സംശയമാണു്. സപ്തതിവർഷീയനായ മഹാകവിയുടെ ദീർഘായുരാരോഗ്യസൗഖ്യങ്ങൾക്കായി നാം കൂപ്പുകൈ അർപ്പിക്കുക!

OFFICE BEARERS—1948-49.

P. T. Thomas IV U.C
College Union Chairman.

K.M. Mathew II U.C.
College Union Secretary

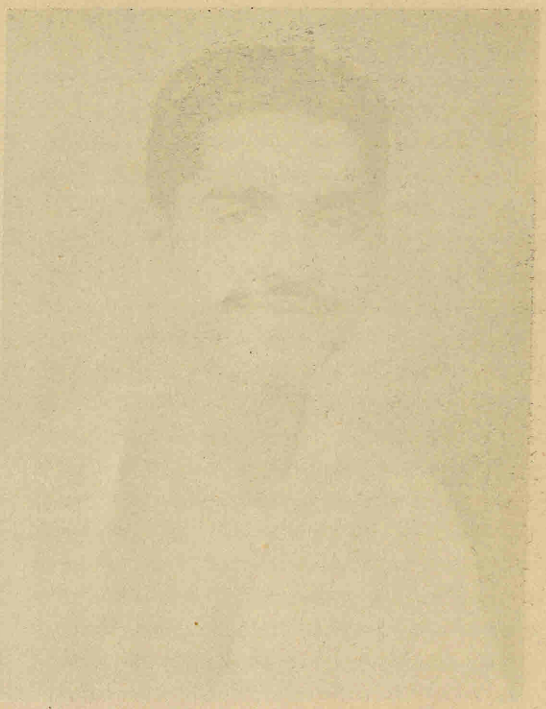

P. V. Varkey II U. C., *C.S.U.Secretary*

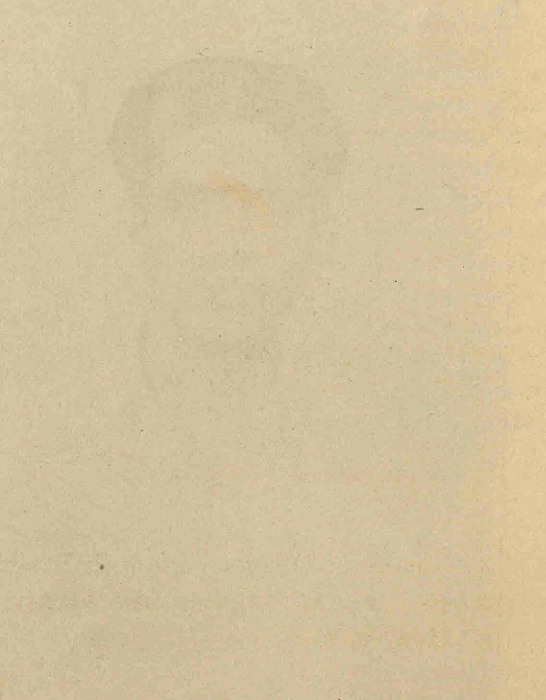

M. J. Joseph IV U. C., *C S U. President.*

പൈശാചികത്വം

J. P. MATHAI

മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പുരോഗതി ഒരാശയം എന്ന നിലയെ കവിഞ്ഞു് ഒരു വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ആധുനിക ലോകത്തു് നേടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഈ ആശയത്തിന്റെയോ വിശ്വാസത്തിന്റെയോ അംഗീകരണം നമ്മെ ആത്യന്തികമായ ഒരു യുടോപ്പിയാനിസത്തിലേക്കു് നയിക്കാനിടയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അഭികാമ്യമായ ഈ അവസ്ഥയിലേക്കുള്ള മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ പ്രയാണത്തെ നിരാശാവിഷാദത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് തിന്മയുടെയും പൈശാചികശക്തി (demonic forces) കളുടെയും ആകസ്മികവും ആനുകാലികവുമായ വിസ്ഫോടനങ്ങളാണു്. അവയുടെ അഭാവത്തിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതി സുഗമമായിതീരുമായിരുന്നേനെ; ഭീകരമായ ചലനങ്ങളാൽ മനുഷ്യസമുദായം പിളർക്കപ്പെടുകയുമില്ലായിരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ധിഷണക്കും യുക്തിക്കും രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞരുടെ ജീവിതത്തിൽ ശണ്യവും നിരന്തരവുമായ സ്വാധീനം പ്രയോഗിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു് അവകാശപ്പെടുന്ന ഒരു ഡെമോക്രാറിന്റെ ശുഭാപ്തി വിശ്വാസത്തെപ്പോലും അവ ഇന്നു ഉലയ്ക്കുകയാണു്. ആധുനികലോകചരിത്രത്തിൽ പൈശാചിക ശക്തികളുടെ ആവിർഭാവം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് അത്ഥഗർഭവും അകാരണംമാത്രംകൊണ്ടുതന്നെ അവ പരിഗണനീയവുമാണു്.

പൈശാചികത്വ (das Damonische) ത്തെപ്പറ്റി ഗൊഥെ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം ശ്രദ്ധാർഹമാണു്. (The demonic is that which cannot be analysed by understanding and intelligence; it is not found in me, but I am subjected to it (1). പൈശാചികത്വത്തിന്റെ ഒരു മകുടോദാഹരണം നെപ്പോളിയനാണു്; രാഷ്ട്രീയ ജീവിതത്തിൽ ഫ്രെഡറിക്കും (Fredrick the Great), കാവ്യലോകത്തിൽ ബൈറനും ചങ്ങമ്പുഴയും, ഹ്യൂസിമാൻസും ബോദ്ലേയറും പൈശാചികത്വത്തിന്റെ പ്രതിനിധ്യം വഹിക്കുന്നവരാണു്. പൈശാചികത്വം അയുക്തവും, നിർവ്വചനീയമെന്നതിനേക്കാൾ അനുഭവവേദ്യവുമാണു്. പ്രകൃതിയിലും, ചില സൃഷ്ടികളിലും, ചില സംഭവങ്ങളിലും പൈശാചികത്വത്തിന്റെ ബഹിർഗമനങ്ങൾ സംഭവിക്കുമെന്നു് അസന്നിഗ്ദ്ധമായി പറവാൻ കഴിയും.

പോൾ ടില്ലിച്ചു് എന്നൊരു ജർമ്മൻ പ്രൊഫസർ, തന്റെ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ (2), പൈശാചികത്വത്തെ the abysmal in things എന്നും, the irruption of the abysmal എന്നും അസ്സന്ദിഗ്ദ്ധമായി നിർവ്വചിച്ചുകാണുന്നു. വ്യക്തിയുടെ ആത്മസത്ത (personality) യുടെ രൂപീകരണത്തിലാണു് പൈശാചികത്വത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ ആവിഷ്കരണം സാധിക്കുന്നതു്. ആധുനികലോകത്തിൽ അതു് രസനീയത (aestheticism) യായും, കാപ്പിറ്റലിസമായും, നാഷണലിസമായും വിവിധരൂപങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുന്നുണ്ടു്. മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ ദൈവികാംശത്തിനു പ്രാമാണ്യവും, പ്രവർത്തനസാദ്ധ്യതകളും നൽകുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമേ പൈശാചികത്വത്തെ എതിരിടാൻ സാധിച്ചു എന്നു വരികയുള്ളൂ.

The demonic consists of elemental creative powers which have living form, but which, when they achieve excess of power and interfere with the organic unity of from, become destruictive principles (3). പ്രാകൃതികകലയിൽ രൂപഭദ്രതയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അതു് പ്രതി-രൂപ്യ (anti-form) വും പ്രതി പ്രവർത്തക (anti-positive) വുംകൂടിയാണെന്നും ചിലപ്പോൾ, രൂപവും പ്രവർത്തകത്വവും പ്രാകൃതിക കലയിൽ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുംകൂടി നാം അനുസ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. രസനീയമായ ഈ പൈശാചികത്വ (aesthetic demonism) ത്തിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ എന്നോണം അതിനു് സദൃശവും സമാന്തരവുമായ പ്രകാശനങ്ങൾ പ്രാകൃതിക സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലും നമുക്കു ദർശനീയമാണു്. ഉദാഹരണമായി, മൊളോക്കു് (Moloch), രാഷ്ട്രീയമായ പൈശാചികത്വത്തിന്റെ മൂലലേഖമായിട്ടുവേണം കരുതപ്പെടേണ്ടതു്; രാഷ്ട്രീയവും മതാവവുമായ പൈശാചികത്വത്തിന്റെ സംഭ്രമായ ഒരു സിംബളാണു്, റഷ്യൻ നോവലിസ്റ്റായ ഡൊസ്റ്റോവ്സ്കി

---

(1) Goethe: Conversations with Eckermann (2-3-1831)

(2) Paul Tillich: The Demonic: a contribution to the understanding of History (1926)

(3) Ibid; p. 6

യുടെ ഗ്രാൻറ് ഇൻക്വിസിറ്റർ. വിശുദ്ധമായിട്ടുള്ളതിനെ വിനാശകമായി എങ്ങിനെ പരിവർത്തിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് ഈ ഗ്രാൻസ് ഇൻക്വിസിറ്റർ ഉദാഹരിക്കുന്നു.

ശ്രുഷ്ടിയുടെ സൃഷ്ടിക്കും അതിന്റെ വിനാശത്തിനും തമ്മിലുള്ള വിപക്ഷമാണ് പൈശാചികതവത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നത്- എന്നാൽ അസാതികതവത്തേയും (satanism) പൈശാചികതവ (demonism) ത്തേയും വ്യവച്ഛേദിച്ചുതന്നെ വേണം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്. കാരണം, അസാതികതവം തികച്ചും നിവർത്തകമാണ്. . . . . The Satanic is the principle of negation, destruction, that which is inimical to reason considered in isolation and objectified (4).

സർഗ്ഗാത്മകതയും വിനാശകതവും പൈശാചികതവത്തിന്റെ ഡയലക്റ്റിക്കലായ രണ്ടു ഭാവങ്ങളാണ്. അക്കാരണത്താൽ, ആധുനിക യുഗത്തിലെ ശക്തുല്പാദകങ്ങളായ നാഷണലിസവും, കാപ്പിറ്റലിസവും, കമ്മ്യൂണിസവും, ഫാഷിസവും, അവ എത്രകണ്ടു് വിനാശകവും നിഹിലിസിക (nihilistic) വുമായിരുന്നാൽത്തന്നെയും, അസാതിക (satanic) ങ്ങളല്ല. Where the destructive element is lacking one may speak of naked power, genius, and creative force, but not of demonism. And conversely, where destructiveness is seen without creative form it is fitting to speak of error, dissolution, decay etc; but not of the demonic . . . . . The depth of the demonic is measured according to its dialectic aspect (5). അങ്ങനെ, പൈശാചികതവം, സർഗ്ഗാത്മകതയുടെ അഗാധതലത്തിൽനിന്നുയരുന്ന ശ്രുഷ്ടധ്വംസകമായ ഒരു പ്രാതിഭാസമാണ്, എന്നു് സമർത്ഥിക്കാം.

പൈശാചികതവത്തിന്റെ പ്രകാശനം ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രവർത്തനങ്ങളിലും (ഉദാ: ലൂഥർ), വ്യക്തിപ്രഭവത്തിലും (ഉദാ: ലെനിൻ, മക്കിയവല്ലി, സീസർ, ഫിൻഡർംചർഗ്) ദർശനീയമാണ്. പൈശാചികതവത്തിന്റെ പ്രഥമമായ പ്രവർത്തനലക്ഷ്യം മനുഷ്യന്റെ ആത്മസത്തയുടെ തന്നെയാണ്. ആത്മസത്തയുടെ വിഭജനവും വിദാരണവും വിഘടനയുമാണ് ഈ പ്രവർത്തനംകൊണ്ടു് സാധിക്കുന്നതും. അതായതു്, ആത്മസത്തയുടെ വികാസവൈഭവങ്ങൾക്കു് നിദാനമായ ഐക്യത്തെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും ധ്വംസിക്കുകയെന്നുള്ളതാണ് പൈശാചികതവത്തിന്റെ പരമമായ ഉദ്ദേശം.

നീഷേയുടെ അധികാരേച്ഛ (will to power) യും, ഇന്നത്തെ കാമവികാരാവേശവും, സാമൂഹ്യമണ്ഡലങ്ങളിൽ പ്രകടമാകുന്ന ജിജ്ഞിപ്പും വ്യസ്തതയും, സർഗ്ഗീയ ജീനിയസിന്റെ വിവിധങ്ങളായ പ്രവർത്തനങ്ങളും, ഈ പൈശാചികതവത്തിന്റെ മനഃശാസ്ത്രീയവും ചാരിത്രികവുമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളാൽ ഭരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണെന്നു് ഉപര്യുദ്ധൃതമായ അപഗ്രഥനരീതികൊണ്ടു് വ്യക്തമാകും.

രാഷ്ട്രീയലോകത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും വിപ്ലവങ്ങളാലും സാമൂഹ്യചലനങ്ങളാലും മഥിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിൽ, അരങ്ങേറുന്ന ശക്തികളും പൈശാചികങ്ങളായിരിക്കാനെ ഇടയുള്ളു. ജർമ്മൻ വിപ്ലവത്തെ സാഖ്യന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ നിരീക്ഷണം അക്ഷരംപ്രതി പരമാർത്ഥമാണ്. ഹിറ്റ്ലർ, ആരുതമാനവും പൈശാചികമായ ഒരു പേർസണാലിറ്റിയായിരുന്നു. ഹിറ്റ്ലറുടെ മസ്തിഷ്കത്തിലൂടെ പഴയശ്രുഷ്ടിയും സംസ്കരിക്കപ്പെടുകയും നവീന മാതൃകകളും ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തു. വ്യക്തിയേയും സമുദായത്തേയും

---

(4) Ibid; p. 8

(5) Ibid; p. 9. അസാതികമായ നിസർഗ്ഗത്തിനു് സമർത്ഥമായ ഒരു നിദർശനമാണ് ഗൈഥെയുടെ മെഫിസ്റ്റോഫിലിസ്; തികച്ചും നിവർത്തകമാണ് അയാളുടെ സ്വഭാവം. എന്നാൽ, സർഗ്ഗാത്മകതയുടെയും വിനാശകതവത്തിന്റെയും ഡയലക്റ്റിക്കലായ വൈഭവങ്ങൾ സമ്മേളിക്കുന്നതു് ഫോസ്റ്റിന്റെ സ്വഭാവത്തിലുമാണ്. മെഫിസ്റ്റോഫിലിസ് സ്വയം നീതീകരിക്കുന്നതു കാണുക:

> "I am the spirit who denies . . . . .
> and that with justice, for everything that exists
> has value only in so far as it perishes . . . . .
> So, therefore, all that you call sin,
> destruction, in short, Evil,
> is my own element."
>
> (Faust, Pt. I, ll. 1338-46)

വിനാശത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണമായ കരങ്ങളാൽ സ്ഥർശിച്ച്, വ്യവസ്ഥയുടെ അഗാധ തലങ്ങളിൽനിന്ന് പുതിയ രൂപങ്ങളെ കടഞ്ഞെടുത്ത ഹിറ്റ്ലർ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സിംഹഭാഗം നഗ്നമായ അധികാരത്തിന്റെ മൂർത്തീകരണവുമായിരുന്നു. തന്റെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായി ആത്മസത്തയുടെ വികാരോജ്വലമായ അഗാധതയിലേക്കാണ് ഹിറ്റ്ലർ താണിറങ്ങിയത്. സമൂലമായ സംഹാരവിനാശങ്ങളെ വിഭാവനംചെയ്യുന്ന രാഷ്ട്രീയമായ ഒരു കേവലരൂപമുണ്ടെങ്കിൽ അത് നിഹിലിസമോ അനാക്കിസമോ ആയിരിക്കണം. സുദൃഢമായ ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണയന്ത്രം നിലവിലിരിക്കുമ്പോൾ അതിനെ സ്തംഭിപ്പിച്ച് തകിടംമറിക്കാൻ അതിനു സമാന്തരമായ ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകൾ സ്ഥാപിക്കണമെന്നു വാദിച്ച ഒരു ഗാന്ധിയുടെയോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ടോൾസ്റ്റോയിയുടെയോ കനത്ത മത്തിഷ്ക്കം മാത്രമേ അങ്ങനെയൊരു (അ) വ്യവസ്ഥിതിയെ സ്വാഗതംചെയ്യൂ. എന്നാൽ, പാശ്ചാത്യ യൂറോപ്പിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവും മതാവബോധവുമായ മൂല്യങ്ങളുടെ വിപാടനംകൂടി വിഭാവനംചെയ്ത ഹിറ്റ്ലറുടെ നാഷണൽ സോഷ്യലിസം, സാങ്കേതികമായി, അനാക്കിസ്റ്റിക്കല്ലായിരുന്നു. നാഷണൽ സോഷ്യലിസ (നാസിസം)ത്തിന്റെ പ്രണേതാവായ ഹിറ്റ്ലറുടെ സാങ്കേതികതയെപ്പറ്റി ഡാ: മാൻഹീം രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതു് ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. The National Socialist State, ... however, was the most potent disintegrating force known to the contemporary world, for its method was first to disintegrate its future victim and then strike down when all resistance has gone . . . . Hitler's method has been to isolate the individual from the traditional group of which he was a member so as to be able to remove from him all resistance to the forces liberated by revolution. He did this by breaking down the traditional groups of society for the purpose of rebuilding the national (ie. German) group on the basis of a new pattern. What Hitler did was to release the demonic forces which are always latent in the State because its very nature is such that it is liable at any moment to be used to tyrannize over the individual. (6)

രാഷ്ട്രം, അധികാര (power) മാണെന്നു് ഉന്നിപ്പറഞ്ഞ ടിഷ്ക്കിന്റെ അഭിപ്രായം അതർഹിക്കുന്ന ഗൗരവത്തോടെ നാം വീക്ഷിക്കണം. രാഷ്ട്രം, മൌലികമായി, ഒരു തിന്മയാണെന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ അതു് അനിവാര്യമായ ഒരു തിന്മയാണെന്നോ ഇതിൽനിന്നർത്ഥമാക്കേണ്ടതില്ല: അധികാരം, രാഷ്ട്രതന്ത്രത്തിന്റെ ഭാഷമാത്രമാണു്. എന്നാൽ, അധികാരമില്ലാത്ത രാഷ്ട്രം നിരർത്ഥകവുമാണു്. അധികാരവും, നിബ്ബന്ധിക്കാനുള്ള അവകാശവും രാഷ്ട്രത്തിനുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. Without this demonic, violent power of compulsion, we cannot imagine how any unity of a people could have come into existence, and without the power of compulsion the state cannot fulfil its divinely appointed course in and for society . . . . The State is an almost perfect instrument for that egoism which is opposed to God. The superior material power of the state leads to a tyrannical misuse of power and to a violent exploitation of the weak . . . . No sphere on earth provides a better playground for the Satanic element than the power of the State . . . . We cannot say that only in the State men express their most savage lust for power but in the state their will to power receives a wholly different, even a pseudo-religious character. It is therefore no accident that in the New Testment the State is described quite often under the figure of the Dragon (Satan), as by a title ordained of God, (7)

അങ്ങനെ, പൈശാചികത്വം, ചരിത്രത്തിൽ കൂടക്കൂടെ ആവിർഭവിക്കുന്നതും, ചാരിത്രിക സംഘങ്ങളുടെയും, പ്രവണതകളുടെയും, പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയും ഗതിവിഗതികളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതുമായ ഒരയുക്ത ശക്തിയാണെന്നു് വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. ലെനിനും, ഹിറ്റ്ലറും, ഓരോ കാപ്പിറ്റലിസ്റ്റും (8), ഹാർഡിയുടെ (The Dynasts)-ലെ നെപ്പോ

(6) Karl Mannheim: A Diagnosis of Our Time, p. 95
(7) Emil Brunner: The Divine Imperative, pp. 445 447
(8) മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ ചോദ്ധ്യകളെയും പരിമിതികളെയും, ആത്മാവിന്റെ കഴിവുകളെയും സാമ്പത്തിക പ്രവണതകളെയും ഭൌതിക ഭോഗങ്ങൾക്കും പ്രണയനങ്ങൾക്കും വേണ്ടി പരമാവധി ചൂഷണംചെയ്യ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു നിബ്ബാഹകൻ എന്നാണിവിടെ വിവക്ഷ.

ളിയനും പൈശാചികത്വത്തിന്റെ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരും, അതിന്റെ ആജ്ഞാനുസാരികളായ മദ്ധ്യവർത്തികളും, ജാഗത സംഘട്ടനങ്ങ (Cosmic conflicts) ളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നവരുമാണ്. രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു് വ്യവച്ഛേദിച്ചുനിർത്താൻ വഹിയാത്ത ഈ പൈശാചികത്വത്തിനു് സമർത്ഥമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം നൽകേണ്ടതു് ആവശ്യമാണു്; ചരിത്രത്തിനും പൈശാചികത്വത്തിനും തമ്മിലുള്ള ഈ അദ്വൈത ചരിത്രം, ഡയലക്റ്റിക്കലായ ഒരു പ്രവർത്തനമാണെന്നും, ധ്രുവീകൃതമായ ശക്തികളുടെയും ആശയങ്ങളുടെയും ഒരു പരസ്പരവ്യക്തിയാണെന്നുംകൂടി തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. ചരിത്രത്തിന്റെ ഇവ്വിധത്തിലുള്ള ഒരവധാരണവും അപഗ്രഥനവും സാധിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ, ചാരിത്രികമായ പ്രവണതാപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് ധാർമ്മികമായ ഒരുദ്ദേശമുണ്ടോ എന്നൊരു പ്രശ്നം ആവിർഭവിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ഇവിടെയാണു് ചരിത്രത്തിനു് ക്രിസ്തീയമായ ഒരവധാരണം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതും. (9)

വേദാന്തപരമായി നോക്കുകയാണെങ്കിൽ, ബൃഹത്തായ ചാരിത്രിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഈ പൈശാചിക സ്വഭാവം ഒരു ജാഗതദ്വൈതത്തെ സങ്കല്പിക്കാമെങ്കിലും അതിനെ മൂലപാപ (Original Sin) വുമായി സാമ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതല്ല (10). എന്നാൽ, നന്മയേയും തിന്മയേയും വസ്തുനിഷ്ഠമായ ശക്തികളായി സങ്കല്പിക്കുന്നതു് സംഗതമാകാതിരിക്കുകയില്ല. ഇയാഗോയും മെഫിസ്റ്റോഫിലിസും ചരിത്രപുരുഷന്മാരല്ല; അവരുടെ സ്ഥാനം വിഭ്രമകളിലാണു്. സെൻറ് പോളും(11), ഷേക്സ്പീയറും, ഗൈഥെയും, ഹാർഡിയും, വാസ്സർമാനും (12), ഡൊസ്റ്റോവ്സ്കിയും (13), വിഭേദകമായ സംഭവങ്ങളിലും സംഘാരകരായ വ്യക്തികളിലും പ്രകടമായി സ്പന്ദിക്കുന്ന പൈശാചിക തൃക്ഷതയെപ്പറ്റി ശരിയായ അവധാരണം നേടിയിട്ടുള്ളവരാണു്.

ആധുനികലോകത്തിൽ അനുക്രമമായി ആവിർഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പൈശാചിക വിസ്ഫോടനങ്ങളും ചരിത്രത്തിന്റെ അനന്യസ്മൃതിയേയും, അതീന്ദ്രിയാപഗ്രഥനത്തിനുള്ള ഉദ്ദേശാത്മകതയേയും, യുക്തിഗതമായ പുരോഗതിയെയും വ്യതിചലിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് ശങ്കിക്കണം. ആധുനികസംസ്കാരത്തിന്റെ സജ്ഞീയത അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു സ്പെംഗ്ലറും, ബർദ്ദിയേവും പ്രഖ്യാപിക്കാൻ ഇടയായതു് ഇക്കാരണംകൊണ്ടുകൂടെയായിരിക്കണം. നമ്മുടെ സംസ്കാരം നിലനില്ക്കുണമെങ്കിൽ സംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തോടു് അശേഷം പൊരുത്തമില്ലാത്ത അക്രമംകൊണ്ടുവേണം അതിനെ പരിരക്ഷിക്കേണ്ടതെന്നുള്ള നിഗമനത്തിലാണു് എത്തിച്ചേരാൻ ഇടകാണുന്നതു്. യുക്തിയും, ധിഷണയും, ധർമ്മവും ഇന്നു് അപഹസിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നു. സമകാലികമായ ഇറാലിയുടെ ദുരവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുള്ള ഡാൻറിയുടെ വേദനയോടുകൂടിയ പ്രലപനം ഇവിടെ സ്മരിക്കുന്നു.

For me
If it be lawful, O Almighty power!
Who was on earth for our sakes crucified,
AreThy just eyes turned elsewhere? or is this
A preparation, in the wondrous depth
Of Thy sage counsel made, for some good end,
Entirely from our reach of thought cut off?

(Purgatorio, Canto VI, II. 118—124)

---

(9) മാരിടെയിൻ, ബർദ്ദിയേവ്, സൊളൊവീവ്, നീബർ, എച്ച്. ജി. വുഡ്, റവ. വോൺ മുതലായവരുടെ സംഭാവനകളും സ്മരിക്കണം.

(10) സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയുടെയും, തിന്മയിൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു യുക്തി (Kosmos) നേറയും ദ്വൈതത്തെ (Johannine dualism) ആധുനികനു മനസ്സിലാവുന്ന രീതിയിൽ, "ഭൂമി" (Earth) യുടെയും "പ്രപഞ്ച" (World) ത്തിന്റെയും സിംബളുകളും സ്വീകരിച്ചു് ജെ. ബി. പ്രീസ്റ്റ്ലി തന്റെ (Johnson over Jordan) എന്ന നാടകത്തിൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നാടകത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്തിൽ, റോബർട്ടു് ജോൺസൺ എന്ന കഥാപാത്രം പറയുന്ന വാക്കുകളും ശ്രദ്ധേയമാണു്:

"The earth is nobler than the world we have built upon it:
The earth is long-suffering, solid, fruitful;
The world is still shifting, dark, half-evil."

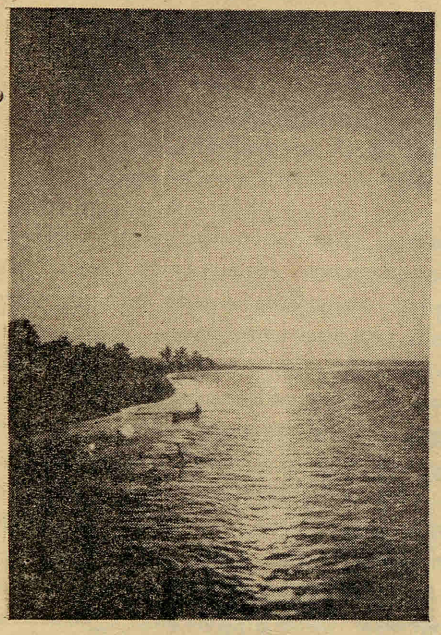
(11) Letter to the Ephesian Church

(12) Jakob Wassermann: My Path as German and Jew.

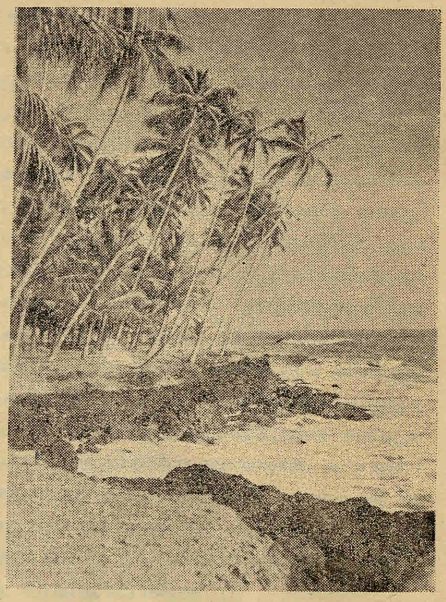
(13) ഡൊസ്റ്റോവ്സ്കിയുടെ മിക്ക കഥാപാത്രങ്ങളും ഈ ഇനത്തിൽപ്പെടുന്നവരാണു്; ഉദാ: റാസ്കോൾനിക്കോവ് (Crime and Punishment), ഡിമിറ്റ്റി & കെവൽകരമസോവ് (Brothers Karamazov), ഷിഗാളോവ് & വെർഹോവെൻസ്കി (The Possessed).

— A picture is the shortest distance between an idea and the human mind —

PHOTO SECTION

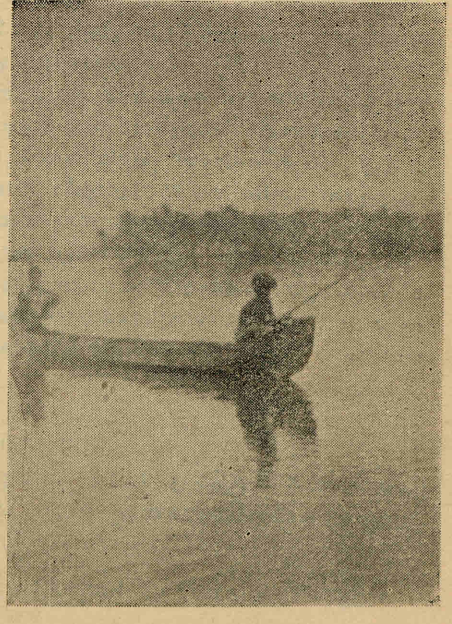
—Glistening and basking in the summer day—
R. V. Panikkar.

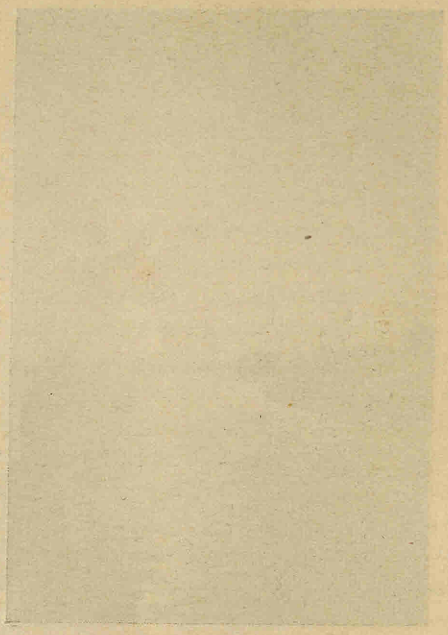
—Here is wealthy Nature's treasury—
R. V. Panikkar.

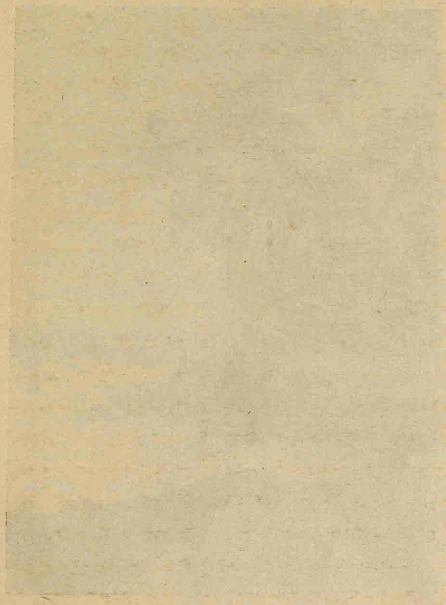

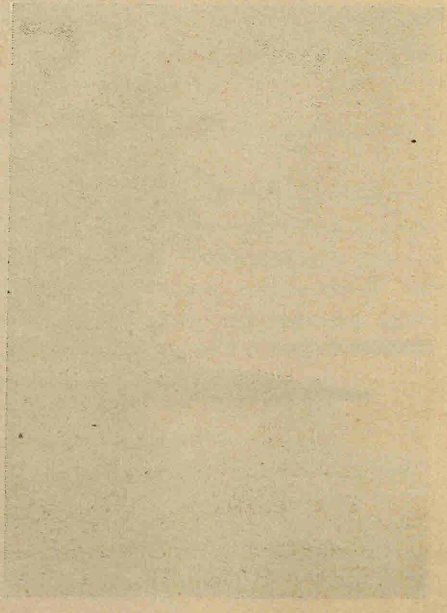
—Dimples on her cheek do dwell—
Jacob Joseph.

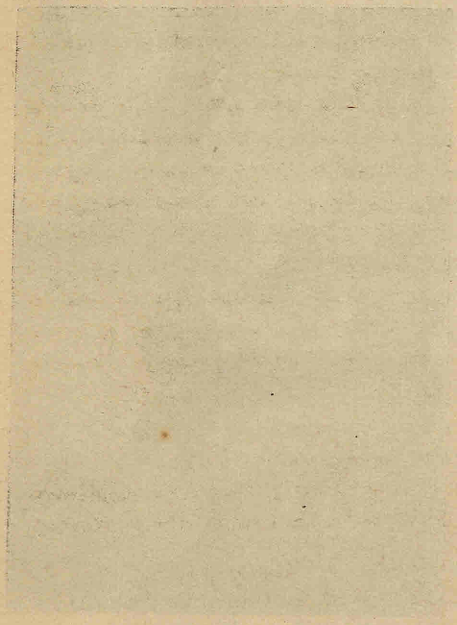

—Out for a catch in the mist—
K. C. Thomas

ഇതുപോലൊരു് അവധാരണത്തിൽനിന്നും ഉ ത്ഭൂതമായ പെസ്സിമിസം ആധുനികചിന്തയിലും പടർന്നുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. It cannot be proved that the unknown destination towards which man is advancing is desirable. The movement may be progress, or it may be in an undesirable direction and therefore not progress. This is a question of fact, and one which is at present as soluble as the question of immortality. (14)

എങ്കിലും, ചരിത്രത്തിന്റെ പഴയ ഏടുകളിലേക്കു് ഒരു വിഹഗാവലോകനം നടത്തിയാൽ ഈ പെസ്സിമിസ്റ്റത്തിനു അവകാശമില്ലെന്നു മനസ്സിലാകും. അതായതു്, ഇന്നത്തെ പൈശാചികത്വം ചരിത്രത്തോടും നമ്മുടെ സാംസ്കാരികബോധത്തോടുമുള്ള ഒരഭിഗ്രഹമായിമാത്രം നാം കണക്കാക്കിയാൽമതി. എട്ടാംശതകത്തിലും, കരിങ്ങുയുഗകാലത്തും ഇസ്ലാമികമുന്നേറ്റം ക്രിസ്ത്യൻയൂറോപ്പിനെ ആശ്ലേഷകരമായി പരിവർത്തിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എ. ഡി. 410–ലെ റോമിന്റെ പതനമാണു് സെന്റ് അഗസ്റ്റിന്റെ City of God എന്ന വിഖ്യാത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയ്ക്കു് പ്രേരകമായതു്. 1453–ലെ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിന്റെ പതനം (15) പാശ്ചാത്യയൂറോപ്പിന്റെ രാഷ്ട്രീയമായ ഒരു പരാജയമായിരുന്നുവെങ്കിലും ആ സംഭവം ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങളുടെ സംക്രമണം സാധിച്ചു് പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തിനു സാംഗീകവികാസവും സംഘടനയും നേടിക്കൊടുത്തു. അതുപോലെതന്നെ 1936 മുതൽ ചൈനായുടെനേരെ ജപ്പാൻ ആരംഭിച്ചതും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ ഇന്നും പിന്തുടരുന്നതുമായ ആക്രമണം ചീനസംസ്കാരത്തിനു സംഭാവിച്ച സംത്രാസിയും, ഉന്മനവും ഉത്തേജനവും ശണ്ഠമാണു്. ഇരുന്നൂറു വർഷക്കാലത്തെ ബ്രിട്ടീഷ് അധീശത്വം ഭാരതത്തിന്റെ പ്രാദേശിക സംസ്കാരങ്ങൾക്കു നൽകിയിട്ടുള്ള പരിണാമവും പരിവർത്തനവും ഇന്നനുഭവേദ്യമതന്നെ. ദേശീയജീവിതത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും സംസ്കരിച്ചു് സംത്രാസമാക്കി അവയെ നിശ്ചലാവസ്ഥ (Yin) യിൽനിന്നു ചലനത്തി (Yang) ലേക്കു് വ്യാപരിപ്പിക്കാൻ സമകാലികമായ അഭിഗ്രഹങ്ങൾ (Challenges) സമർത്ഥമായി പ്രയോജനപ്പെട്ടുമെന്നു് ഡാ. ടോയിൻബി (16) സന്ദായം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നുകൂടി ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

അങ്ങനെ, ആധുനികലോകത്തിൽ ആവിർഭവിക്കുന്ന അഭിഗ്രഹങ്ങൾ, സർഗ്ഗീയത വാന്നൊഴുകിപോകുന്ന ഇന്നത്തെ സംസ്കാരത്തെ പുനഃപരിശോധനചെയ്യാനും അച്ചിഭം നവമായ ഒരവധാരണം സാധിക്കാനും നമ്മെ സഹായിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വേണം പറവാൻ. ഈ നിഗമനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, ഒരു പ്രസ്ഥാനമെന്ന നിലയിൽ ഫാഷിസ (നാസിസ)ത്തിനും, ഒരു പ്രവണതയെന്ന നിലയിൽ കമ്മ്യൂണിസത്തിനും അത്ഥശൂന്യഭീഷ്മമുണ്ടെന്നു നമുക്കു ബോദ്ധ്യമാകും. തിന്മയുടെ ഒരു ബഹിർപ്രകാശമെന്നനിലയിൽ നാസിസം തികച്ചും പൈശാചികമാണു"; പൈശാചികബാധയുടെ പൌരാണികവും സാർവലൌകികവുമായ ഒരു പ്രാതിഭാസമാണതു്. അതിന്റെ ഇന്നത്തെ സംഘടിതവും ബഹുലവുമായ പ്രകാശനങ്ങൾ അതൊരു മൂഢവിശ്വാസമെന്നതിനേക്കാൾ അനുഭവപ്രധാനമായ ഒരു പരമാത്ഥമാണെന്നു് സമർത്ഥിക്കുന്നുമുണ്ടു്. One of the characteristics of "possession" is the imparting of the personality of the "demon" to the possessed. The resultant schizophrenic condition is similar to the spiritual condition of Germany during the Nazi period. By no means the least sinister feature of Nazism was the communication of the evil in a demonic personality to those previously uncorrupted. (17)

ഇന്നു്, തിന്മയെ നന്മയുടെ ഒരു വൈരം നിഷേധമായിമാത്രം പരിഗണിച്ചാൽ മതിയാകയില്ല. അതിനു നിശ്ചിനീയവും, സംഘടിതവും, പ്രാവർത്തകവും, വസ്തുനിഷ്ഠവുമായ ഒരു നിലയാണുള്ളതു്. അതിന്റെ വിശ്വാസഘാതകത്വത്തെയും ക്രൌര്യത്തെയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തിന്മ, പരമപ്രാധാന്യമുള്ള ഒരഭിഗ്രഹമാണു"; നമ്മുടെ വ്യാവസ്ഥികനൈതികബോധത്തോടും, ചാരിത്രികബോധത്തോടും സാംസ്കാരികബോധത്തോടുമുള്ള ഭീകരമായ

---

(14) J. B. Bury, The History of the Idea of Progress, p. 2.

(15) അതിന്റെ ധാർമ്മിക സൂചനകളുടെ ഒരു വ്യാഖ്യാനം 1124 വൃശ്ചികം 6–ാംതീയതി പൌരജനപദി വാരാന്ത്യപ്പതിപ്പിലെ ഒരു ലേഖനത്തിൽ ഞാൻ വിശദമായി നൽകിയിട്ടുണ്ടു്.

(16) A. J. Toynbee: A Study of History, Vols. IV, VI.

(17) Oesterreich: Possession: Demonic and other,—Quoted by Geraint Vaughn Jones in Democracy & Civilization.

ഒരഭിഗ്രഹമാണതു്: ഇതുയും ചുരുക്കിപ്പറയാമെന്നല്ലാതെ ഇവിടെ അപ്രസക്തങ്ങളായ മെറ്റാഫിസിക്കൻ പ്രശ്നങ്ങളിലേക്കു് ഇനിയും പ്രവേശിക്കുന്നില്ല.

തിന്മയുടെയും തിന്മയുടെ പ്രകാശനമായ പൈശാചികതത്ത്വത്തിന്റെയും സംഘടിതരൂപം, നമ്മുടെ സാംസ്ക്കാരികമൂല്യങ്ങ (നിയമം, വ്യവസ്ഥിതി, വിശ്വാസം ആദിയായവ)ളോടുള്ള ഒരാഹ്വാനം മാത്രമല്ല; അവയുടെ ഏകപ്രകാശനമായ ഡെമോക്രസി (ഒരു ധാർമ്മികമൂല്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ പര്യായമായിട്ടാണിവിടെ വിവക്ഷ)യുടെ നിഹനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു ഗംഭീരശ്രമംകൂടിയാണതു്. ഡെമോക്രസി, യുക്തിയുടെ സ്വാധിനമല്ല; അതു് യുക്തിയുടെ പ്രയോഗമാണ്. ഒരു ജനതയെ ഒരു സംഘടിത മോബ് (mob= അശിക്ഷിത ജനസമൂഹം) ആയി രൂപാന്തരപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞെക്കും; എന്നാൽ, ആ അവസ്ഥ ഡെമോക്രസി ആയിരിക്കയില്ല. മോബ്ഭരണം സാന്മാർഗ്ഗികമല്ല. ഒരു ജനത ഒരു മോബ് ("termite demos") ആയി പരിവർത്തിക്കുമ്പോൾ അതിനു് പൈശാചികതത്ത്വത്തിന്റെ ബാധയുണ്ടായിരിക്കും. ഫ്രഞ്ച്വിപ്ലവകാലത്തു് റോബ്സ്പീറിന്റെയും, 1917–ലെ റഷ്യൻ ലഹളക്കാലത്തു് ലെനിന്റെയും ഭരണചരിത്രം ഇതിനുദാഹരണമാണല്ലൊ. റോമൻ ചരിത്രത്തിൽ സീസറിന്റെ വധത്തിനുശേഷവും, ഏഷ്യൻ ചരിത്രത്തിൽ മഞ്ചുവംശപതനത്തിനുശേഷവും, ഉത്തരേന്ത്യയിൽ തഗ്സിന്റെ പ്രാബല്യകാലത്തും, മിക്കവാറും എല്ലാ വിപ്ലവങ്ങളുടേയും കാലത്തും ഈ "ബാധ" (possession, possessedness) പ്രകടമായിട്ടുണ്ട്.. ഒരു മോബ് പൈശാചികമായ അയുക്തിയുടെയും, ഒരു ഡെമോക്രസി സ്വാതന്ത്ര്യസംശ്ലേഷസ്വപ്നങ്ങളുടെയും മൂർത്ത പ്രകാശനമാണു്. ആധുനികലോകത്തിലെ ചാരിത്രീകമായ ഒരു പ്രധാനസംഗതി, ഒരു് ഒലിഗാർക്കിയാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്ന 'മൊബ്" (18) ജീവിതരീതിയും (mob form of life), സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ മാനദണ്ഡമാക്കുന്ന പ്രജായത്ത ജീവിതരീതിയും തമ്മിലുള്ള ബൃഹത്തായ ഒരു സംഘട്ടനം നടക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതാണു്; അതായതു് പൈശാചികതത്വം ഒരുവശത്തും, ധിഷണാപരവും മാനസികവുമായ ഭദ്രതാവശത്തും. ഡെമോക്രസിയുടെ മഹത്ത്വത്തെത്തും, ചുരുക്കത്തിൽ, പൈശാചികതത്തിന്റെ പരാജയം സംഭവിപ്പിക്കലാണു്. അതോടുകൂടിമാത്രമെ ലോകചരിത്രത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സാക്ഷാൽക്കാരണമായിരിക്കണമെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ച ഹേഗലിന്റെ സങ്കല്പം അവതീർണ്ണമാകയുള്ളു. പക്ഷെ, ഹേഗലിന്റെ സങ്കല്പത്തിൽ നിന്നു് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യമായിരിക്കും (അതു് കൂട്ടുതൽ അഭികാമ്യവുമായിരിക്കും)ഡെമോക്രസികൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതെന്നുകൂടി പറയേണ്ടതുണ്ടു്.

എങ്കിലും, അവിമർശകമായ ഒരു ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്താൽ നാം പ്രലോഭിതരാകരുതു്. മനുഷ്യപുരോഗതിയിൽ മുന്നോട്ടുള്ള ഓരോ കാൽവെയ്പിനും ഓരോ നേട്ടത്തിനും, പൈശാചികശക്തി കലലം ഉത്പ്പാദിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കും. പ്രഖ്യാതഭേദന (nuclear fission)വും അണുകബോംബിന്റെ നിർമ്മാണവും ഈ പരമാർത്ഥത്തെയാണു് ഉദാഹരിക്കുന്നതു്. ഏതൊരു രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനത്തെയും ധിഷണയുടെ പരിധിയിലും സ്വാധീനത്തിലും ഉൾപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടുമാത്രം അതു് പൈശാചികതത്തിനു് വിധേയമാകാതിരിക്കണമെന്നില്ല- അതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യനിലും ചരിത്രത്തിലും പ്രകടമാകുന്ന ഈ പൈശാചികതത്തിന്റെ ധ്വംസനത്തിനു ഡെമോക്രസി പര്യാപ്തമായി എന്നും വരികയില്ല. കാരണം, പ്രൊഫസർ ടില്ലിച്ച് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ പൈശാചികതം, പേർസണാലിറ്റിയിലധിഷ്ഠിതവും അക്കാരണത്താൽ ആദ്ധ്യാത്മികവുമാണു്. രാഷ്ട്രീയമായ രോഗത്തിനു രാഷ്ട്രീയമായ ഒരു പ്രതിവിധിമാത്രം മതിയാകയില്ലെന്നു് ഇതിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകും; രാഷ്ട്രീയമായ പൈശാചികതത്തെ ധാർമ്മികമായ സാധുകരണത്തിനു വിധേയമാക്കേണ്ടതും ഇക്കാരണത്താലാണു്. അങ്ങനെ, അധികാരാസക്തിയും, വ്യക്തിഗതവും ഭേദീയവുമായ കാരണങ്ങളാൽ രാഷ്ട്രേതാട്ടുണ്ടാകാവുന്ന പാപകരമായ പ്രണയനവും, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഉച്ചപദാരോപണവും രാഷ്ട്രീയമായ പ്രശ്നങ്ങൾ മാത്രമല്ല; അവയുടെ നിവ്വഹണനിവാരണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ധർമ്മത്തിനും സന്മാർഗ്ഗത്തിനും, മതത്തിനും വേദശാസ്ത്രത്തിനുമുള്ള പ്രാമാണ്യവും സാംഗത്യവും പരിഗണനീയമാണു്. ഈ നാലു ബോധവ്യാപാരങ്ങളാൽ ഭരിക്കപ്പെടാത്ത രാഷ്ട്രതന്ത്രം കലുഷമായിരിക്കാനാണിടയുള്ളതും.

---

(18) വ്യാകരണ നിയമങ്ങളെ വകവയ്ക്കാതെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത ഒരു ആശോസപദമാണിതു്. ഉപയോഗക്ഷമമെന്നു കരുതിച്ചെയ്തതാണു്.

മഹാത്മജിയുടെ 'ധമ്മപഞ്ജരം'

MATHEW C. J. I U. C.

ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി ഒരു നൂതനായോധനമുറ തദ്ദേശീയരെ അഭ്യസിപ്പിച്ചു, യുദ്ധം ചെയ്തു, വിജയം കൈവരിച്ചു 'ഇൻഡ്യയുടെ ഒരു സവ്വ്സൈന്യാധിപ'നായി മാത്രമല്ല പുണ്യപൌണ്ണ്മിയിൽ പരിലസിക്കുന്ന ഒരു ആദർശധാമമായിക്കുടെയാണ് മഹാത്മജിയെ അഖിലലോകവും വീക്ഷിക്കുന്നതു്.

സുഭാഷ് ചന്ദ്രബോസ് തുടങ്ങിയ അമിതവാദികളും ഹിംസാത്മകവൃത്തികളിൽകൂടി, ഭാരതജനതയെ, ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായുള്ള സംഘട്ടനത്തിനു് രണാങ്കണത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ചപ്പോൾ മഹാത്മജി പറഞ്ഞു: "ഇല്ല; ഭാരതജനത പോർക്കളത്തിൽ കുരുതികഴിക്കപ്പെടേണ്ടവരല്ല. ഹിംസ്രവൃത്തികളിൽകൂടി ജയം കൈവരിക്കുന്നതു് നമ്മുടെ ആര്യസംസ്കാരത്തിനു യോജിച്ചതല്ല; ഭാരതീയരുടെ യുദ്ധം അഹിംസാത്മകമായ രണാങ്കണത്തിൽവച്ചു നടത്തേണ്ടതാണു്; അങ്ങനെയാണു് മഹാരഥന്മാർ ലോകത്തിൽ ശാശ്വതവിജയം കൈവരിച്ചിട്ടുള്ളതു്" എന്നു്. "ഭാരതീയരുടെ രക്തം ഊറ്റിക്കുടിക്കുന്ന വെള്ളക്കാരെ അഹിംസാമന്ത്രംകൊണ്ടുന്മൂലനംചെയ്യാമെന്നു കരുതുന്നതു്ഹിമവാൻ പവ്വതത്തെ കൈകൊണ്ടു പിഴുതു കടലിൽ തള്ളാമെന്നു മോഹിക്കുന്നതുപോലെയാണെന്നു" അന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയ ചിന്തകന്മാർ പലരും ഉൽഘോഷിച്ചു. എന്നാൽ ആ തത്വചിന്തകൻ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും പിന്മാറിയില്ല. "ഭാരതീയരുടെ ആത്മീയപരുഷം അല്പംപോലും നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിനിടയാകാതെ, ഹിംസാത്മകവൃത്തികളിലകപ്പെടാതെ, ധർമ്മസ്ഥിതിയുടെ രമണീയമായ മണിവേദിയിലിരുത്തി സ്വരാജ്യസമ്പാദനശിക്ഷാക്രമം അഭ്യസിപ്പിച്ചു" അദ്ദേഹം വിജയം കൈവരിച്ചു. അതാണു് ഇന്നു നമുക്കു കരഗതമായിരിക്കുന്ന ഇൻഡ്യൻസ്വാതന്ത്ര്യം. ലോകരുടെ മുൻപിൽ അഹിംസ, സത്യം, സ്ഥൈര്യം ഇവ ത്രിഗുണത്രയമാണു് ഒരു ആദർശവാൻ എന്ന ഖ്യാതി മഹാത്മജിയ്ക്കു് നേടിക്കൊടുത്തതു്. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ട ഭാരതമാതാവിന്റെ വീരസന്താനങ്ങളിൽ നേതാജി സുഭാഷ് ചന്ദ്രബോസ് തുടങ്ങിയ ചുരുക്കം ചില കേസരീന്ദ്രന്മാർ മാത്രമേ മഹാത്മജിയുടെ "അക്രമരാഹിത്യമാകുന്ന ധർമ്മപഞ്ജര"ത്തിൽനിന്നു വെളിക്കുചാടി പ്രവർത്തിച്ചുള്ളൂ. ജവഹർലാൽ, പട്ടേൽ, രാജാജി, സരോജിനീദേവി, രാജേന്ദ്രപ്രസാദ്, ആസാദ് തുടങ്ങിയവർ മഹാത്മജിയുടെ "ധർമ്മപഞ്ജര"ത്തിൽ കിടന്നു ശരിയായ ശിക്ഷണം ലഭിച്ചവർ ആണു്. ആ ശിക്ഷണം മാത്രമാണു് സ്വാതന്ത്ര്യസോപാനത്തിലേറി അവരെ വിശ്രമംകൊള്ളിച്ചതും.

സത്യത്തെയും നീതിയേയും മഹാത്മജി ജീവനേക്കാൾ വിലമതിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതിനു പുറമേ സ്വകൃതിയായ "My Experiment with Truth" എന്ന പുസ്തകത്തിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. "സത്യം താമരഇതൾപോലെ മൃദുലവും പാറത്തുണ്ടുപോലെ കട്ടിപ്പുള്ളതും" ആണെന്നു് ആ പുസ്തകത്തിൽ ഒരിടത്തു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

സ്ഥൈര്യം! അതു മഹാത്മജിയുടെ ജീവിതവിജയത്തിലെ പരമരഹസ്യംതന്നെ ആയിരുന്നു. ഒരു ജൂല്യൻ വലാബാഗോ, സായ്പിന്റെ പാദാവരണി കൊണ്ടുള്ള ചവുട്ടോ, ഹാ! നത്തുറാമിന്റെ വെടിയുണ്ടയോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥൈര്യത്തെ നിഹനിക്കുന്നതിൽ അപര്യാപ്തമായിരുന്നു. സത്യത്തെയും ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും സ്ഥൈര്യമാകുന്ന കോട്ടയ്ക്കകത്തു് അദ്ദേഹം സൂക്ഷിച്ചു. സത്യം പുലരണമെന്നുള്ള തന്റെ ദൃഢവ്രതം മുസ്ലീമുകളിലെന്നപോലെ ഹിന്ദുക്കളിലും കണ്ട കുറവിനെ നിശിതമായി എതിർക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിച്ചു. ആ ധർമ്മസ്ഥിരത അദ്ദേഹത്തിന്റെമേലുള്ള വിധിവാചകവും കല്പിച്ചു. അതേ! തത്വജ്ഞനായ സോക്രട്ടീസിനു കിട്ടിയതുപോലുള്ള ശിക്ഷതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനും ലഭിച്ചു.

ഇത്തരുണത്തിൽ ഏതാനും ചില സംഗതികളിൽ മഹാത്മജിയെ ചിലർ തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നതിന്റെ അസാംഗത്യത്തെപ്പറ്റിയും രണ്ടുവാക്കു രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. ഭാരതത്തിൽ ക്രിസ്തുമതം പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മിഷ്യണറിമാർ തിരിയെപ്പോകണമെന്നു് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. തന്മൂലം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് അദ്ദേഹത്തോടും അദ്ദേഹത്തിനു ക്രിസ്ത്യാനികളോടും പരസ്പരവൈരമാണുപോൽ! വാസ്തവമായിരിക്കാം. തെറ്റു മനുഷ്യർക്കു സഹജമാണു്. വരുന്നതെറ്റുകളെ തിരുത്തുകയെന്നുള്ളതു മനുഷ്യധർമ്മവുമാണു്. ഇനി, ഗാന്ധിജിയെ സംബന്ധിച്ചു പറയുന്നപക്ഷം താൻ പ്രസ്താവിച്ചതു ശരിയാണെന്നു പരിപൂർണ്ണബോധ്യം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ആ മിഷ്യൻപ്രവർത്തനത്തന്റെ മുമ്പിൽ തന്റെ അഹിംസായുദ്ധംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു നടത്താമായിരുന്നു; നടത്തുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. പക്ഷേ അപ്രകാരം അദ്ദേഹം

ചെയ്തില്ലെന്നുള്ളതു സുജ്ഞാതമാണല്ലൊ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തര ജീവിതഘട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി സവിസ്തരമായിട്ടെങ്കിലും പഠിക്കുന്നവർക്ക് മേല്പറഞ്ഞ തെറ്റിദ്ധാരണയുടെ അനൌചിത്യം നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കാം. വസ്തുക്കാൻ സന്ദർശനവേളയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഒരു പടത്തിനു മുമ്പിൽനിന്നു കൊണ്ട് ഒരു കൊച്ചുകുഞ്ഞിനെപ്പോലെ അദ്ദേഹം വിലപിച്ചു. മറ്റൊരു ഘട്ടത്തിൽ (പാരീസിലെ ഒട്ടോസന ദേവാലയത്തിൽവച്ച്) ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി "He did pennance for the sins of his followers" (തന്റെ അനുഗാമികളുടെ പാപങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്തു.) എന്നാണദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു്. അദ്ദേഹം കത്തോലിക്കരെപ്പറ്റി ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു: "I cannot believe that these people (Catholics) are idol-worshippers — the English, they *are*" ഗാന്ധിജിക്കു കത്തോലിക്കരുടെ വിശ്വാസസംഹിതയെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ബഹുമാനം വേറൊരുദാഹരണം കൊണ്ടു തെളിയുന്നു. "My Experiment with Truth എന്ന പുസ്തകത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:— "To confess one's sin to the one who has the authority to forgive that sin is the purest form of forgiveness". ഈ മനുഷ്യനെ ക്രിസ്തുമതവൈരി എന്നു ശങ്കിക്കുന്നതു ജാള്യപ്രാവഹം എന്നല്ലാതെ എന്താണു പറയേണ്ടതു്!

മഹാത്മജിയുടെ അഹിംസാമന്ത്രം സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിലെന്നപോലെ ദിഗന്തങ്ങളിലും മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു ലോകസമാധാനം കൈവരുത്തട്ടെ എന്നു നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം!!

വന്ദേ പിതരം!
വന്ദേ മാതരം!

മാറിമാറി

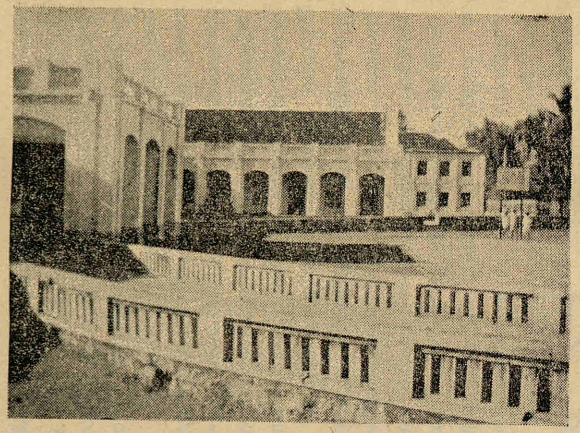
E. J. PAUL II U. C.

നേരംപുലരവേ, അക്കപ്രകാശത്തിൽ
പാരെല്ലാം പൊന്നൊളിപൂണ്ടുനില്പൂ
മന്ദമരുത്തില, ച്ചെമ്പകച്ചില്ലയി
ലുല്ലസിക്കുന്നൊരുഫുല്ലപുഷ്പം
എങ്ങുംവഴിയും പരിമളത്തിൻമേന്മ
യിങ്ങിതാനിന്നിൽനിറകാമംകാണ്മൂ
ഓമൽപ്രസൂനമേ നിൻനിലകണ്ടിട്ട
മാമകഹൃത്തും പിടഞ്ഞിടുന്നു
ഭാവിസന്ദേശങ്ങൾ മന്ത്രിച്ചുമന്ത്രിച്ചു
ഭാവുകഗാനങ്ങൾ മൂളിമൂളി
വണ്ടുകളൊന്നൊന്നായ് മണ്ടിയണഞ്ഞിട്ടു
നിന്മധുമെല്ലെനുകർന്നിടുമ്പോൾ,
ശ്രീമൽസുമമേനിൻ പാവനമേനിയെ
മാരുതൻമെല്ലെത്തലോടുന്നേരം,
മഞ്ഞിൻകണങ്ങളാം സ്വേദത്തെഭാനുമാൻ
മഞ്ജുകരങ്ങളാലൊപ്പിടുമ്പോൾ
തൂമന്ദഹാസങ്ങൾ തൂകുന്നനിന്മുഖം
താഴോട്ടുനോക്കിച്ചിരിച്ചുനില്പൂ,

താരുകൾക്കെല്ലാം തിലകമാംപുഷ്പമേ
താരുണ്യശ്രീയിൽനിയാറാടുമ്പോൾ
എത്രയോസന്തോഷസൌഭാഗ്യമേറോരു
ചിത്രം! നീ നിന്നിൽലയിച്ചിരിക്കാം!

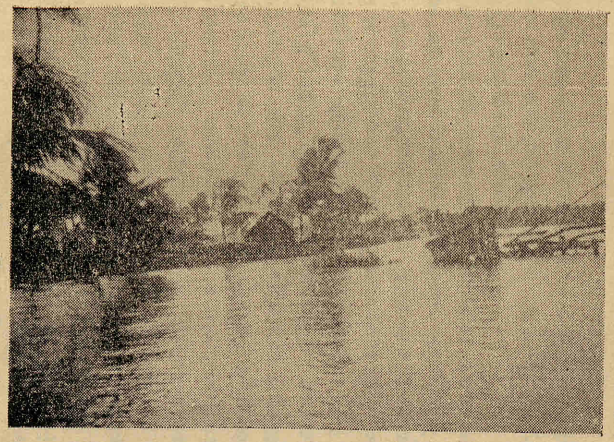
എന്നാലും നിന്മേനിയേക്കീഴ്മു—
പ്പൊന്നാകെവാടിക്കരിഞ്ഞുപിന്നെ
ഫുല്ലപ്രസൂനമേ മണ്ണിൽപതഞ്ഞുനീ
കില്ലില്ലതെല്ലും മറഞ്ഞുപോകും
ഭംഗങ്ങൾ, മാരുതൻ, മിത്രമയൂഖങ്ങൾ
ഭംഗിയിൽമറ്റൊന്നിൽച്ചെന്നുകൂടും
'ഇന്നുനീ, നാളെഞാ' 'നിന്നുനീ നാളെഞാ'
നെന്നിതാചില്ലയിൽ മൊട്ടുംകാണ്മൂ
ആരുനമുക്കീവിദ്വേഷകളേകുന്നോ
ആയവൻതന്നെ അതെല്ലാംപിന്നെ
മാറാക്കോൻകുന്നു, മാഴ്കേണ്ടനാമേതും
മന്നിലേവാഴ്ചകളേവമല്ലോ?

PHOTO SECTION

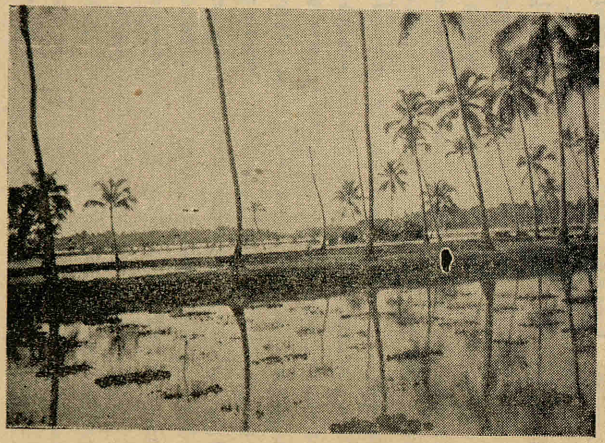
— Nor know we anything so fair
As is the smile upon thy face —

Jacob Joseph

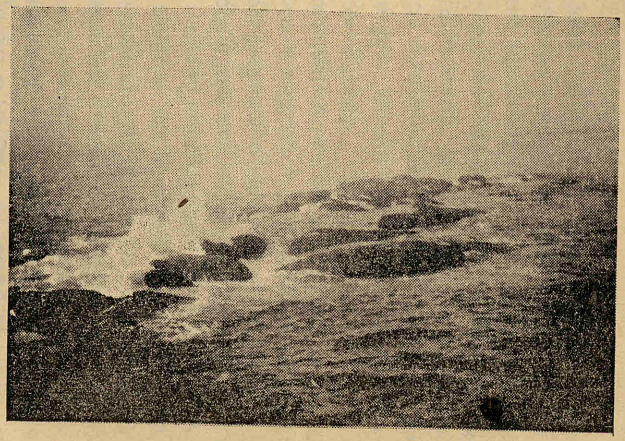
— Murmuring slowly, murmuring ever —

Jacob Joseph.

— Cool banks to pleasing rest invite —

V. J. Mathew.

— Leaping higher, higher, higher —

R. V. Panikkar.

ഇരുളിൽ

C. R. Bhaskaran, II U. C.

[ഇരുളടഞ്ഞു വിജനമായ ഒരു വനാന്തരത്തിൽ ഹൃദയനാഥൻ ഒരു മരച്ചുവട്ടിൽ ഇരിക്കുന്നു. ക്ഷീണിച്ചു പ്രാകൃതമായ വേഷം.]

ഹൃദയയാഥൻ—അയ്യോ! സമയം വൈകുന്നു. കൂരിരുൾ എന്നെ വലയംചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും, വീജനവും, പ്രകൃതിസുന്ദരവുമായ ഈ കാനനത്തിൽ ധൈര്യസമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു ഹൃദയത്തോടെ അല്പനേരമെങ്കിലും എനിക്കൊന്നാശ്വസിക്കാം (ചുറ്റും നോക്കിയിട്ട്) ഇല്ല, ആരുംതന്നെയില്ല. അന്ധകാരനിബിഡമായ ഈ കാനനത്തിൽ ഒരു വെള്ളിനക്ഷത്രംപോലും കാണുന്നില്ല. ഹാ!ഹാ! (ചിരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഒരു ഭയങ്കരശബ്ദമായി മാറുന്നു) എന്തു്, എനിക്കൊന്നു ചിരിക്കുവാൻ കഴിവില്ലെ? ഇല്ല ഞാൻ ഒന്നു ചിരിയ്ക്കും. എനിക്കൊന്നു് ചിരിക്കണം. നിശ്ശബ്ദതയുടെ ആനന്ദനടനത്തിൽ ഞാനൊന്നു സന്തോഷിക്കട്ടെ! എന്റെ തപ്തഹൃദയം ഒന്നാശ്വസിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ വഞ്ചനയാൽ ചളിപുരണ്ടതായ ഒരു മുഖകമലം എനിക്കു കാണേണ്ടതായി വരികയില്ല. കൺകോണുകളിൽനിന്നു തൊട്ടുക്കുന്ന അസൂയാസ്ത്രങ്ങളുടെ വേദനയും എനിക്കു സഹിക്കേണ്ടതില്ല. അപഹാസങ്ങളുടെയും പരിഭവങ്ങളുടെയും, പരാതികളുടേയും ഭയനീയമായ 'മമ്മരം' എനിക്കു കേൾക്കേണ്ടാ. ഈ നിശാന്തരീക്ഷംപോലെ പ്രശാന്തസുന്ദരമായ ഈ സ്ഥലത്തിരുന്നു് ഞാൻ ആ മധുരനാദമൊന്നു ശ്രവിക്കട്ടെ! അങ്ങനെ എരിപൊരിക്കൊള്ളുന്ന ഈ ചിത്തത്തിൽ സമാധാനത്തിന്റെ ഒരു തുള്ളി പീയൂഷം തളിക്കട്ടെ! —അല്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ എന്തിനു ചിരിക്കുന്നു — ഞാൻ എന്തിനു് ആനന്ദിക്കുന്നു? ഇരുപത്തൊമ്പതു് എഴുതിയ ജീവിതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഓരോ അദ്ധ്യായത്തിലും ഓരോ വരിയിലും, ഓരോ അക്ഷരത്തിലും, കരിതേയ്ക്കപ്പെട്ടു. അതിനി പകുത്തുവാനും സാദ്ധ്യമല്ല. രണ്ടാമതൊന്നെഴുതുവാൻ എനിക്കു പദമുറക്കുന്നതുമില്ല.

ദൈവമേ! ഇതെന്തൊരു ഭയനീയമായസ്ഥിതി! ഞാൻ എങ്ങനെ ഈ അന്ധകാരാഗ്രഹത്തിലായി? അയ്യോ ...അയ്യോ ...! എന്റെ ഹൃദയം തകരുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. സഹിക്കവയ്യ....അസഹനീയമായ ഒരു പിടയൽ. ഹാ!...ഹാ!....

ലോകത്തിൽ കണ്ണുള്ളവൻ കണ്ടാൽ, കാതുള്ളവൻ കേട്ടാൽ, നാവുള്ളവൻ പറഞ്ഞാൽ, ഹൃദയമുള്ളവൻ പ്രവർത്തിച്ചാൽ, പരിശുദ്ധിയുള്ളവൻ പൊരുമാറിയാൽ, അവൻ സമുദായത്താൽ പുറംതള്ളപ്പെടും; അവൻ നിന്ദ്യനും വഞ്ചകനുമാകും; ക്രൂരചിത്തനും മർദ്ദാന്ധനുമാകും. ഇതിൽനിന്നെല്ലാം ഒഴിവായി ഞാൻ എങ്ങനെ ജീവിക്കും? ഇല്ല—ജീവിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഒരിക്കലെങ്കിലും അപഹസിക്കപ്പെടാതെ ജീവിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. നിഷ്കളങ്കത ഏതവസ്ഥാവും പരിഹാസങ്ങളും അപഹാസങ്ങളും വലയംചെയ്യും. അതിനെ ഭേദിച്ചു് തേർക്കും കടക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

അണുശക്തികൊണ്ടു് വിചിത്രങ്ങളായ പലതും മനുഷ്യനു ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അതിസൂക്ഷ്മമായിരിക്കുന്ന ഈ മനസ്സിനെ ഒന്നു പ്രകാശിപ്പിച്ചുകാണിക്കുവാൻ ഇതുവരേയും മനുഷ്യനു സാദ്ധ്യമായില്ലല്ലൊ! മനുഷ്യ! നിനക്കു് നിന്നെത്തന്നെ അറിയുവാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ, നിന്റെ സ്ഥിതിവ്യത്യാസങ്ങൾ മറവുള്ളവരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, നിന്റെ പുരോഗമനവും ശാസ്ത്രപരിഷ്കാരങ്ങളും കേവലം നിസ്സാരങ്ങളാണു്. ലോകമേ! നിഷ്കളങ്കമായ ഒരു ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രകാശം വ്യക്തമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കണ്ണാടി ഞങ്ങൾക്കു തരണമേ! എന്നാൽ ഞങ്ങൾ ജയിച്ചു. നിഷ്കളങ്കരും നിസ്സഹായരുമായ എത്രപേർ ആ കണ്ണാടിയുടെ അഭാവത്താൽ, സാമുദായികവും, രാഷ്ട്രീയവുമായ കൊള്ളരുതാത്ത നിയമങ്ങളുടെ കരാളദംഷ്ട്രങ്ങളിൽപെട്ടു ഞെരിഞ്ഞമരുന്നു. അവർക്കെല്ലാം ജീവിതത്തിന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ, ദുർഗന്ധമലീമസമായ, ഗർത്തങ്ങളിൽനിന്നു്. 'പ്രകാശ'ഭരിതവും, വിശാലവുമായ ഒരു 'തട്ടിൽ' കയറിനിന്നുകൊണ്ടു് തങ്ങളുടെ ഹൃദയകാന്തിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. പക്ഷെ—ഹേ എന്തിനു ഞാൻ പിന്നെയും ഈ 'പവനഭവനം' തീർക്കുന്നു? ഇന്നു പ്രകാശശോഭിതമായ ഈ ലോകം 'താപ'സമ്പൂർണ്ണമാണു്. ഈ ലോകം, പരിശുദ്ധരും മഹാത്മാക്കളുമായ നബിയേയും, ക്രിസ്തുവിനേയും നിഷ്ഠുരതയോടെ 'പലായനം' ചെയ്യിക്കുകയും, ക്രൂശിൽ തറയ്ക്കുകയും ചെയ്തതാണു്. പിന്നെ, നിലംപറ്റിനില്ക്കുന്ന ഈ പുല്ലിനുകൂടി ഭാരമായ എന്നെ ഈ വിജനപ്രദേശത്തിലേക്കു്—ഈ ഇരുളിലേക്കു്—ഓടിച്ചതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനെന്തുള്ളു. കപടമെന്തെന്നറിയാഞ്ഞതിനാൽ ശിഥിലമായ എത്രയോ ഹൃദയങ്ങളെ, ഇതുപോലെ, അന്ധകാരത്തിന്റെ അന്ധതയിലേക്കു തള്ളിയ ലോകമാണിതു്! വേണ്ടാ; എനിക്കിനി പരിഷ്കൃതലോകമെന്ന പൊരുമ്പറയടിക്കുന്ന ഭ്രമി

യിലേക്കു പോകേണ്ടാ. അവിടെ പുഞ്ചിരികൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞ കോമളവദനങ്ങളുടെ പിന്നിൽ വഞ്ചനനിറഞ്ഞ ചിത്തങ്ങളും ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നുണ്ട്; ചന്ദനശീതളമായ സരളഭാഷണങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ വഹ്നിസന്തപ്തങ്ങളായ ഹൃദയങ്ങളും ഒതുങ്ങിയിരിപ്പുണ്ട്; ഫലരഹിതമായ വാഗ്വാദഘോഷങ്ങളുടെയും, പരിഹാസങ്ങളുടെയും പിന്നിൽ ഹൃദയത്തുന്യമായ പച്ചച്ചിരിയും, ശോച്യമായ അഹങ്കാരവും, നീചമായ വൈരവും ഞെളിഞ്ഞുനിൽപ്പുണ്ട്. ഇങ്ങനെ കപടതമാത്രം നിറഞ്ഞ ആ ഭൂമിയിലേക്ക് എനിക്കു പോകേണ്ടാ; ഞാൻ ഇനി പോകുന്നുമില്ല. മനസ്സിന്റെ സമാധാനമാണ് മനുഷ്യനിൽ സാർവ്വരാജ്യം പണിയുന്നതു്. അതിനു്, അങ്ങോട്ടു പോകുന്നതിൽഭേദം ആ കാണുന്നതായ കൂരിരുളിലേക്കു പോകുന്നതാണു്. അവിടെ കപടതനിറഞ്ഞവർ പ്രവേശിക്കയില്ല. എനിക്കവിടെത്തന്നെ പോകണം. ഈ 'ഇരുളിൽ'നിന്നു് ആ 'അന്ധകാരത്തിൽ' എനിക്കു പോകണം. അതെ, എനിക്കവിടമാണു് നല്ലതു്. (പോകാൻ എഴുന്നേൽക്കുന്നു. ആ കാശത്തിൽ മിന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു നക്ഷത്രത്തെക്കണ്ടു് കൈകൂപ്പുന്നു.)

ഹേ! കനകതാരമേ! ഈ അന്ധകാരത്തിൽനിന്നു് ആ ഇരുളടഞ്ഞ കാരാഗൃഹത്തിലേക്കു പോകുവാൻ തുനിയുന്ന എനിക്കു് ഇതുയും ഹൃദയപൂർണ്ണമായ ഒരു സഹായം ഈ അവസരത്തിൽ ചെയ്യുവാൻ മുതിർന്നതിനു് എന്റെ ഹാർദ്ദമായ നമസ്കാരം! ഹേ! നക്ഷത്രമേ: എനിക്കൊരാഗ്രഹമുണ്ടു്. അതു സാധിക്കുവാൻ വിശാലമനസ്കനായുള്ള നിന്റെ അടുക്കലേക്കു ഞാൻ വന്നുചേരട്ടെയൊ? അന്ധകാരത്താൽ കാഴ്ചകുറഞ്ഞ ഞാൻ ഒരുവിധം ആ ഇരുളിൽ എത്തട്ടെ. അവിടെ പച്ചിലപ്പടപ്പുകളെ സാക്ഷിനിറുത്തിക്കൊണ്ടു് ഒരു കല്ലറയും ഒരു തെന്നൽവിമാനവും എനിക്കു പണിയേണ്ടതുണ്ടു്. ആ കല്ലറ നശ്വരവും കളങ്കവുമായ—പ്രകൃതിയുടെ വിടുവേലയാണോ ഇതു് എന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന—ഈ ജഡത്തെ ഒളിച്ചുവെക്കുവാനും, തെന്നൽവിമാനം നിന്റെ സന്നിധിയിൽ പറന്നെത്തുവാനും ഉള്ളതാണു്. അവിടെവന്നു് കളങ്കരഹിതമായ നിന്റെ ഹൃദയത്തെ മറവുള്ളവർക്കു പ്രകാശിപ്പിച്ചുകാണിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ആ രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കി, എന്റെ ഹൃദയത്തേയും കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ ഞാൻ കൃതകൃത്യനായി. അതിനു ഞാനിതാ തയാറായി. ഞാൻ ആ ഇരുളിലേക്കു നടക്കട്ടെ.

കവിതയോടു്

P. K. Mukundan, II U. C.

കവിതേ നീയെന്നെയെന്തിവിധത്തിൽ
കരയിക്കാൻവേണ്ടിത്തുനിഞ്ഞിടുന്നു?
ഒരുദിക്കിൽ പുസ്തകമേന്തി ഞാനെൻ
പഠനംതുടരാൻ മുതിർന്നിടുമ്പോൾ
ഒരു മുന്നറിയിപ്പും കൂടാതെ നീ
വരുമങ്ങവിടത്തിൽ പറന്നിറങ്ങാൻ.
ഉടനെ ഞാനോടുകയായിനിന്നെ
കടലാസിലാക്കുവാൻ—സ്വീകരിക്കാൻ.
കടലാസും പേനയുമായി ഞാനെൻ
മുറിയിങ്കലെത്തിത്തിരയുകയായ്:
കണികാണുകില്ല; നീയെങ്ങോ എന്നെ
കളിയാക്കാൻവേണ്ടി മറഞ്ഞിരിക്കും
വളരെയധികംസമയം ഞാൻനിൻ
വരവുംപ്രതീക്ഷിച്ചു കാത്തിരിക്കും.
അതിനെല്ലാം കൂലിയായൊന്നോ രണ്ടോ
വരിപോലും നീയെനിയ്ക്കേകുകില്ല—*
കവിതേനീയെന്നെയെന്തിവിധത്തിൽ
കളിയാക്കാൻവേണ്ടിത്തുനിഞ്ഞിടുന്നു?

---

* ഇതു പിന്നെ എവിടെനിന്നു കിട്ടി? പ.

കവിതാകാമിനി

T. C. MATHEW, II U. C.

പ്രശാന്തതയേറിയ പ്രഭാകരനിലും മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന ഹിമകണങ്ങളിലും സൗരഭ്യം തുളുമ്പുന്ന പൂവാടികളിലെതോറും തത്തിക്കളിക്കുന്ന പ്രഭാതമാരുതനിലും കവിതാകാമിനി നൃത്തംചെയ്യുന്നു.

അംബരചുംബികളായ വൃക്ഷാഗ്രങ്ങളിലിരുന്ന് നയനമോഹനങ്ങളായ വർണ്ണവിശേഷങ്ങളുള്ള വിഹഗങ്ങൾ കർണ്ണാനന്ദകരങ്ങളായ ഗാനങ്ങളാലപിക്കുന്നു; കുളിർതെന്നലിലാടിക്കളിക്കുന്ന പത്രശാഖകളുടെ മർമ്മരാരവം അവയ്ക്കു താളംപിടിക്കുന്നു. പൂങ്കോഴികളുടെ പുഷ്കലകണ്ഠനാദം—പ്രകൃതിയുടെ അലാറം—ശ്രവിച്ച്, കരയുന്ന കാളക്കിടാക്കളോടുകൂടി കൃഷീവലന്മാർ വിജനങ്ങളായ വയലുകളിലേക്കുനടകൊള്ളുന്നു. അധിത്യകയിൽനിന്നു കുനിഞ്ഞ്, മലഞ്ചരുവുകളിലും വനാന്തരങ്ങളിലും മണൽകാട്ടുകളിലുംകൂടി ഗമിക്കുന്ന ആരകൾ നമുക്കു ഗാനാമൃതംചൊരിഞ്ഞുതരുന്നു. ഇതെല്ലാം കവിതാദേവിയുടെ ലീലാവിലാസങ്ങളല്ലാതെ എന്തായിരിക്കും?

മദ്ധ്യാഹ്നസൂര്യന്റെ കടംചൂടിൽ ചൊരിപാറുന്ന സഹാറയിലും, പച്ചപ്പട്ടുവിരിച്ചപോലെ മെച്ചത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഗംഗാതലത്തിലും, ഹിമസംപുഷ്ടമായ എവറസ്റ്റശൃത്തിലും, പൂർവാഞ്ചിയായ് മകുടംചാർത്തിയ പാർസിലും, കൃഷ്ണവർണ്ണംപൂണ്ട വേമ്പനാടന്റെ തീരത്തിൽ മന്ദമാരുതനേ രൂപരിഷ്കാരഭ്രാന്തനായ് നിലകൊള്ളുന്ന കോളജ് വിദ്യാർത്ഥിയുടെ നില്പിലും കവിതാകാമിനിയുടെ ചാരുരൂപം നിഴലിക്കുന്നു.

ദിനകരതിരോധാനത്തിൽ കുറിരുകൾ ഓടി അടുക്കുന്നു; പൂർവാശയാകുന്ന മങ്കയുടെ മുഖം വിരൂപമാകുന്നു; സായാഹ്നാംഗന രക്താംബരമണിയുന്നു; വിഹഗങ്ങൾ വൃക്ഷശാഖകളിലേക്കു ഗമിക്കുന്നു; ഉല്പലതാദികളിൽ പൂക്കൾ കൂമ്പുന്നു, വിടിരുന്നു; വാർതിങ്കൾ ഉദിച്ചുയരുന്നു; കുളിർതെന്നലിൽ വല്ലികൾ ആടിക്കളിക്കുന്നു – ഇവയെല്ലാം കവിതാദീപത്തിന്റെ മനോജ്ഞരശ്മിയേറ്റാൽ—സഹൃദയഹൃദയങ്ങളിൽക്കുടികടന്നുപോയാൽ—അവർണ്ണനീയമാംവണ്ണം രോഭിച്ചിയക്കുന്നതായി തോന്നും.

ജീവിതം ഒരു നാടകം; സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ നടിനടന്മാർ; അവർ അരങ്ങേറുന്നു; അരങ്ങുവിടുന്നു—സ്വവേഷങ്ങൾ അണിയുന്നു. മാതൃകരങ്ങളിൽ കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പൈതൽ—ആദ്യത്തെവേഷം. അനന്തരം അലക്ഷ്യമായി 'അലസമായി' വിഭ്രാലയപ്രാന്തങ്ങളിൽ വിലസുന്ന ഒരു കുസുമം—വിളംബംവിനാ സ്നേഹം—അനുരാഗം: മധുവണ്ണാൻ ഭംഗങ്ങൾ പാഞ്ഞടുക്കുന്നു.—പ്രേമഭാജനകരുടെ ധീരകൃത്യങ്ങൾ—ഇവയെല്ലാം ചിന്തകന്റെ തൂലികത്തുമ്പിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു. ആ മോഹനാംഗിയുടെ മായാവിലാസങ്ങളും, കൊഞ്ചിക്കുഴയലും പൂപുഞ്ചിരിയും, വേഷഭ്രഷാദികളും തൂലികാപ്രമത്തിനു—കവിതയ്ക്കു—വിധേയമാകുന്നു. അവളുടെ പൂഞ്ചായൽ കവിതാകാമിനിയുടേതു; വർണ്ണപ്പകിട്ടേറിയ പൂഞ്ചേലയും കവിതയുടേതു. എന്നാൽ യുവാവോ, സ്ഥാനമാനകാംക്ഷി—കീർത്തിയുടെ കുമളകളെ തിരയുന്ന സ്വാർത്ഥലോലുപൻ. യുവതി, മറെറാരു പൈതലിനെ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിക്കുന്നു മാതാവും! സ്വാനുഭവങ്ങളാൽ വിജ്ഞാനസംപുഷ്ടനും പരിപക്വഹൃദയനുമാണെങ്കിലും വെട്ടിയ മേൽമീശയോടും ചുവന്ന കണ്ണുകളോടുംകൂടിയ ഒരു ജനകീയ നേതാവിനെയാണ് പ്രേക്ഷകർ അടുത്തതായി രംഗത്തുകാണുന്നതു്. സ്ത്രീയെ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രേക്ഷകർ ദർശിച്ചെന്നും ഇല്ലെന്നും വരും. അടുത്തരംഗം ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ നെറ്റിത്തടവും കുഴിഞ്ഞ കണ്ണുകളുംചേർന്ന ഒരു വൃദ്ധൻ, വൃദ്ധ. ദയനീയം! ആദ്യന്തം തുല്യം—ഒരു പൈതൽ. "നാടകാന്തം കവിതാപം". അതുകൊണ്ടാൽ നാടകം കവിതത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണംതന്നെ. "ജീവിതം ഒരു നാടകം": തന്മൂലം ജീവിതവും കവിതാപൂർത്തീകരണംതന്നെ.

നിദ്രയിലാണ്ടുകിടക്കുന്ന ഈ ഭൂതലം—അചഞ്ചലമായി നിലകൊള്ളുന്ന പ്രകൃതികുമാരി—നിശ്ശബ്ദനൃത്തംചെയ്യുന്ന നാടകവേദി—അന്ധകാരത്തിന്റെ ആസ്ഥാനം—നീലാംബരത്തിന്റെ പ്രേമസ്വരൂപിണി—അതു കവിതാകാമിനിതന്നെയാണ്. വിശേഷബുദ്ധിവൈഭവത്താൽ ആനീതനായ, ആഹ്ലാദാനുഭൂതിയെ കാംക്ഷിക്കുന്ന, ആരോഗ്യസംപ്രാപ്തിക്കായി നിരന്തരം യത്നിക്കുന്ന, കവിതാസ്വദനത്തിൽ നിരന്തരം ആനന്ദംകണ്ടെത്തുന്ന—മനുഷ്യൻ കവിതാകാമിനിയുടെ വിശ്വസ്തകാമുകനും!!

സമുദായം—ഒരു വശം

CHERUKULATH RAVINDRAN, III B. Sc.

സമുദായം— അതു നമ്മളാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടന്ന ഒരു സാമ്രാജ്യമാണ്. അതിൽ മൂടിവച്ചു വാഴുവാനുള്ള മകുടാവകാശികൾ നാം തന്നെ. പക്ഷെ അനുഭവം അങ്ങനെയല്ല. സമുദായം നമ്മെ ഭരിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഒരു സാധാരണ വ്യക്തിക്കു് ഇടംവലം തിരിയുവാൻ പാടില്ലാത്തവിധമാണു് അതിന്റെ നിയമാവലി നിലകൊള്ളുന്നതും. അനാചാരം, അന്ധവിശ്വാസം, അടിമത്തം—ഇവയാണു സമുദായരാഷ്ട്രത്തിലെ 'ഭരണം നടത്തുന്ന' മന്ത്രിമാർ. ഇവർ മുഖാന്തിരം ഉണ്ടാവുന്ന അനർത്ഥപരമ്പരകളെപ്പറ്റി ചർച്ചചെയ്യുന്നതിനുള്ള അവകാശം നമ്മൾക്കില്ല; വരുന്നതെല്ലാം നാം അനുഭവിച്ചുകൊള്ളണം!

നവമധുവും കാന്തിയും വഹിക്കുന്ന മട്ടമലരിന്റെ മന്ദഹാസത്തെ നോക്കി സമുദായം പുലമ്പും: അതു പിശാചിന്റെ പല്ലിളിയാണെന്നു്! കോകിലങ്ങളുടെ കളകൂജിതം കേട്ടു സമുദായം പിറുപിറുക്കും: അതു് കാപ്പിരിയുടെ പല്ലവിയാണെന്നു്! പരിമളകുസുമസമ്പന്നമായ പൂങ്കാവനത്തെ നോക്കി സമുദായം പുലമ്പും: അതു കാളാംഗുലഖണ്ഡങ്ങളുടെ കലവറയാണെന്നു്! ജീവിതാവകാശങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തി ഭരണം നടത്തുന്ന മുതലാളിമാരെ തകർക്കണമെന്നു തൊഴിലാളികൾ കേണഭ്യർത്ഥിക്കുമ്പോൾ സമുദായം മോഹിക്കും: അതവരുടെ ജന്മസിദ്ധമായ അവകാശമാണെന്നു്! ഉൽകൃഷ്ടവും ആശംസാർഹവും ആയ പന്ഥാവിൽകൂടി ചലിക്കുന്ന പ്രേമികളെനോക്കി സമുദായം കണ്ണുമിഴിച്ചട്ടഹസിക്കും!!

ഇങ്ങനെ സമുദായ വക്ത്രത്തിൽനിന്നു വമിക്കുന്ന വിഷജ്വാലയേറ്റു ജീവിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നപ്പോഴാണു്,

> 'മരണമെ, നിന്റെ മധുരമേറിയ
> മധുവിനായി ഞാനുഴലുന്നു.'

എന്നു് ഒരുത്തനു ഭയനീയമായി വിലപിക്കേണ്ടിവന്നതും! ഇങ്ങനെ നിരാശയിലാണ്ടു ജീവിതം അവസാനിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവർ ചുരുക്കവുമല്ല.

> 'സമുദായമാം ബ്രഹ്മരക്ഷസ്സു പാഞ്ഞെത്തുന്ന
> സരളസ്നേഹാർദ്രമാം ഹൃദയങ്ങൾക്കുപിമ്പേ'

എന്നു് ഒരു കവിപാടിത്തീർത്തിട്ടുള്ളതു് യാഥാർത്ഥ്യമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ഒരു പിതാവു തന്റെ പുത്രിയെ നിസ്സീമമായി സ്നേഹിക്കുന്നതു സമുദായം അറിയുന്നപക്ഷം, അവരുടെ ആശംസാർഹമായ നിലനില്പിനെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുവാൻ പല കുതന്ത്രങ്ങളും സമുദായം സൃഷ്ടിക്കും. ഒരു യുവാവു മറ്റൊരു സമുദായത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു തരുണിയെ വിവാഹം ചെയ്യുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നപക്ഷം, സമുദായം പുലമ്പും: അതിനുള്ള അവകാശം നിനക്കില്ല' എന്നു്. ധനേച്ഛകളും മാമൂൽപ്രിയന്മാരുമായ തന്റെ ബന്ധുക്കൾ നിശ്ചയിക്കുന്ന ഒരു വിവാഹം തനിക്കു സമ്മതമല്ലെന്നു് ഒരുത്തൻ ശഠിക്കുന്നപക്ഷം, സമുദായം അവന്റെ നേരെ കൊഞ്ഞനം കാട്ടും! ഇങ്ങനെ ദുഷിച്ചു സമുദായത്തിന്റെ ഹൃദ്ധ്രുനേത്രത്തിൽനിന്നു ചിന്തുന്ന ചെന്തീപ്പൊരിയിൽ കിടന്നു് എത്ര നിഷ്കളങ്കഹൃദയങ്ങളാണു ചുട്ട ചാമ്പലായിട്ടുള്ളതു്. ഉത്തമനെ ഉന്മത്തനാക്കും; കുട്ടം ബിനിയെ കുലടയാക്കും; വേശ്യയെ പൂജ്യയാക്കും. ഇതെല്ലാം സമുദായ പിശാചു ചെയ്യാറുള്ള ചില പൊടിക്കൈകൾ മാത്രം.

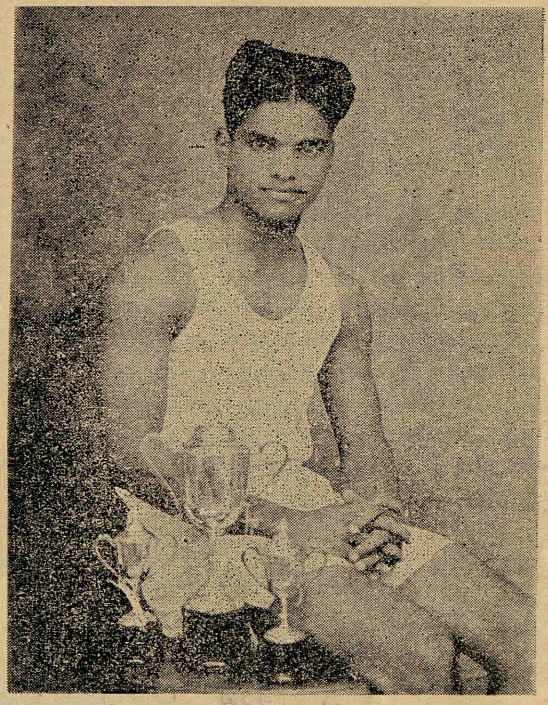
ദുഷിച്ചുസമുദായത്തിന്റെ മറ്റൊരു സന്താനം— അതത്രെ ജാതി! ആധി വ്യാധി മുതലായവയെക്കാൾ പാരം ഭീകരമായ ഒരു ബാധയാണതു്. മനുഷ്യനെ മൃഗത്തേക്കാൾ അധഃസ്ഥിതനും ക്രൂരനും ആക്കുന്ന ഒരൊറ്റ പരിണാമം— അതു ജാതി മാത്രമാണു്. മനുഷ്യരിൽതന്നെ അധഃകൃതരെന്നും ഉൽകൃഷ്ടരെന്നും 'സവർണ്ണരെന്നും അവർണ്ണരെന്നും' ഉള്ള എന്നുങ്കൾ നിർമ്മിച്ച ഒരൊറ്റ സൃഷ്ടികർത്താവു്— അതേ! അതും ജാതിയാണു്. പേരും പെരുമയും പെരുത്ത ആഷ്ടഭാരതത്തിന്റെ ശ്രേയസ്സും നന്മയും നശിപ്പിച്ചു്, കുലാപങ്ങളുടെ വിത്തു പാകി, പാകിസ്ഥാനു് ജനനം കൊടുത്തതും ജാതിസ്പർദ്ധയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല! ആ 'ജാതി'യുടെ രക്ഷിതാവു് തീച്ചയായും സമുദായമാണു്!!

യാതൊരു പീനൽകോഡിലും ബ്ലൂബുക്കിലും കാണുവാൻ സാധിക്കാത്തവിധത്തിലുള്ള നിയമങ്ങൾ സമുദായത്തിൽ ചുരുക്കമല്ല. വിവാഹം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു ദേവാലയത്തിൽ സ്ത്രീകൾ പോകുവാൻ പാടില്ലെന്നും ഭർത്താവിന്റെ മരണശേഷം യാതൊരു വിധ ആഡംബരങ്ങളിലും പങ്കുകൊള്ളുവാൻ പാടില്ലെന്നും മറ്റുമുള്ള നിയമങ്ങൾ ഇന്നും ചില സമുദായങ്ങളിൽ നിലകൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ആർക്കാണു വിസ്മയം തോന്നാത്തതു്! ഭർത്താവിന്റെ മരണശേഷം സ്ത്രീകൾക്കു തിലകം ധരിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നും കറുപ്പുവസ്ത്രങ്ങളല്ലാതെ മറ്റു വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചുകൂടായെന്നും മറ്റുമുള്ള സമുദായനിയമങ്ങൾ ഇ

—Sportmanship is greater than victory—

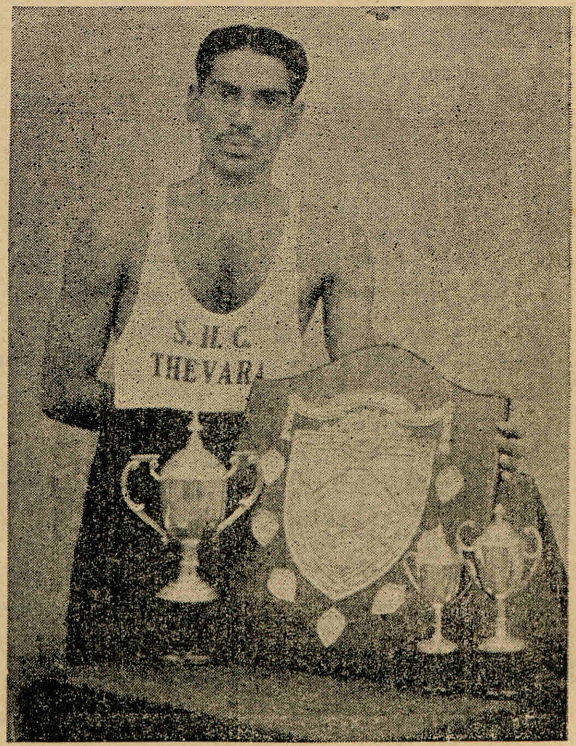
K. M. Jose—Junior champion,

K. M. Mathew—College champion.

P. J. Mathew — Several New records.

K. K. Mathai—Captain (Blue House).

ന്നും നിലവിലിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഖേദാർഹമാണു്. കൂടാതെ, ഏതോ ഒരു മഠത്തിന്റെ അധിപതിയാണെന്നും പറഞ്ഞു യാതൊരു വ്യക്തിമാഹാത്മ്യംകൂടിയില്ലാത്ത ഒരുത്തന്നു് അച്ചനകളും തുലാഭാരങ്ങളും നേരണമെന്നും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം ദൈവം തൃപ്തിപ്പെട്ടുമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്ന സമുദായവും നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇല്ലായ്കയില്ല. ഭാരതം സ്വതന്ത്രയായിട്ടും, മനുഷ്യന്റെ ജന്മാവകാശങ്ങളെപ്പോലും ഇല്ലായ്മചെയ്യുന്ന സമുദായനിയമങ്ങളും അനുവർത്തിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് പരിതാപകരമാണു്!

ഈവിധ ബാധകമൊന്നുമില്ലാത്ത ഒരു സമുദായത്തിൽനിന്നു മാത്രമെ, ഒരു നല്ല രാഷ്ട്രീയ നേതാവിനേയോ ഒരു താത്വികനേയോ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനേയോ നമുക്കു് പ്രതീക്ഷിക്കുവാൻ ന്യായമുള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ,

'ഭാഗ്യിച്ചിരിക്കുമപ്പൂമൊട്ടരഞ്ഞുപോം'
ഹാ, സമുദായമെ, നിൻ കാൽചവിട്ടിനാൽ'

തഴച്ചു വളരുവാൻ മുതിർന്ന പല പിഞ്ചുഗളങ്ങളേയും സമുദായത്തിന്റെ വളഞ്ഞ ദംഷ്ട്രങ്ങൾക്കു പാത്രമാക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നാം ഓർക്കണം. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു്,

'സമുദായത്തിൻഭ്രുകുടികൾമുമ്പിൽനമിക്കുവാൻ
ക്ഷമയെ ശ്ലീലിക്കുന്ന ചിത്തവും പഠിക്കേണം'

എന്നു് ഒരു കവി അഭിപ്രായപ്പെട്ടതും.

ഇങ്ങനെയുള്ള സമുദായത്തിന്റെ മായാത്ത, മുരടിച്ച, മുടിഞ്ഞ മാമൂലുകളെ നീക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നവർക്കുള്ള സമ്മാനം 'സമുദായദ്രോഹി' എന്നുള്ള ബിരുദമാണെങ്കിലും, സമുദായോദ്ധാരണത്തിനായി നാം പല ത്യാഗങ്ങളും ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. കാരണം, ത്യാഗമാണു നേട്ടത്തിന്റെ നേതാവു!; സംസ്കാരസമ്പന്നമായ സമുദായങ്ങൾക്കു മാത്രമെ ഒരു രാജ്യത്തു ക്ഷേമവും സമാധാനവും സ്ഥാപിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുമുള്ളൂ:

രണ്ടു രംഗങ്ങൾ

K. G. Bhaskaran Pillai, III U. C.

താന്തമാനസം ശാന്തിതീരള
കാന്തി പുൽകിയുണർത്തുവാൻ
രാഗരോഗവിവശരാശിയെ
സ്വാഗതംചെയ്തുയർത്തുവാൻ,
മോഹനകരജാലംനീട്ടിയ
സ്നേഹപൂർണ്ണദിവാകരൻ
അസ്തമിച്ചൊരപ്പുഷ്പിമാചല-
മാത്മസന്ദേശമണ്ഡിതം
കമ്രകാൽവരി' ശീർഷനിശ്ചലൽ
കല്പകാരുണ്യ നിമ്നഗേ,
കൈതൊഴാം നിന്നിൽ സ്നാനമാടുവാൻ
കൈതുകമാർക്കു ചേർന്നിടാ!!
ത്യാഗസുരഭി പൂരിതാചലം
രാജിക്കുന്നിന്നുമമ്മല.
അങ്ങെഴും വെറും പുല്ലൊടിപോലും
മംഗളാനന്ദലീനമാം.

നിത്യവാസന്ത മോഹനോജ്വല
നിസ്സലോദ്യാനവീഥിയിൽ,
മാലതീമലരാലലംകൃത-
ശ്രീലമാം നൃത്തവേദിയിൽ,
വേണുലാവുമ പ്രേമമൂർത്തിതാൻ
വേണുവുമേന്തി നില്പുണ്ടു.
സച്ചിദാത്മ സ്വരൂപ സുന്ദര-
വശ്യവേണുവിൻ നിസ്വനം,
വേദഃവേദാന്ത സാരസുഖദ
നാദപീയൂഷയൂഷമാം.
ശാന്തമാദിവ്യ രാഗധാരയിൽ
നീന്തിനീന്തിയലിയുവാൻ
സദ്രസംഹൃത്തുണർന്നിടാതെ ഹാ!
നിദ്രയാണ്ടതാരുവാൻ!!
പ്രേമവൃന്ദാവനികയാക്കും നി-
സ്സീമമോദനിദാനമാം.

ബാപ്പുജി

ABRAHAM C. C. II U. C.

അടിമത്തത്തിന്റെ ക്രൂരമുൾത്താഴ്വാരങ്ങളിൽ കൂടങ്ങിക്കിടന്ന നാല്പതുകോടിയിൽപരം ഭാരതീയരെ സത്യത്തിന്റേയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റേയും പ്രകാശധോരണിയിലേയ്ക്ക് ആനയിക്കാൻ കൈത്തിരികാണിച്ച ആ അഭിവന്ദ്യഗുരുദേവന്റെ— മഹാത്മാവിന്റെ— ആത്മാവ് ശാശ്വതമായ പരലോകംപൂകി നിർവൃതികൊള്ളട്ടെ!

അനന്തതയിൽനിന്നാവിർഭവിച്ച് ഏറെക്കാലം പ്രഭാപൂരം പരത്തി പ്രപഞ്ചത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ച് പെട്ടെന്ന് അപ്രത്യക്ഷമായ ഒരു വെള്ളിനക്ഷത്രംപോലെ, ജീവിതകാലംകൊണ്ട് ഭാരതത്തെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നുദ്ധരിക്കാൻ ത്യാഗത്തിന്റെ ബലിപീഠത്തിൽ ജീവിതാർപ്പണംചെയ്ത അങ്ങയെ പ്രളയാന്തംവരെ ഭാരതം വിസ്മരിക്കുകയില്ല.

അന്ധകാരാവൃതമായ ഭാരതീയ രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഉദിച്ചുയർന്ന ആ മോഹനജ്യോതിസ് പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പാഴിരുട്ടിൽ പ്രകാശംചൊരിഞ്ഞ കെടാവിളക്കായിരുന്നു. അടിമത്തത്തിന്റെ അഗാധത്തിലേയ്ക്ക് ഉഴറിക്കുതിച്ച ഭാരതീയ ജനതയ്ക്ക് പ്രബോധനം നൽകിയ അഭിനവ ബുദ്ധദേവനായിരുന്നു, ബാപ്പുജി. സ്വാതന്ത്ര്യസമരമാകുന്ന ഒരു രണ്ടാം ഭാരതയുദ്ധത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യസംസ്ഥാപനാർത്ഥം തേർതെളിച്ച വീരസാരഥിയായിരുന്നു അവിടുന്ന്. ആംഗ്ലേയശക്തിയുടെ അടിയ്ക്കടിയുള്ള കയ്യേറ്റങ്ങളാൽ കുഴങ്ങിവീണ ഭാരതത്തിന് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ 'ഭഗവൽഗീത' പാടി പ്രചോദനം നൽകിയ അഭിനവ 'പാർത്ഥസാരഥി'യായിരുന്നു ആ അഭിവന്ദ്യനേതാവ്. അഭിവന്ദ്യനാവിക! കോളും കൊടുങ്കാറ്റും നിറഞ്ഞ സാഗരമദ്ധ്യത്തിൽ ഈ രാഷ്ട്രീയ നൗകയെ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേക്കാൻ അവിടുന്ന് അമരത്തു വന്നെത്തിയതു് ഈ ഞങ്ങളുടെ ഭാഗ്യം! എന്നാൽ തുറമുഖത്തെത്തി, ഞങ്ങൾ വിശ്രമംകൊള്ളുവോ അവിടുന്ന് എവിടേയ്ക്കു മറഞ്ഞുപോയി? പരോക്ഷമായിട്ടെങ്കിലും അങ്ങൾക്ക് ഉപദേശമരുളൂ.

അഭിവന്ദ്യനേതാവേ! അങ്ങ് ഭാരതത്തിന്റെ മാത്രമല്ല ഭൂതലത്തിന്റെ ഒട്ടാകെ ഒരു നേതാവായിരുന്നു. ലോകത്തിൽ ധർമ്മത്തിനു ഗ്ലാനി ഭവിക്കുമ്പോൾ ധർമ്മസംസ്ഥാപനാർത്ഥം ജന്മമെടുക്കുന്നവരെ അവതാരപുരുഷന്മാരായി ഗണിക്കാമെങ്കിൽ അവിടുന്നും ഒരവതാരപുരുഷൻതന്നെ! അസത്യം, അധർമ്മം, ഹിംസ ഇവയാൽ അധഃപതിച്ച ലോകത്തിന് ധർമ്മോപദേശം നൽകുവാൻ ജന്മമെടുത്ത ഈ നൂറ്റാണ്ടിലെ ഒരാദർശപുരുഷനാണ് അങ്ങ്, എന്നു ഞങ്ങൾക്കഭിമാനിക്കാം. ഭാരതാംബ പുളകംകൊള്ളട്ടെ! അവളുടെ വീരസന്താനപരമ്പരയിൽ അവിടുന്ന് മുമ്പരിൽ മുമ്പനായി പരിലസിച്ചാലും! ലോകോൽക്കർഷത്തിനായി ജന്മമെടുത്തിട്ടുള്ള പുണ്യപുരുഷന്മാർ ഈ ആഷ്ട്രക്ഷേത്രത്തിൽ വളരെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവിടുന്ന് ഭാരതസംസ്കാരത്തിന്റെ വിജയസ്തംഭമായി നെടുനാൾ വിജയിച്ചാലും.

മഹാത്മജി— ആഷ്ട്രഭാരതത്തിന്റെ ആ അഭിമാനജ്യോതിസ്സ് പൊലിഞ്ഞുപോയി. ഇൻഡ്യൻ ജനതയുടെ പിതാവും, ഇൻഡ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ശില്പിയും, ലോകൈകവന്ദ്യനുമായ മഹാത്മാഗാന്ധി— അക്രമവും വിദ്വേഷവുംമൂലം അന്ധകാരത്തിലാണ്ടുകിടന്ന ലോകത്തിനു മാർഗ്ഗദർശനം നൽകി മന്നിത്തിളങ്ങിയ ആ പൂർവ്വദിഗ്ദർശനക്ഷത്രം എന്നെന്നേക്കുമായി കാലയവനികയിൽ മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. തന്റെ എഴുപത്തിരണ്ടു വർഷത്തെ ജീവിതംകൊണ്ട് പലവൻകാര്യങ്ങളും സാധിച്ചു. ഇൻഡ്യൻസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി, രക്തം ചിന്താത്ത ഒരു വലിയ സമരംചെയ്ത് ആ ധീരയോദ്ധാവ് വിജയംപ്രാപിച്ചു. എന്നാൽ ഇനിയും ഇങ്ങനെ പലതും നേടേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. ഒരഖണ്ഡഭാരതം, ഹിന്ദുമുസ്ലിം മൈത്രി— അങ്ങനെ പലതും. പക്ഷേ എന്തുചെയ്യാം? പണ്ഡിറ്റ്നെഹ്റു പറഞ്ഞതുപോലെ "ഒരു ഭ്രാന്തന്റെ കുടം കൈമൂലം അതി ദാരുണമായി വധിയ്ക്കപ്പെട്ടു." അന്ധനായ മത്തഗജത്തിന്റെ മർദ്ദനമേറ്റ് ആ മണിദീപം ഉടഞ്ഞുപോയി. എങ്കിലും ആ പ്രഭാപൂരം നെടുനാൾ കതിർവീശിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

അഹോ കഷ്ടം! മാതൃഭൂമിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി തുനിയുന്നവർക്കുള്ള വീരസമ്മാനം ഇതാണോ? നോക്കുക! ഏബ്രഹാം ലിങ്കൺ, ജനറൽ ഓങ്ങ്സാങ്— ഇവരെല്ലാം ഇതുതന്നെ അനുഭവിച്ചു.

ഭാരതമേ ഉണരുക! ഇന്നു നാം ഒന്നുചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ഗാന്ധിജി ഏതൊരു മഹാകാര്യത്തിനായി പോരാടിനിൽക്കവേയാണോ പരലോകം പൂകിയതു്, ആ ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി സർവ്വാത്മനാ പരിശ്രമിക്കണം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്തംചിന്തൽ ഒരു

ഭാരതീയ പൗരന്റെ അവസാനത്തെ രക്തംചിന്തലായിരിക്കട്ടെ! അവിടുന്നായിരിക്കട്ടെ അവസാന ഭാരതീയ രക്തസാക്ഷി. തന്റെ ജീവിതം ഏതേതു കാര്യങ്ങൾക്കായി അർപ്പണംചെയ്യാം, ആ കാര്യങ്ങൾ—ഹിന്ദുമുസ്ലിംമൈത്രി, ഐക്യഭാരതം ദീനജനോദ്ധാരണം, അഹിംസാധർമ്മം, ഇവ ഭാരതീയർ അക്ഷരംപ്രതി സാധിതപ്രായമാക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിന് ശാന്തിയുണ്ടാകുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെ ഹിന്ദുമുസ്ലിംമൈത്രി സംസ്ഥാപിതമാകുമ്പോൾ—ഒരൈക്യഭാരതം സംജാതമാകുമ്പോൾ ഈ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പിതാവായ ആ മഹാന്റെ ആത്മാവ് ഈ ശാന്തികുടീരത്തിൽ—ഈ ഭാരതീയാന്തരീക്ഷയിൽ പുളകമാലചാർത്തി പരിലസിക്കുന്നുണ്ടാവും.

"വിജയിച്ചാലുമാഷ്ക്ഷേത്രമേ, ലോകോൽക്കൃഷ്ട—
വിജയപ്രദീപമേ ഭാരതസംസ്കാരമേ!
വിജയിച്ചാലുംധർമ്മത്രാതാവേ ജഗദേക
ഭൂനിയാദർശമേ! ഗാന്ധിജി മഹാത്മാവേ!!

കവിയുടെ കണ്ണു്

PUTHEZHATH BHASKARA MENON, III B. SC.

(സുപ്രസിദ്ധ ഫ്രഞ്ചു സാഹിത്യകാരനായിരുന്ന വാൾട്ടയറെ, പ്രഷ്യയിലെ അന്നത്തെ ഫ്രഡറിക് രാജാവ് തന്റെ നാട്ടിലേക്കു ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി. കുറച്ചു കാലങ്ങൾക്കുശേഷം അദ്ദേഹത്തെ വളരെയധികം അവമാനിച്ച് പ്രഷ്യയിൽനിന്നും പുറത്താക്കി. ജന്മനാ മൻത്രണിക്കാരനായിരുന്ന വാൾട്ടയർ, പ്രഷ്യയിൽനിന്നും പുറത്തുപോയി; തന്നെ ഈവിധം അവമാനിച്ചതിനെപ്പറ്റി ഫ്രഡറിക്കരാജാവിനു് ഒരെഴുത്തെഴുതിയിരുന്നപക്ഷം, എന്തായിരുന്നേനെ അതിലെ ഉള്ളടക്കം എന്നുള്ളതു് എന്റെ ഭാവുകഭാവനയിൽ കണ്ടതാണു് ഈ കവിത:)

മന്നവനാളെയീമന്നിൽ നിൻ നാട്ടിലെ
യാഥാർത്ഥ്യമൊക്കെയും പ്രീതിയോടൊട്ടെഴും.
ഇന്നു നിൻ നാട്ടിലെ സച്ചുതുല്യങ്ങളാം
സൌഖ്യങ്ങൾ ഭാവനക്കുള്ളിൽ ഭരിച്ചവർ,
നാളെനിൻനാശ്രവണമാത്രക്കുള്ളിൽ
നിശ്ചയം പൂരിച്ചുനിന്നെ താഴ്ത്തീടുമേ.
ഇക്കലാകാരന്റെ തൂലികത്തുമ്പിലാം
നാളത്തെ പ്രഷ്യതൻ സല്പേരിരിപ്പതാം.
ചിന്തിക്ക മന്നവാ, ഞാൻ വിശ്വവിഖ്യാതി—
യാർജ്ജിച്ചതാമൊരു കാവ്യകർത്തനാം നീ;
എന്നിട്ടുപോലുമേയെന്നഭിമാനത്തി—
നേല്പിച്ചുനീയൊരു തീരാക്ഷതത്തിനെ.
ഞാനൊരു കാവ്യം ചമയ്ക്കുകിലതുയോ
മാനവരുണ്ടെങ്ങനേറെ പാടീടുവാൻ
എൻ കവനത്തിൻ വരികളാൽ ഞാനിനി
താവകനാട്ടിന്റെ ചിത്രം വരച്ചിടം.
ഇന്നത്തെ നാകം വരുന്നൊരുഷസ്സിങ്കൽ
നാകം നരകമായ്മാറും;മോർത്തീടുനീ.
* എൻകയ്യിലന്നതന്നേല്പിച്ചുപകുങ്ങ—
ളാകും കവനങ്ങളൊന്നു തന്നീടുവാൻ,
ഞാൻ തെല്ലുമോർത്തീലവകളെൻസൃഷ്ടിയായ്
മോഷ്ടിച്ചെടുത്തുപോൽ, നാണമില്ലോതുവാൻ?
മാപ്പിന്നിരന്നീടു;—രാജാധിരാജന്റെ
മൂർച്ചയേറീടും കരവാളുപോലുമേ,
കാവ്യകാരൻതന്റെ തൂലികത്തുമ്പിനോ—
ടേൽക്കുകിൽ നിശ്ചയം തോറ്റീടുകില്ലയോ?

---

* സ്വയംകൃതികളായ ചില കവനങ്ങൾ, തെറ്റുതിരുത്തി തരണമെന്ന അപേക്ഷയോടെ, ഫ്രഡറിക്കരാജാവു് വാൾട്ടയരുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തേല്പിച്ചിരുന്നു.

പ്രസംഗകല

SHANMUKHAM PILLAI K. G. I U. C.

മനോവികാരങ്ങളുടെ വാഗ്രൂപേണയുള്ള പ്രതിഫലനമാണ് പ്രസംഗം. അതു ഒരു കലയാണു്. മനുഷ്യഹൃദയത്തെ രസിപ്പിക്കുവാനും തഴുകിപ്പിക്കുവാനും അതിനു കഴിയും. മനസംസ്കരണത്തിനും അതു 'കൈകണ്ട' ഒരു മരുന്നാണ്. കവിയുടെ ആത്മാവിന്റെ പ്രതിഛായയാണ് കവിതയെങ്കിൽ, പ്രസംഗം പ്രസംഗകന്റെ മനക്കണ്ണാടിയുമത്രേ! ഒരു അന്തർശക്തിയുടെ കനത്ത കൈകളാണ് കവിയെക്കൊണ്ടു കവിതയെഴുതിക്കുന്നതു്. വിവിധ വികാരങ്ങളുടെ പ്രചോദനമാണ് ഒരുവനെക്കൊണ്ടു പ്രസംഗിപ്പിക്കുന്നതു്. ആത്മക്ലേശത്തിൽവച്ചു് 'കുന്നിയും കുഴാതെ' തന്റെ അഭിപ്രായം പെട്ടെന്നാക്കുവാൻ ഒരു പ്രസംഗകൻ ബദ്ധശ്രദ്ധനാണു്. കായാ കവിതയിൽ സഹൃദയലോകം ആനന്ദം കൊള്ളുന്നു. പതിരറ്റ പ്രസംഗത്തിൽ മനുഷ്യലോകം അനുകമ്പാർദ്രമാകുന്നു.

ഒരു യഥാർത്ഥ പ്രസംഗകൻ ലോകത്തിന്റെ ഉറ്റ ബന്ധുവാണ്. അയാൾ ലോകരുടെ ആശകളും, ആശങ്കകളും, ഉൽക്കണ്ഠകളും ആലോചിച്ചുകാണുന്നു. ലോകം ആനന്ദിയ്ക്കുന്നതു കാണുവാനാണു് അയാൾക്കിഷ്ടം. സർവ്വജ്ഞനെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ അയാൾ പ്രസംഗിയ്ക്കാറില്ല. തികച്ചും സത്യസന്ധനായിരിക്കും, ആ മനുഷ്യൻ. മനസ്സു വികാരപരവശമെങ്കിലും, ആ വികാരം അയാളുടെ മേൽ 'കുതിരകയറി' നേർവഴി തെറ്റിക്കാറില്ലാ. വികാരത്തിന്റെ ഒരു ചെറിയ ഉന്മത്തരാൽ വിറച്ചു വശംകെട്ടുന്നവനല്ല, ഒരു മാതൃകാപ്രസംഗകൻ. നിശിതമായ നിരീക്ഷണശക്തിയും, നിരൂപണസാമർത്ഥ്യവും, അവനിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നിരിക്കും, എവിടെയും അയാൾ സമതുലവും സമഭാവനയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. 'കണക്കിൽപിഴ'കണ്ടു് പ്രതിപോലെ അയാൾ മിഴിച്ചു നിൽക്കാറില്ല. ഈ വിസ്തൃതലോകമാണ് അയാളുടെ വിഹാരരംഗം. താനുൾപ്പെട്ട സമുദായത്തിന്റെ തനിച്ചിത്രം സഹോദരങ്ങളെ വരച്ചു കാണിച്ചു കൊടുക്കയാണ് അയാളുടെ ജോലി. അതിലെ വീഴ്ചകൾ പോക്കിവേണ്ടവിധം തിരുത്തുവാനാണ് ആ മനുഷ്യന്റെ സംരംഭം. അതാണയാളുടെ ജന്മസാഫല്യവും.

ഒരുത്തന്റെ ചേതോവികാരങ്ങളെ എള്ളോളവും തെറ്റാതെ അന്യരിലേക്കു പകർത്തുക പ്രസംഗം കൊണ്ടേ കഴിയൂ! ജനസമൂഹത്തെ ഇളക്കിമറിക്കുവാനുള്ള വിരുതു് വീഴ്ത്തുകൂടിയ ഒരു പ്രസംഗത്തിനുണ്ടു്. വാചാലതയാണ് അതിൽ അധികം ആവശ്യം. ആധുനികലോകം പ്രസംഗങ്ങളുടെ പിടിയിൽ ഒതുങ്ങിയതു പ്രഭാതമിക്കുന്നതു്. അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യത്തെച്ചൊല്ലി മുറവിളി കൂട്ടുന്നതും പ്രസംഗരൂപത്തിൽത്തന്നെ.

അമ്മ

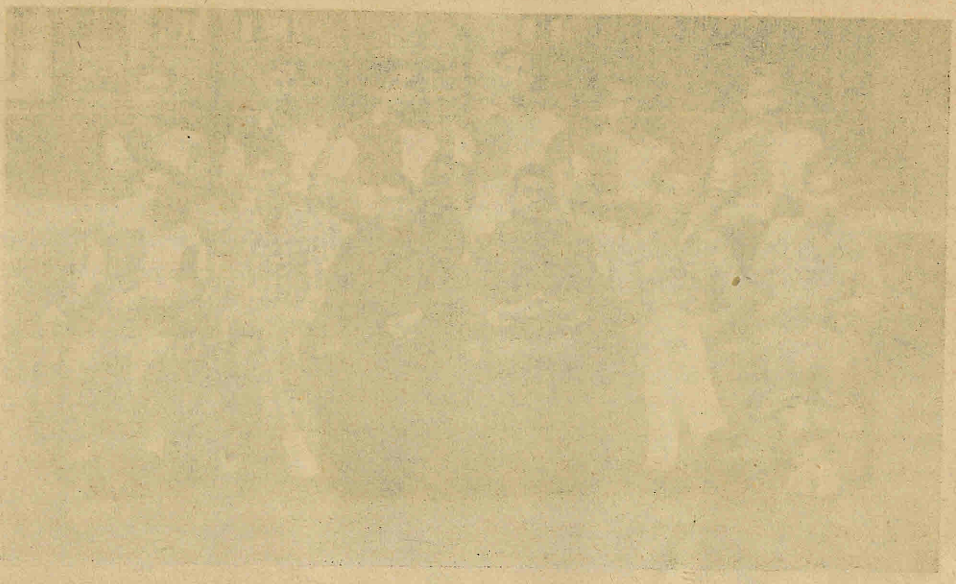
E. R. XAVIER, III U. C.

'അമ്മ' എന്നുള്ള നാമം—മിമ്മന്നിലെല്ലാവക്കും
സമ്മോദംവളർത്തുമാപ്പാവനാക്ഷരദ്വയം
ആരാധിക്കുവാൻ യോഗ്യമായനാമമേ നമ—
സ്കാരം, ഞാൻ കൈകൂപ്പിത്തൊഴുന്നേൻ
പേർത്തുംനിന്നെ.

സ്നേഹത്തിൻ സോപാനമേ, കാരുണ്യകേദാരമേ
സാഹസംചെയ്യേൻ, ത്യാഗരൂപിണി ക്ഷമിച്ചാലും!
പാപിയീമകൻ പാരംപിഴച്ചേ, നപാരമായ്
താപമേറി നിൻഹൃത്തിൽ, മാതാവേ മറക്കല്ലേ നീ.
പത്തുമാസവുംപറിപ്പെറുവലാളിച്ചുസ്തനത്തിൽ
സത്തായപാൽതന്നൊത്താലോലിച്ചോരെൻ
തായേ,

വിശ്വാസപൂവ്വും ജീവൻപോലുംതൻ തനയക്കായ്
നിസ്വാർത്ഥമുപേക്ഷിപ്പാൻ പോരുന്ന തപസ്വിനി
കുറുമങ്ങോതുമ്മുമ്പേ മാപ്പുതന്നാലീവ്വാദ—
മൂറുവാത്സല്യത്താടേ യേകീടുന്നോരംബികേ
എന്തൊന്നുചെയ്യും തായേ ഞങ്ങൾനിൻ
പ്രസാദത്തി—
നെന്തുചെയ്താലും മതിയാവതില്ലൊരിക്കലും

മാതാവിൻതോഷംതന്നേ മക്കൾക്കുശ്രേയസ്സുവ്—
മോതാനില്ലതിൽപരമൊന്നിലുമുള്ളുംലോഭം
അമ്മതാൻജഗത്സത്യദേവതാ സത്രുപിണി
അമ്മതാനീവിശ്വത്തിൻ സംപൂജ്യ സമാഹാരം !

Volleyball Team 1948—49.

Hockey Team 1948—49.

കുള്ളക്കത്തു"

BABY JOHN KOILPARAMPIL, II U. C.

എന്റെ മേശപ്പുറത്തിരുന്ന ടൈംപീസിൽ സമയം ഒൻപതെന്ന് അലാറം വിളിച്ചുപറയും—ഞാൻ കോളേജിൽ പോകുവാൻ ലോഡ്ജും പൂട്ടി ഇറങ്ങും; മുൻപിലുള്ള റോഡിലേക്ക നോക്കിനില്ക്കും. ആരെയോ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നെന്ന് കാണികൾക്കുതോന്നാം. പക്ഷേ ഞാൻ നിഷ്കളങ്കനായിരുന്നു. കൂട്ടുകാരുമൊത്തു അവിടം എന്നെയും തിരിഞ്ഞുതിരിഞ്ഞുനോക്കി. സഹജമായ പുഞ്ചിരിയോടെ എത്തുകയായി. ഞാനും റോഡിലിറങ്ങി നടകൊള്ളും. അവളെ ചിരിപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ ഒറ്റ ഓറ "രസക്കുട്ടുകൾ" പൊട്ടിച്ചുവിടും. അവളൊരു തുണിയും കുസൃതിയുമാണ്. ഒരുദിവസം പതിവുപോലെ ഞാൻ അവളെ പിൻതുടർന്നു. കുറച്ചു നടന്നപ്പോൾ അവളുടെ പേനവഴിയിൽ വീഴുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. ഞാനതെടുത്തുകൊടുക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചു. വഴിപോക്കരെ ഭയന്ന് അതു വേണ്ടെന്നുടനെ തീർച്ചയാക്കി. "പേനപോയി" ഞാൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അവളുറിയാത്തമട്ടിൽ മുന്നോട്ടുതന്നെപോയി. കുറെദൂരെം ചെന്നപ്പോൾ "കൂടെത്തന്നെ വരുന്നതൊന്നുകാണട്ടെ." അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു; തിരിയെച്ചെന്നു പേന എടുത്തു സാവധാനം തിരിച്ചു. അപ്പോൾ എനിക്കു കാര്യം മനസ്സിലായി—ഞാൻ അവരെ പ്രതീക്ഷിച്ചു നില്ക്കുക എന്നതു കാണികളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കും. നില്ക്കാതെ നടകൊള്ളുവാൻ മൂടലവികാരങ്ങൾ എന്നെ അനുവദിക്കുകയുമില്ല. ഞാൻ അങ്ങനെ ധർമ്മസങ്കടത്തിൽ വലയുന്നതു കാണുവാനുള്ള ആ കുസൃതിയുടെ കൂട്ടുതലാണ് പേന വഴിയിലിടുവാൻ അവളെ പ്രേരിപ്പിച്ചതും ചിരിച്ചതും. ഇപ്രകാരം അവൾ മധുര മന്ദഹാസങ്ങളുടെ മഴ്യ എന്നെ കുളിപ്പിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ആ കൊച്ചുതുണ്ടിയുടെ വികൃതികളോർത്തു ഞാനും ചിരിയ്ക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

കാലംകഴിഞ്ഞുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ലോകം പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വഴിമദ്ധ്യേയുള്ള സമാഗമങ്ങൾ കത്തിടപാടുകളിലേയ്ക്കു പുരോഗമിച്ചു. ആനന്ദനിമഗ്നനായി ഞാനെന്റെ സ്നേഹിതരൊത്തു് ദിനരാത്രങ്ങൾ അവളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചുകഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പൂക്കളും പൂനിലാവും വിരിയുന്ന ഒരുദ്യാനമായിരുന്നു എനിയ്ക്കാനാട്ട്. പൂങ്കുയിലതിലിരുന്നു മധുരമായി പാടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പ്രത്യാശാമൊട്ടുകളുടെ മുഖത്തുമ്മവയ്ക്കുവാൻ ഉള്ള സുപ്രഭാതം ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. അവസാനം വിരഹത്തിന്റെ കാർമേഘപടലങ്ങൾ പരത്തിക്കൊണ്ടു് മിഡ്സമ്മർവെക്കേഷനും വന്നുചേർന്നു. കണ്ണുനീർ തുടച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു വണ്ടികയറി.

വീട്ടിലെത്തിയശേഷം കത്തുകൾക്കുമറുപടി അപേക്ഷിച്ചു ഞാൻ ദിവസവും പോസ്റ്റാഫീസിൽ പോവും. നിരാശയോടെ മടങ്ങിപ്പോരും. അവൾ തിരക്കുള്ളതെന്നും അനുമാനിച്ചിരുന്നു. സംയോഗസഞ്ചാരത്തിനു കടൽതീരത്തു ചെന്നിരുന്നാൽ അവളുടെ കുസൃതികളേയും സൌന്ദര്യത്തേയും ഞാനോർക്കും. അപാരമായ സമുദ്രപ്പരപ്പിലേക്കുനോക്കി ഇടയ്ക്കിടെ നിന്നുനെടുവീർപ്പുകൾവിടും. 'അവൾ' അവളുടെ കത്തെന്നവരും" അതായിരിക്കും അടുത്തചിന്ത. സന്താപത്തിന്റെ എരിതീയിൽ ഹൃദയംതപിക്കുവാൻ തുടങ്ങും. യാതനാകലുഷമായ എന്റെ ഹൃദയഭാരം പകരുന്നതിനു—എന്റെ കണ്ണുനീർക്കണങ്ങളൊന്നു തുടയ്ക്കുന്നതിനു' അകുസൃതിക്കുട്ടിക്കു മാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളൂ . . . . .

ദിനരാത്രങ്ങൾ കുറച്ചു കടന്നുപോയി. അന്നൊരു സായാഹ്നത്തിൽ ഞാൻ വീട്ടിൽ നിന്നിമേഷനായി വൃക്ഷക്കുട്ടങ്ങളിൽ നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ആകാശം ഇടിമുഴക്കത്താലും കൊള്ളിമീനുകളാലും ആശങ്കാവഹമായിരുന്നു. പോസ്റ്റ്മാൻ എനിയ്ക്കൊരു കത്തുതന്നു. ഞാനതാർത്തിയോടെ നിവർത്തി വായിച്ചു. അവളുടെ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചതായി അതിൽ എഴുതിയിരുന്നു. അതേ യാതൊന്നിനെയാണോ ഞാനെന്റെ ജീവിതസർവ്വസ്വമായി കരുതിയിരുന്നതു് അതു്—അവളുടെ സ്നേഹം—വരദേ അതുമായി അകലുന്നതു് എന്നാണു്. അതുല്ലസിക്കുന്ന എന്റെ മൃദുല വികാരങ്ങളിൽ അഗ്നികുണ്ഡം ചമച്ചു. തുടിക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടും വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടും അശ്രുബിന്ദുക്കൾകൊണ്ടു് മിന്നുന്ന കൺപീലികളോടുംകൂടി ഞാനവിടെത്തന്നെ സ്വയം മറന്നുനിന്നുപോയി.

പിന്നീടുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ അവളെക്കുറിച്ചുള്ള ശോകാത്മകമായ ചിന്തകളായിരുന്നു എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ. പച്ചമരക്കുട്ടത്തിനിടയിൽ പക്ഷികൾ മധുരകൂജനം ചെയ്യുമ്പോൾ; ഞാനവളുടെ മൃദുലസ്വരംകേൾക്കും. തടിച്ചുരുണ്ടപഞ്ഞിക്കെട്ടുപോലെ പ്രഭാതത്തിന്റെ പുതുമയിൽ തമ്മിൽ നക്കിയും ഉരുമിയും പുൽത്തകിടികളിലേക്കു് സാവധാനം പോകുന്നതുകാണുമ്പോൾ ഞാനവളുടെ സഖികളുമായുള്ള വരവോർക്കും. കളിർകാറ്റു പച്ചിലച്ചില്ലയിൽ

ച്ചൂളംവിളിക്കുമ്പോൾ, ഞാനവളുടെ ദീർഘനിശ്വാസങ്ങൾ കേൾക്കും.

ഞാൻ ടി. സി. യ്ക്കുവേണ്ടിപ്പെട്ടിരുന്നു. അതുവാങ്ങുവാൻ കോളജ് തുറക്കുന്ന ദിവസം രാവിലെ കോളജിനടുത്ത സ്റ്റേഷനിൽ ഇറങ്ങി. അവളെക്കാണാതെ വല്ലവിധവും ആ സ്ഥലം വിട്ടുവാൻ ഞാനാശിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ കോളജിലേക്കുതിരിച്ചു. ഉർഘടമേ! അവൾ കൊച്ചുനർത്തിയുമൊത്തു ദേവാലയത്തിലേക്കു പോകുന്നതുകണ്ടായിരുന്നു. അവളെന്നെക്കണ്ടു അനുജത്തിയുടെ തോളിൽപ്പിടിച്ചു മെത്തിക്കൊണ്ടു് ആ പഴയ കുസൃതിച്ചിരി കിടുകിടുത്തു ചിരിക്കുകയാണു്. ഞാൻ, ചിരിയ്ക്കുന്തെന്നാശിച്ചു. എങ്ങനെ അവളുടെ നിഷ്കളങ്ക മന്ദഹാസത്തിനുമുൻപിൽ മരപ്പാവപോലെ നില്ക്കും? ലാവണ്യവും നിഷ്കപടതയും വനിതാതത്വവും സമ്മിളിതമായ ആ രൂപത്തിന്റെ മുൻപിൽ നിരത്തിവച്ചിട്ടുള്ള ചാപല്യങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥനാണു് പുരുഷൻ. ഞാൻ വിചാരിച്ചു; അവളെ സമീപിക്കുവാൻ മുന്നോട്ടേയ്ക്കാഞ്ഞു. പെട്ടെന്നു സ്മരണയാകുന്ന അങ്കുശം മിന്നൽപ്പിണർപോലെ, എന്നെ പിന്നാക്കം പിടിച്ചുനിത്തി. എന്റെ ചിരിനിന്നു. ചുറ്റും ചെറിയൊരു പുകച്ചിൽതോന്നി. കണ്ണുകൾ കറങ്ങുന്നതായും ശരീരം വിറയ്ക്കുന്നതായും എനിയ്ക്കുതോന്നി. സൂര്യരശ്മികളുടെ ഉഷ്ണമാവിൽ ഹിമകണങ്ങളെന്നപോലെ അവളുടെ ചിരിയും പെട്ടെന്നുരുകിപ്പോയി. സംശയഗ്രസ്ഥനെന്നപോലെ അവളെന്നെ ഉറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ടു് "എന്താണിതു്! എനിയ്ക്കൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ലല്ലൊ?" "എന്തു്? വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചെന്ന കത്തെഴുതിയതുകൊണ്ടു് ഇതൊന്നും മനസ്സിലാവുകയില്ലേ?" എന്റെ ഇടറിയ തൊണ്ടയിൽനിന്നും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. അവൾ കയറിപറഞ്ഞു. "അതുകൊണ്ടുള്ള വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചെന്നാണു് മനസ്സിലാക്കിയതു്. പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു വിവാഹം—അല്ലാതെ വേറേതാണു് എനിയ്ക്കു നിശ്ചയിക്കുവാനുള്ളതു്." ആ ശ്വാസത്തിന്റെ ദീർഘനിശ്വാസം എന്നിൽനിന്നു നിശ്ശ്വസിച്ചു. നേരംപോക്കിന്റെ വഞ്ചനപറിയെ ഞാൻ തെല്ലൊന്നു ലജ്ജിതനായി നിന്നുപോയി. കഷ്ടം! ഇതുകഥയില്ലാത്തതായല്ലോ? അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു. "ഇനിയും ഈ സ്വഭാവം മതിയാക്കാറായില്ലേ? കൊച്ചുകുഞ്ഞാനുമല്ലല്ലൊ." ഞാൻ ശ്വാസനാഭാവത്തിൽ ചോദിച്ചു. ഹൃദയം തണുപ്പിക്കുന്ന പ്രേമനയനങ്ങൾ എന്നിലുറ്റിച്ചശേഷം കൊച്ചുനർത്തിയെ വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടു് അവളോടിപ്പോയി.

പൂവ്വിങ്ങ്മുഖത്തു വികാരസമ്പുടിതമായ കയിത്തുടുപ്പുണ്ടായി. മിന്നാമിനുങ്ങുകൾ നിശ്ശബ്ദരായി മുന്നോട്ടു പറന്നുപോയി. വൃക്ഷച്ചാർത്തിനിടയിലിരുന്ന പക്ഷിക്കൂട്ടം മനോഹരമായി പാടുവാൻതുടങ്ങി. ഞാനെന്റെ ടി. സി. റീഎൻറോൾ ചെയ്തു.

വീരവൈധവ്യം

"കൊണ്ടുവന്നാരവരാ മൃതവീരനെ" *

VINCENT S. THARAYIL, II U. C.

കൊണ്ടുവന്നാരവരാമൃതവീരനെ:
കണ്ടിട്ട മൂർച്ഛിച്ചതില്ല, കേണില്ലവൾ
കണ്ടുനിന്നാളിമാർ തങ്ങളിൽ മന്ത്രിച്ചു:
"കല്പാംഗികേഴായ്കിലോ മരിക്കേയുള്ളൂ"

വാഞ്ഛിനാർപിന്നൊപ്പലരും പരേതനെ:
നിസ്തുല്യനാം സ്നേഹയോഗ്യനെന്നും, പിന്നെ
ശ്രേഷ്ഠസുഹൃത്തെന്നുമാന്യനാം വൈരി, ഹാ
കഷ്ടമെന്നാലവൾ മിണ്ടീലനങ്ങീല.

മന്ദമനങ്ങാ, തറിയാതൊരുവരും
ചെന്നുമഞ്ചംചേർന്നിന്നൊരുകന്യകതൻപാംഗിതന്റെ മുഖപടം നീക്കിനാ—
ളെന്നിട്ടും മല്ലാക്ഷിമാഴ്കീലനങ്ങീല.

തൊണ്ണൂറിലേറിയ ധാത്രിയാളുണ്ണിയെ
കൊണ്ടുചെന്നമ്മതന്നങ്കത്തിൽവെച്ചപ്പോൾ
കണ്ണീർപ്പുതുമഴപെയ്തോതിനാൾ ധന്യ:
"പൊന്നോമനേ ഞാൻ നിനക്കായി ജീവിക്കും"

---

* 'Home they brought her Warrior Dead' —*Tennyson.*

മഹാകവി കുമാരനാശാൻ

J. Justin Thekkeveedu, II U. C.

കവികളെ, പലരും പലതരത്തിൽ വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പൊതുവെ ഭാഷാശില്പികളെന്നും, സ്തോഭശില്പികളെന്നും രണ്ടായി തരംതിരിക്കാം. ഭാഷാപരമായ ശില്പവേലയിൽമാത്രം കൂടുതൽ പ്രതിപത്തിയും വാസനയും കാണിക്കുന്നവരെ ആദ്യത്തെ വിഭാഗത്തിലും ഇതിവൃത്തത്തെ കൂടുതൽ കയ്യുമായി ഗണിക്കുന്നവരെ രണ്ടാമത്തേതിലും അനുക്രമം ഉൾപ്പെടുത്താം.

ഈ വിഭജനപ്രകാരം കുമാരനാശാൻ ഒരു തികഞ്ഞ സ്തോഭശില്പിയാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. ഭാഷാപരമായ ശില്പവേലക്ക് പറയത്തക്കയാതൊന്നും അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടില്ല. മലയാളഭാഷയാകുന്ന ക്ഷീരത്തിൽനിന്ന് വെണ്ണ കടഞ്ഞെടുക്കുവാനല്ല അദ്ദേഹം ഉദ്യമിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിരുചി ആവഴിക്കല്ലായിരുന്നു. അനുഭവങ്ങളുടെ വിശാലസാമ്രാജ്യമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്വേഷണമണ്ഡലം. അവിടെനിന്നാണ് അദ്ദേഹം തനിക്കുവേണ്ട ഇതിവൃത്തങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ ലഭിക്കുന്ന സ്തോഭമഹാരത്നങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽനിന്നുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം കലാസൌന്ദര്യത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതു്. ഇതിവൃത്തവിഭാവനയിൽ വളരെയധികം ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചിരുന്ന കവി എത്രയോ അധികം ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു!!! അങ്ങനെ കിട്ടുന്ന സ്തോഭമഹാരത്നങ്ങൾകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ കവിതാമാല കെട്ടിച്ചമച്ചതു്.

ആശാന്റെ കാവ്യവിഷയങ്ങൾ എത്രയോ വിലയേറിയവയാണ്. സാധാരണ കവികൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വിഷയങ്ങളല്ല അദ്ദേഹത്തിന്നാവശ്യം. കൂടാതെ കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാനും നമ്മുടെ ശില്പി തയ്യാറില്ല. ഇതിനെപ്പറ്റി ഒരു വിദഗ്ദ്ധന്റെ അഭിപ്രായം ഇങ്ങനെയാണ്. "ജീവിതവും മരണവും, ആകർഷത്വവും നശ്വരത്വവും, ആസക്തിയും വിരക്തിയും, ആശയും നിരാശയും, അന്തർജ്ഞാനവും ചൊരുക്കും, സീതയുടെ സ്ത്രീത്വവും ശ്രീരാമന്റെ പുരുഷത്വവും, 'ഘനകാഞ്ചനശൈലമണ്ഡലം മനയുംമണ്ണിനിറഞ്ഞ ഈ ലോകവും, 'ഭജനമാനൈക വിഭാവ്യമായ' ആത്മീയലോകവും, കാമവും പ്രേമവും, കാരുണ്യവും കാരുണ്യവുമാണെന്നാണ്. വിരിഞ്ഞു ഇളംകാറ്റിൽ ആടിനിൽക്കുന്ന ഒരു പൂവിനെപ്പറ്റി ഒന്നോരണ്ടോ അതിലധികമോ ശ്ലോകങ്ങൾ രചിക്കുവാൻ ഒരു കവിക്കു പ്രയാസമില്ല. ഭാഷാശില്പികളായ കവികൾക്കു കൂടുതൽ തൃപ്തികരങ്ങളായ വിഷയങ്ങൾ ഈ ജാതിയാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ കവിവരന്നു വേണ്ടതു് സ്തോഭവിഷയങ്ങളാണല്ലൊ. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹം നിലത്തു കിടക്കുന്ന വീണപൂവിനെ തേടുന്നതു്. നോക്കുക! അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഷയങ്ങളുടെ കൂമ്മത. പൂവു് വീണു ഗന്ധമറ്റുപോയാലും നല്ല കവികളുടെ കയ്യിൽ കിട്ടിയാൽ അതു് സുരഭിലമായിത്തീരുമെന്നുള്ളതിനു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ "വീണപൂവു്" സാക്ഷ്യംവഹിക്കും.

> "പാവനാംഗി, പരിശുദ്ധസൌഹൃദം
> നീവഹിപ്പതതിലോരുനീയമാം,
> ഭാവിയാത്തു, ചിതാശവങ്ങളിൽ
> പൂവുപോൽ, അതു ഭനശ്വരങ്ങളിൽ."

എന്നുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതെന്താണു്? ദിവാകരൻ നളിനിയെ അറിയിക്കുന്ന പരിശുദ്ധസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രഭാവങ്ങളല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. 'വീണപൂവു്' എന്ന കൃതിയിൽ ആശാൻ നമ്മെ പരിപ്പിക്കുന്നതു് ജീവിതത്തിന്റെ അനിശ്ചിതാവസ്ഥയെപ്പറ്റിയാണു്. ഇങ്ങനെ നോക്കുന്നതായാൽ നമ്മുടെ കവിസാർവ്വഭൌമന്റെ എല്ലാ കൃതികളിലും ആധ്യാത്മികമായ ഒരു അടിയൊഴുക്ക് കാണാവുന്നതാണ്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ കാണുന്ന മറെറാരു പ്രധാനസംഗതി ജാതിമതവ്യവ്യാസത്തെ എതിർത്തിട്ടുണ്ടു് എന്നുള്ളതാണ്. ഈവഴിക്കു സമുദായത്തെ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിന്നു് അദ്ദേഹം വളരെയധികം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. "ശ്രീ ബുദ്ധചരിതം" ഇതിന്നു് ഒരു ഒന്നാംതരം തെളിവാണ്. അതുപോലെതന്നെ ഹിന്ദുസമുദായത്തിൽ നടമാടിയിരുന്ന ജാതിശല്യത്തെ "ദുരവസ്ഥ" എന്ന കൃതികൊണ്ടെയൊക്കെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ, ജീവിതനിരീക്ഷണവും തത്വചിന്തയുംകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത പ്രതിഭാവിലാസസമ്പന്നമായിത്തിന്നിട്ടുള്ളതു്. ഈ നിലയിൽ നോക്കുമ്പോൾ കേരളത്തിന്റെ അഭിമാനഭാജനമായ ഈ മഹാകവിയുടെ കലാവൈഭവത്തിന്നു മുമ്പിൽ എത്രതന്നെ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്താലും മതിയാവുന്നതല്ല.

മായാത്ത രംഗം

K. V. MADHAVAN NAYAR, I U. C.

അമ്മിണി— തടിച്ചുകൊഴുത്തു് പൊക്കം കുറഞ്ഞു് മിനുത്തു് നീണ്ട ഉടലോടുകൂടിയ ഒരു പൂവാലി— അവളെ അങ്ങനെയാണു് ഏലിയാമ്മ വിളിച്ചുവരുന്നതു്. സമീപവയലിൽനിന്നു് മേയ്ച്ചിൽ കഴിഞ്ഞു് സാവധാനം തൊഴുത്തായിൽ ഉള്ള ചെറുകുടിലിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി പോകുകയാണു്.

ജീവിച്ചിരുന്നും പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞതുമായ ആ ചെറുകുടിലും, അതിനോടനുബന്ധിച്ചു് വളപ്പിനകത്തുള്ള വാഴക്കൂട്ടവും ഒരു വാരം മുളകുമാണു് അവരുടെ സമ്പത്തു്. ഏലിയാമ്മയുടെയും, പിതാവില്ലാത്ത മൂന്നു കുഞ്ഞുങ്ങളുടെയും, ആയിരമായിരം ആശകളുടെ കേന്ദ്രമായിരുന്ന അമ്മിണി. അവൾ ഏറെത്താമസിയാതെ അവരുടെ ആശയ്ക്കനുരൂപമെന്നോണം ഒരു പെൺകിടാവിനെ പ്രസവിക്കയും ചെയ്തു.

* * * *

പ്രയത്നാധിക്യത്താൽ വാർദ്ധക്യത്തിലേക്കു് ഓടിയെത്തിയ ഏലിയാമ്മ അയൽവക്കത്തുള്ള ധനികന്മാരായ കൃഷിക്കാർക്കു് കൂലിവേല ചെയ്തു ദിവസം കഴിച്ചുപോരുന്നു. അവരുടെ മൂത്ത പുത്രി സിസിലി അവൾക്കു ഒരു കൊച്ചു മിടുക്കിയാണു്. അമ്മ വൈകുന്നേരം കൂലിവേലയ്ക്കുശേഷം മടങ്ങിവരുമ്പോഴേയ്ക്കും അവൾ അമ്മിണിയെ തീറ്റി കൊണ്ടുവന്നുകെട്ടും. ഗൃഹജോലികൾ നിർവ്വഹിക്കും. അവൾ ആ പൈറുകുടിലെ ഐശ്വര്യദേവതയായിരുന്നു. ഏലിയാമ്മയുടെ ഹൃദയഭാരം കുറയ്ക്കുവാൻ സിസിലിക്കുട്ടിക്കല്ലാതെ മറ്റാർക്കുമതെന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

* * * *

കൊയ്ത്തുകാലത്തു് ഏലിയാമ്മ കൊയ്വാൻ പോകും, സിസിലിക്കുട്ടിയിൽ ബാപ്പുവിന്റേയും സാറായുടേയും രക്ഷാകർത്തൃത്വം വന്നുചേരും. സായംകാലമാകുമ്പോഴേയ്ക്കും നനഞ്ഞു് വിറച്ചു് കയ്യിൽ ഒരു പിടിത്താൾ നെല്ലും, കൊയ്ത്തരിവാളുമായി പ്രാഞ്ചിക്കിതച്ചുകൊണ്ടു വരുന്ന വരവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചു് സാറാ വരാന്തയിൽ നോക്കിനിൽക്കും. ആ പിടിത്താൾ കിട്ടിയാൽ സാറ സംതൃപ്തയായി. നനഞ്ഞു വിറച്ചു വന്ന ഏലിയാമ്മ അരിവാൾ ഇറയിൽ തിരുകിയതിനുശേഷം അടുപ്പിന്റെ സമീപേ ചെന്നിരുപ്പായി.

* * * *

സിസിലി, കുടിക്കാൻ ഒരു പാത്രം കട്ടൻചായയും, കുടിച്ചു കുട്ടാൻ ഒരു ഇലപ്പൊതിയിൽ കുറച്ചു ശർക്കരയും കൊണ്ടുചെന്നു കൊടുത്തു. വെള്ളം ആസ്പ്രി ആർത്തിയോടെ കുടിച്ചു. പൊതിയിലുണ്ടായിരുന്ന ശർക്കര ബാപ്പുവിനും സാറയ്ക്കുമായി കൊടുത്തു.

* * * *

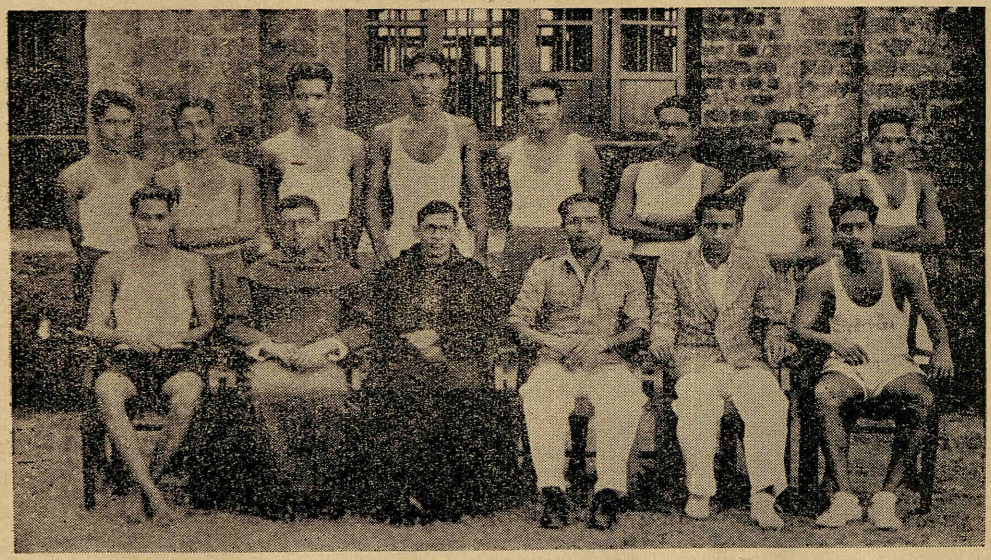
മിഥുനമാസം കാലം; ഭയങ്കരമായ മഴ; ശക്തിയായ കാറ്റു്; ക്ഷിണാധിക്യത്താൽ ഏലിയാമ്മയും കുഞ്ഞുങ്ങളും നല്ല ഉറക്കമായിരുന്നു. അവരുടെ ഏകധനമെന്നു പറയുവാനുണ്ടായിരുന്ന അമ്മിണിയെ ചായ്പ്പുകെട്ടിയതിലായിരുന്നു ബന്ധിച്ചിരുന്നതു്. മഴയുടെ കാഠിന്യത്താലൊ കാറ്റിന്റെ ശക്തികൊണ്ടോ ആ തൊഴുത്തിന്റെ മേച്ചിൽ പൊളിഞ്ഞുപോയി. അന്നത്തെ ആ ഘോരമാരി മുഴുവൻ ആ സാധുനനഞ്ഞു.

* * * *

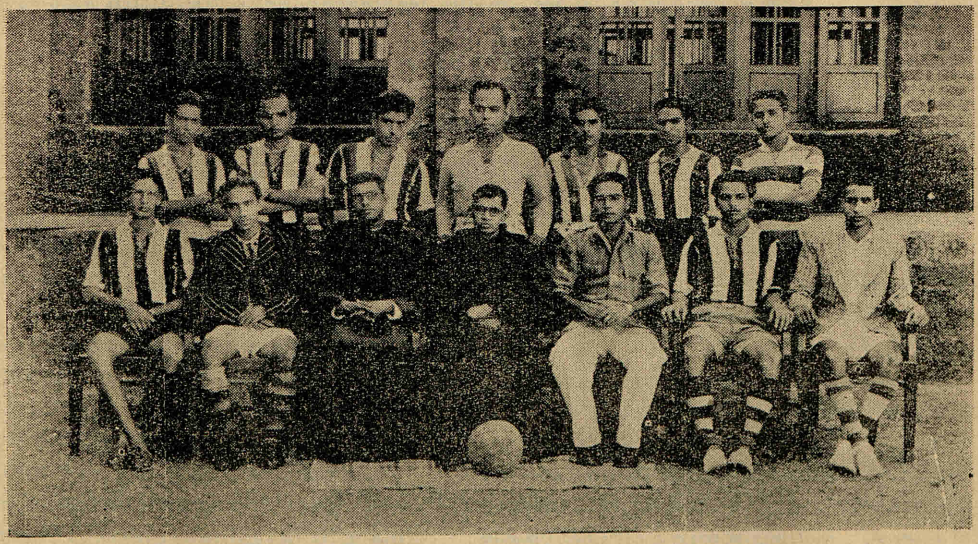
രണ്ടു ദിവസമായി അമ്മിണി പുല്ലു തിന്നുന്നില്ല. അയവിറക്കുന്നില്ല. ഏലിയാമ്മ ചില ഒറ്റമൂലികളും പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി. യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. അടുത്ത പറമ്പിൽ കിടന്നിരുന്ന മന്ത്രവാദി ചാത്തൻ പറഞ്ഞു. "പത്തുവിനെ മറുത്തല്ലിയതാണെന്നു!" അവനെക്കൊണ്ടു് അതിനു പ്രതിവിധിയായി ഒരു കയറു ജപിപ്പിച്ചു കെട്ടിച്ചു. പള്ളിക്കു് പെരുന്നാളിനു ഒരു കുല പഴം കൊടുക്കാമെന്നു് വഴിപാടും നേർന്നു, എന്നിട്ടും ആ പത്തുവിനു് യാതൊരു ഭേദവും വന്നുകണ്ടില്ല! പത്തുക്കിടാവിനെ നഷ്ടമായില്ല. കിടാവു് കുടിക്കുന്നുമില്ല. തുടർച്ചയായുള്ള ഘോരമാരിനിമിത്തം രണ്ടുദിവസമായി സൂര്യനെ കണ്മാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിയായ ശീതം. എല്ലായിടത്തും എല്ലാവർക്കും ഒരു വിറയൽ.

* * * *

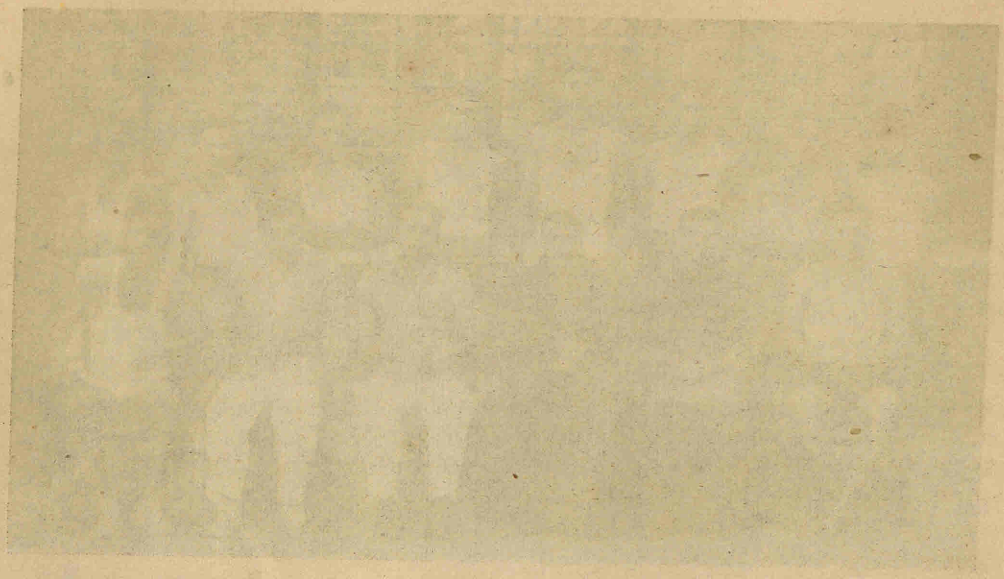
കടക്കാരൻ ഉസ്മാൻ പതിവായി കൊടുക്കാറുണ്ടായിരുന്ന പാൽ എന്തിച്ചു കൊടുക്കാതിരുന്നതിനാൽ, കോപിച്ചു് കലഹത്തിനൊരുമ്പെടുന്നു: മുൻകൂർ പറ്റിയിരുന്ന പണം തിരിയെകൊടുക്കുവാൻ നിർബന്ധിക്കുന്നു. പള്ളിക്കു കൊടുക്കുവാൻ നിരുത്തിയിരുന്ന വാഴക്കുല അയാൾ വെട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി! ബാപ്പുവിനു പഴുപ്പിച്ചു തിന്നുവാൻ നിരുത്തിയിരുന്ന കുലവെട്ടി പഴുപ്പിച്ചു പള്ളിക്കു കൊടുത്തു. ഈ വിവരം അറിഞ്ഞ ബാപ്പു അന്നു് അത്യധികം ഖേദിച്ചു; പഴം കിട്ടുവാൻ ശാഠ്യപ്പെട്ടു; അധികമായി കരഞ്ഞു. പിറ്റെന്നാൾ

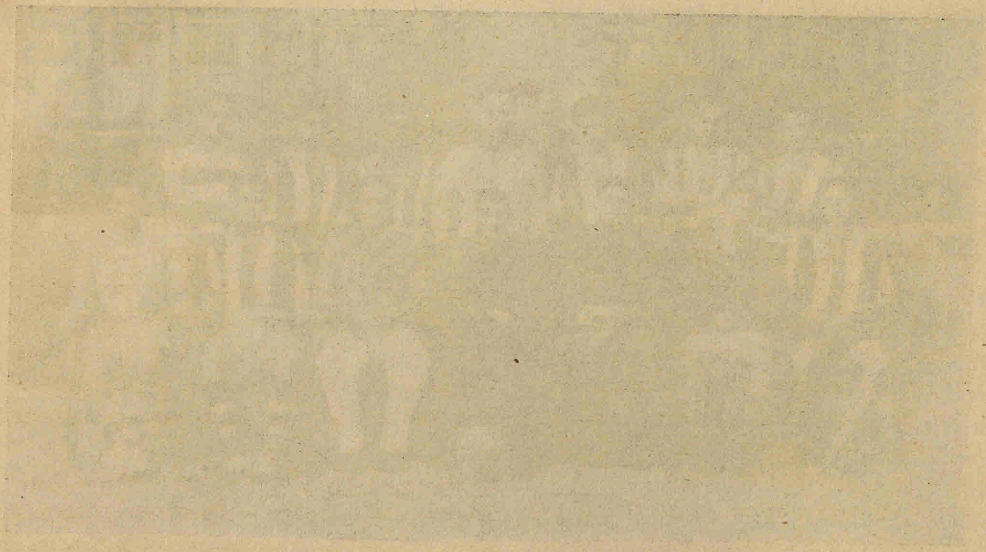

Basket Ball Team 1948—49.

Foot Ball Team 1948 - 49.

പ്രഭാതമായപ്പോൾ ബാപ്പു പതിവുപോലെ എ
ണീറ്റവന്നില്ല. അവൻ് പനി പിടിപെട്ടിരുന്നു!

* * * *

പാൽകുടിക്കാതെ പട്ടിണി കിടന്നിരുന്ന പത്തു
ക്കിടാവു ചത്തു. പത്തുക്കിടാവിനെ കാണാൻ ക
രയുന്ന ശബ്ദം രോഗശയ്യയിൽ കിടന്നിരുന്ന ബാ
പ്പു കേട്ടു, വിവരം ചോദിച്ചറിഞ്ഞ ബാപ്പു അ
യ്യോ എന്നു് ഉറക്കെ കരഞ്ഞു.....ബാപ്പുവിന്റെ
പനി കൂടുതലായി. ആ കൂഞ്ഞിന് ചിലപ്പോഴൊ
ക്കെ വെളിവുപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഏലിയാമ്മയും സിസിലിക്കുട്ടിയും സാറയും ബാ
പ്പുവിനെ കിടത്തിയിരുന്ന പായയിൽ ഇരിക്കുക
യായിരുന്നു. ബാപ്പുവിനെ തലോടിക്കൊണ്ടു സി
സിലിക്കുട്ടി പറഞ്ഞു. "തൊട്ടിട്ടു പൊള്ളുന്നല്ലോ അ
മ്മേ" എന്നു്.

* * * *

പിറ്റേദിവസം പ്രഭാതം: മൂകമായ അന്തരീ
ക്ഷം. ആ കുടിലിൽ കുറെ ആൾക്കൂട്ടം കണ്ടു.....

രമണന്റെ ജീവിതംപോലെതന്നെ

P. K. MUKUNDAN, II U. C.

പലപല മോഹനഗീതങ്ങളാൽ
പലരെയും കോൾമയിർ കൊള്ളിച്ചുള്ള
ഒരുകൊച്ചുവീണപൊലിഞ്ഞുപോയി
മലയാളം കണ്ണീരിലാണ്ടുപോയി!!
കാലത്തിൻക്രൂരനിശ്വാസമേറ്റ–
ക്കെത്തിരിപെട്ടന്നണഞ്ഞുപോയി
വിലമതിച്ചീടാൻ കഴിഞ്ഞിടാത്ത
ഒരുകൊച്ചുരത്നം കളവുപോയി
മധുരസംഗീതാഭവീശിടുന്ന
മധുമാസചന്ദ്രികപോയ് മറഞ്ഞു.

* * * * *

ഒരുകൊച്ചുകൊമ്പിന്മേൽ തങ്ങിനിന്ന
'രമണന്റെ' ജീവിതംപോലെതന്നെ
പലതും പഠിപ്പിച്ച തൽകർത്താവിൻ
വിലയേറും ജീവിതമിന്നനമ്മെ.
മയയാളനാടേ, നിൻഭാഗ്യതാരം
നിലതെറ്റി താഴ്ന്നു വീണുപോയി!!

---

* ക്ഷയരോഗം ബാധിച്ചു് നിസ്സഹായനായി നിര്യാതനായ ചങ്ങമ്പുഴയെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ടു്.

—o—

മഹാശക്തികളോട്

P. V. VELAYUDHAN PILLAI I U.C.

ഒന്നുഞാൻചോദിക്കട്ടെ,"യിന്നിയുംസമാധാന–
ചിഹ്നവുംപൊക്കിപ്പിടിച്ചെന്തിനായലറുന്നു,
നീതിതൻപേരുംചൊല്ലിസ്സാസ്ത്രത്തിൽ
സഹായത്താൽ–
പ്പാരെല്ലാംപുടക്കളമാക്കിമാറ്റിയശേഷം?
അഴകിച്ചേരേണ്ടുന്നോർ ഞങ്ങളെന്നോർത്തോ
നിങ്ങൾ–
ചുഴലിക്കാറ്റായ്ചുറ്റിപ്പാരിനെവിറപ്പിച്ചു?
ഇനിയുംമൂഢിയതാം, വേതാളനൃത്തം,യുദ്ധം–
തുടരാൻകൊതിക്കുന്നോരോതുന്നോ?'സമാധാനം'!
അന്ധവിശ്വാസം, ഞങ്ങളി–ന്നിയുംജീവിപ്പുന്നോ–
രെന്തിനിപ്പാഴ്വാക്കിന്റെപിന്നാലേകൂടിയ്യുന്നു?
ഭയതം!പാഴ്വാക്കോതും നിങ്ങളങ്ങണിയറ–
യ്ക്കകമേവട്ടംകൂട്ടുംശാസ്ത്രിയവേദാന്തങ്ങൾ!
ഒരുനാളിനിഞങ്ങൾ–ക്കുണ്ടായമട്ടിൽ;പോരും–
ജനതയ്ക്കു"റാറാംബോംബാ"യ്ത്തീരു
കില്ലെന്നാർകണ്ടു?
തകരുംപ്രതീക്ഷതന്നസ്ഥികളലറുമ്പോൾ–
വിറയൽവ്യാപിക്കുംനിങ്ങൾതൻഹൃദയത്തിൽ

* * * *

വേണമോസമാധാന,മെങ്കിലീയ്റിഷിനാടിൻ–
പാവനചരിത്രത്തിൻ പൂർവ്വകാലാശ്ലോകങ്ങൾ,
തകരാൻപഠിപ്പിച്ചുശാസ്ത്രത്തിൽ ചൂളകുള്ളിൽ–
പുകയാതി,രുങ്ങിവന്നാവർത്തിക്കുവാൻനോക്കൂ"!!!

EDITORIAL

UNIFICATION OF INDIA

One of the most significant developments in India since the end of Britishrule has been the integration and in some cases the elimination of the Princely States. Before independence there were about 562 states in India presenting a remarkable variety in size, powers and administration. Many of them were very small, being no larger than estates. Others, like Hyderabad were larger than some of the Nation—States of Europe. Some were extremely backward in agricultural and industrial development. Tariff barriers made the flow of trade unbelievably complicated. Geographically and economically most of the States made no sense at all. When the British ruled India the States were controlled by the Governar-General under the system of paramountcy. The concept of paramountey had never been clearly defined. Under it the British undertook to protect the Princes from external aggression or internal attack in return for control over their external relations. The British ruled and manipulated the Indian Princes through the powerful Political Department at New Delhi. When they quit the country paramountcy also lapsed.

When the British rule in India came to an end there was ground for fear that fragmentation on an eighteenth century pattern might ensue. With the separatist tendencies for which the country was noted in the past, the States presented a delicate problem to the National Government. Attempts were actually made to declare a number of Indian States independant, But the statement made by Sardar Patel on July 5, 1947, that after the attainment of independence the Indian Government would never attempt to dominate over the states and that every State was entitled to accede either to India or to Pakistan removed certain apprehensions from the minds of the rulers and there was practically no opposition to accession from the Princes excepting the Nizam.

Since then, the integration of the states with the Union has been proceeding at a pace quicker than one could imagine even two years ago. Thanks to the negotiations of the States Ministry of the Government of India, most of the States were either merged with the Provinces of the Union or integrated into major units. Of more than 500 States in the Indian orbit only a few remain as separate political entities and even these are expected soon to federate or merge. This is an achievement unparalleled in history. The achievements of Bismark in the unification of Germany were on a much smaller scale than those of the Goverment of India in relation to the States.

The record of the Government of India in inducing the States to accede, and to merge or federate has been an impressive one, particularly in view of the many difficulties that the Government has had to force since independence. Many problems in relation to states, however, remain. The most important of these is the extensin of the benefits of democratic Government to all the areas merged or federated. Everything possible has to be done in bringing about uniformity all over India. The whole idea of merger was conceived not merely to fit in the small bits separately for administration, but to do so in a manner advantageous to the whole area. The immediate goal should be to get better and democratic administration for the whole area and bring backward areas to the level of Provincial administration.

Some of the states affected by these drastic changes have had a glorious past. Some of them were as ancient as the legends of Vikramaditya and their contribution to art, architecture, literature and religion have not been negligible. They represent great historical traditions and had contributed in a large measure to the cultural heritage of India. They have been in the past the

mainstay and support of the higher values of life in the country snd the ceremony and pageantry which they maintained have not been without social and cultural values. An unimpassioned observer of the changing scenes might perhaps feel a vague touch of grief, in the fading away of the old order. Nevertheless, the changes which have overtaken the Princely Order were inevitable in a long view of history.

INDIA IN WORLD AFFAIRS.

India has an intimate interest in all issues concerning Asian independence. One of the first acts of Free India was to call a conference of all Asian peoples to discuss matters of common interest. India's interest and concern for the freedom of Asia is a cardinal principle of her foreign policy.

The Prime minister of India has discouraged all talk of India assuming the leadership of Asia. But there are several factors which are likely to make India the nerve-centre of Asia, if not leader. Certain individuals and nations are inevitably so placed that they have to assume the responsibility of leadership. So far as Asia is concerned, India is bound to play a leading part.

India holds the key to the future of Asia. After her liberation from British tutelage India is emerging as a powerful nation, making efforts to strengthen herself, to collaborate with liberal minded countries everywhere and to set an example to other Asian countries which have achieved their independence, to a large extent, as a result of the Indian National struggle. In man power alone India is one of the most potent nations of the world. Geographically India is placed in a position of advantage between the Eeastern and Western Groups of Asiatic States. There was a time when Japan was expected to assume the role of leadership in India but even before her defeat in World War II it was plain that Asia's salvation lay not through the race of Nippon. The raising of the Dutch-Indonesian question before the Security Council of the U. N. O. by India heralded a new phase in the history of Asia. India followed this up with a significant declaration: "Foreign armies have no business to stay on Asian soil . . . . . We shall not tolerate foreign troops operating in Asian countries." These were Nehru's words. They sounded like a new Monroe Doctrine of the East.

The two groups into which the U. N. O. is becoming divided are both making moves to force India declare one way or the other. The world is well aware of the vast potentials of India. Naturally each group wants her to be on its side, in the event of World War III. In matters of development of industries India needs American economic and technical support. Economic co-operation between India and America may depend upon Indo-American co-operation in world politics.

One of the most important decisions India has to make in the near future is the question regarding her future relations with Britain and the Commonwealth. There are many in India who think that it is wise for India, at the present moment to be associated with the commonwealth in some way or other. Whether India will remain within the Commonwealth or not will be decided by the Constituent Assembly but it seems to be certain that some sort of association will be maintained between her and the Commonwealth for the present. Ultimately the Republic of India may cut all its ties with the Commonwealth. But this does not necessarily mean that India and Britain must be enemies. In fact, a free India, outside the Commonwealth may become a great friend and ally of the Commonwealth.

COLLEGE REPORT

1948-49

(Read on the Fifth College Day—13th February, 1949)

Introduction:— It is with feelings of joy and gratitude that I present to Your Highness and the distinguished guests the fifth annual report of the working of our College. We are jubilant today to see in our midst august personalities; we are thankful today to note that we had an year of peace and tranquility when storm and stress prevailed all around. The fifth year in the life of this infant institution started with one more new branch of studies in the Language Department. The University of Madras very favourably considered our application to start Syriac also under Part II of the Intermediate and B. A. Degree Examinations. They readily granted us the affiliation; accordingly we allowed students to select Syriac also as their Second Language. Fr. Evaristus, T. O. C. D. is in charge of the Department. Besides, in the Intermediate class for the Science groups the strength is increased from 200 to 240. On the whole in the Junior Intermediate class we are allowed now to admit 375 students.

Staff:— The most remarkable change in the staff during the year under review was the retirement from service of Chev. C. J. Varkey, M A., Vice-Principal of the college for the last four years and acting Principal for some time. He was one who actievely collaborated to start this institution with its founders and who assiduously worked for its all-round progress. I take this opportunity to record our warm appreciation and hearty thanks for the manifold services rendered by Chev. Varkey to this institution. Mr. E T. Thomas, M. A., L T., B. A. (Cantab) was appointed additional Professor of English in the place of Mr. A. P. Mathai, M. A. who was relieved from service at the end of last academic year. Other new additions to the staff are as followers:—

English Dept: Mr. K. Gopinathan, B. A.

Econ. & Hist. Dept: Mr. K. S. Antony, B. A. (Hons)

Commerce Dept: Mr. M. Krishnankutty Menon, B. A , B. Com. in the vacancy of Mr. C. K. George.

Mathematics Dept: Mr. G. Sreenivasan, M. Sc.

Physics Dept: Mr. A. Thiruvengadathan, B. Sc. (Hons.) Lecturer, in the vacancy of Mr. M. A. Lonappan, B. Sc. (Hons.

Demonstrators: Mr. K. Narayanankutty, B. Sc., A. P. Jacob, B. Sc. and C. Mathew B. Sc. in the vacancies of M/s. K. V. Vasudevan, B. Sc., V. Sreedhara Menon, B. Sc. and Antony Alapatt, B. Sc.

Chemestry Dept: Mr. N. M. Rajaram, B. Sc. (Hons.) Lecturer.

Demonstrators: Mr. J. Xavier, B. Sc. in the vacancy of Mr. P. M. Thomas, B. Sc. and Mr. P. K. Mathew, B. Sc.

Natural Science Dept: Mr. M. Induchuda Kurup, B Sc. in the vacancy of Mr. P. Jacob Cherian, B. Sc.

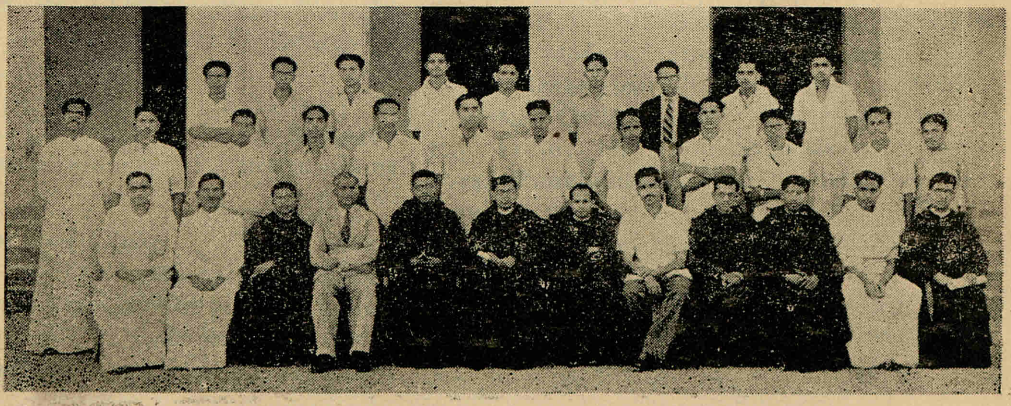
Physical Education: Mr. P. P. Devassy, B. A., Dip. in Phys. Edn., in the vacancy of Mr. P. P. Pothen, B. A., Dip. in Phys. Edn.

I record here our thanks to those who have left our service and wish them success and prosperity in their new avenues of life.

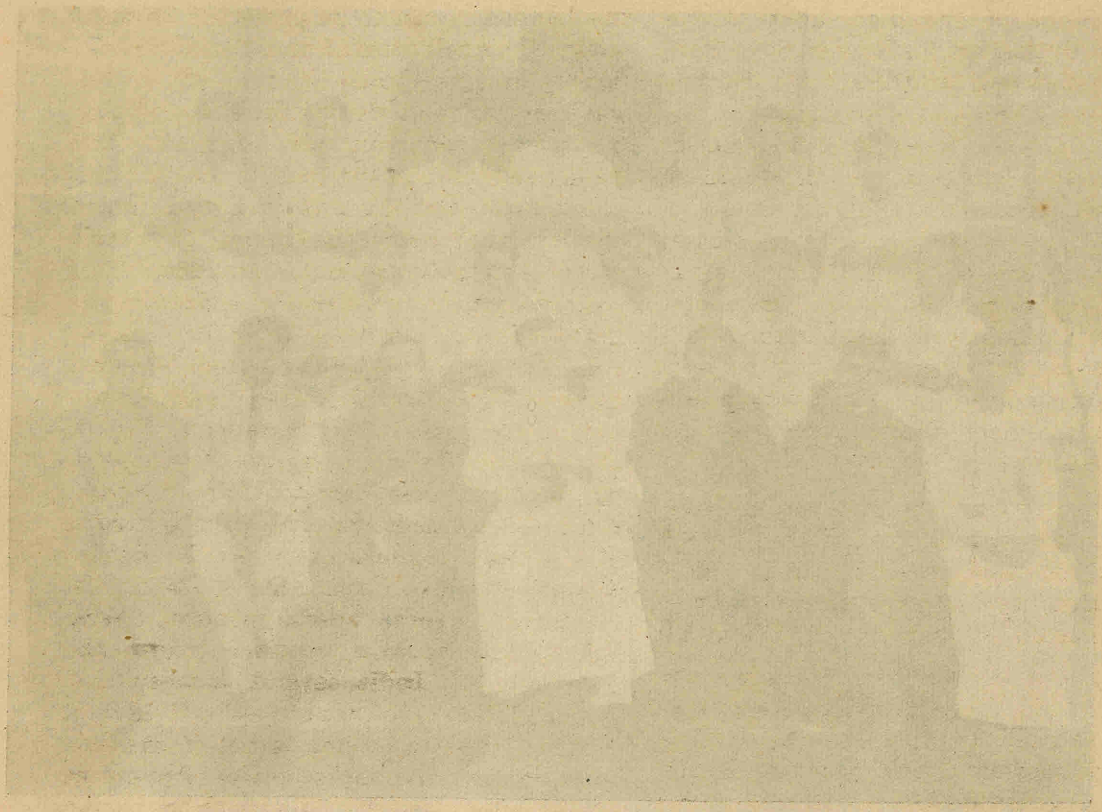
Tournaments & Sports:— The College sent teams in Foot ball, Hockey, Basket ball and Cricket for the Inter-Collegiat Tournaments. To the credit of the Basket Ball Team, they won the Zone finals. Our Team also competed in the Independence Day Celebration Tournaments held under the auspices of the Y. M. C. A , Kottayam, but lost in the match by one point.

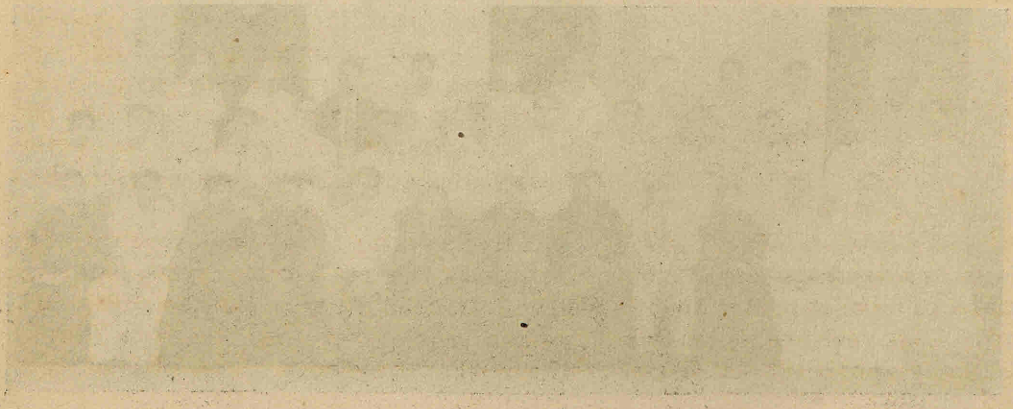

Catholic Students' Union Committee 1948-49

College Union Committee 1948–49

Examination results:— In the University Examination of March—April, 1948, many of our students secured creditable success. Some of the high light of the results are B. A. Part I—English 86%; Part II—Malayalam 82% and Part III Economics & History 88% and a total pass of 61. For Part II—Malayalam, M. K. Sreedharan Pillay secured a first class and three others second class. For Part III—Economics & History group, 8 were placed in second class out of 29, among whom M. T. Tharian secured the fourth rank in the University. For the B. Com. Degree Examination, 50% secured complete pass. I regret to note here that the percentage of complete passes in the Intermediate Examination was not very satisfactory.

Strength:— We have now on the rolls 953 students as against 869 last year. Even with the increased strength of the Intermediate class, we could not satisfy many of the applicants.

Laboratories:— When we started the College in 1944, the laboratories were euipped for 144 students in the Science groups of the Intermediate class. Now the equipments are complete to admit almost double that number. From this year onwards, the University has granted permanent affiliation to take 240 students in the Science groups. Besides, we have a very well-equipped Chemistry Laboratory for the B. Sc. students. This year apparatus and chemicals worth about Rs. 50,000/- were brought down from Messrs. W. & J. George & Becker Ltd, London.

One more gas holder with a capacity of 2500 c. ft. was fitted up by Messrs. Richardson & Cruddas of Madras at a cost of about Rs. 15000/-

Associations and Clubs:— The College Union with its ten sectional associations and clubs plays a prominent part in the life of our students. This year one more Club. namely, The Photographic Club was started under the auspices of the Union. The students are taking keen interest in the activities of the Union as can be seen from the detailed report to be presented immediately. The activities of the Social Service Society deserve special mention. The Club was very active in visiting the sick, helping the needy, educating and organising the waifs and strays of the locality etc. A Committee formed of the prominent gentlemen of the locality helps the Society by their valuable suggestions and directions. This year many prominent visitors addressed the College Union. Among them Sri. Sankar Rao Deo., Secretary of the Indian National Congress, Mr. Kamal Naiyen Bajaj, Treasurer of the I. N. C., Mr. Kelappan, President of the Kerala Congress Committee, Mr. Vishnu Sahay, Secretary, Food Department, Government of India, Mr. Mackenzie, U. K. Trade Commissioner, Mr. M. Ratnaswami, Ex-Vice-Chancellor, Annamalai University, deserve special mention. With the special sanction received from lhe Government of India, several batches of our students were taken for cruises in H. M. I. S. Kistna. Besides several parties of students went on excursion to visit places of scientific and historic interest in the neighbourhood.

Physical Training:— Facilities are provided for Foot ball, Hockey, Tennis, Cricket, Basket ball, Volley ball, Badminton, Ring Tennis and Base ball. Under the auspices of the Athletic Club we conducted as usual the Fr. Bartholomeo Memorial Basket ball and Volley ball Tournaments. Loyola College, Madras, annexed the Rolling Cup in the Basket ball Tournament, and Union Christian College, Alwaye, were winners in the Volley ball Tournaments. In both these Tournaments, our teams were the runners up.

In Hockey also, our team reached the Zone finals. Three of our players, namely, M/s. C. C. Jacob, Philip Mathew and V. M. Mathew played for the 'Penguins Club', which won the South Zone finals of the

'All Cochin Foot ball Tournament'. Moreover, our athletes distinguished themselves in the Inter-Collegiate Divisional Sports meet at Ernakulam, and annexed the 'Ullattikulam' Memorial Cup' securing the highest number of points. In Cochin Olympics and Chitra Memorial Sports at Kottayam and Alwaye, our students took part. Messrs. K. Sudhakaran, K.M. Mathew and K. K Mathai won special distinctions. Moreover, we had this year, Inter-Hostel Tournaments in connection with the 'Prior's Day Celebrations. Sacred Heart Hostel and Christ Hall won the shield, by securing the highest nuber of points.

Home Tournaments:— All the students were grouped into four Houses, each under a House Patron, nominated by the Principal from among the members of the staff. Each House worked under a student-captain. The Annual sports came off on the 3rd and 4th February, 1949. There was keen competition among the students and the Four Houses. New records were created in 400 Metres Race, 800 Metres Race, 200 Metres Hurdles, HopStep & Jump, Discuss Throw, Javelin Throw, Shot Put and Hammer Throw by Messrs. K. M. Mathew, T. J. Varkey, K. K. Mathai, Thomas Jose, P. J. Mathew and K. K. Mathai respectively. The individual champion of the College is K. M. Mathew, and among the four Houses, the 'Blues'.

Hostels:— We have seven blocks of hostels accommodating about 470 students. With majority of students in the hostels we claim justly one of the biggest residential colleges under the University of Madras. In our hostels we find boys hailing from different parts of Malabar belonging to different communities living together happily and cheerfully. The self-sacrificing efforts of the General Warden and the Deputy Wardens are mainly responsible for the very successful working of our hostels.

Conclusion:— In the College as well as in the hostels good discipline was kept up. There was perfect understanding and co-operation between the students, staff and Management. During the time of the Selection Examination, when interested parties tried to create trouble, our students came to the forferont chasing them away to keep an atmosphere of peace and tranquility.

Before cocluding, it is my duty to offer our thanks to the benefactors of this institution who have one way or other contributed to its successful working. First of all my heart goes up in humble thanks to Almighty God, the Giver of all Gifts who was lavish in the shower of his graces during the year under review. Your Highness, words fail to express our gratitude for the magnanimous condescension you have shown in presiding over today's functions. To Mr. Govindarajulu Naidu also I am greately indebted for participating actively in today's functions. To the staff of the College, who during the year have spared no pains for the successful working of the institution, and who had the interest of the institution close at heart, and to the students whe were sincerely co-operating with the authorities I take this occasion to express my sincere gratitude.

Fr. Theodosious, T.O.C.D.,
PRINCIPAL.

COLLEGE SOCIETIES

Annual Report for 1948—49

College Union.

I have great pleasure to place before Yor Highness and the distinguished gathering, a brief report of the activities of our College Union and its Branch Associations during this academic year. The affairs of the Union are managed by a committee consisting of the Principal, as the ex-officio President, a Vice-President from among the staff, an elected student chairman, a general secretary, the presidents and secretaries of the branch associations as well as the asst. secretaries.

The year began with unbounded enthusiasm, evinced in the keen election compaign for the offices of the chairman and the general secretary, in which P. T. Thomas of IV U. C. and K. M. Mathew of II U. C. came out successful; I am glad to state that the enthusiasm continued for the whole year and our activities have surpassed in no small measure, those of the previous years. We conducted on the whole ten extra-ordinary meetings and six ordinary meetings under the auspices of the Union, besides, the extra-ordinary and ordinary meetings of the branch associations

Extra-ordinary meetings:—The first extra-ordinary meeting of the Union was held on the 7th July, 1948, under the presidentship of Very Rev. Fr. Clemens, T. O. C. D., the Prior, even before the formal inauguration of the Union to give a fitting send-off to Chev. C. J. Varkey, K. S. G., M A., who had been connected with this institution, from its very inception in the various capacities of Vice-Principal, Officiating Principal and Vice-President of the Union. Sri. P. T. Thomas, Chairman of the Union, presented an Address and Sri. Augustine Lopez, a Souvenir. It deserves special mention that the members of the Union collected a fund from among themselves and presented it to Fr. Principal to institute two prizes annually to the winners in a speech competition in English from among the Intermediate and the degree Course students.

The inaugural meeting of the Union was held on 18-9-1948 when Sri. C. P. Mathew, M. A., Principal, Union Christian College, Alwaye, made the Inaugural Address, exhorting the students to lead a disciplined life, following the foot-steps of the Father of the Nation, Mahtma Gandhi. The third extra-ordinary meeting was addressed by Sri. Sankar Rao Deo, General Secretary of the Indian National Congress and Sri. Kamal Nayan Bajaj, Treasurer, I. N. C. both of whom appealed to the members, to make the best of their University life for leadership in Free India.

The next extra-ordinary meeting was held on 15th August, 1948, to celebrate the Independance Day when Very Rev. Fr. Prior and Fr. Principal hoisted the Indian and Cochin flags respectively and our volunteer corps saluted the flags. In the Public meeting, that followed, the Very Rev. Fr. Prior presided.

The fourth extra-ordinary meeting was addressed by Sri. K. Kelappan, President of K. P. C. C. on 24th October, 1948. He advised the students not to take any active part in politics and to lead a life of high ideals and simple living, with a kind heart for the down-trodden in society.

We celebrated Vallathol's 'Shashtyabtha purthi' with an extra-ordinary meeting under the auspices of the Union, when Sri. K. Ayyappan, Minister, Cochin, presided and Sri. M. N. Sivaraman Nair, M. A., LL. B, and Prof. C. C. Chacko spoke.

Our next extra-ordinary session was held on 23rd November, 1948, to celebrate Prior's Day when Fr. Prior was 'At Home' to the staff and students of the College.

Prof. E. T. Thomas proposed the Toast to Fr. Prior and prizes were distributed to the winners in the various competitions held for the occasion.

We celebrated Nehru Jayanthi on the 16th November, 1948. Sri. L. M. Pylee, President, Cochin Assembly, presided over the Public meeting and Sri. P. J. Alexander, M. A., L. T., M. L. C. (Cochin) made a short speech pointing out the greatness of our Prime-Minister.

The next extra-ordinary meeting was addressed by Chev. M. Rutnaswami, M. A., Bar-at-law, ex-Vice-Chancellor, Annamalai University, when he spoke on 'Training for Democracy'. Our last extra-ordinary meeting was held in connection with the First Anniversary of the Father of the Nation's death when Rev. Fr. Principal presided and the message of the Congress was read, all the members standing.

Ordinary Meetings— Our ordinany meetings were presided over by Sri. P. T. Thomas, the Chairman and were conducted on strictly parliamentary lines to give training to our members in parliamentary procedure. A very interesting item of these meetings was the Parliamentary interpellations, when questions and supplementaries were, put, seeking information on Governmental action; The questions covered the actions of the Cochin, Travancore and Indian Governments and they were answered by Ministers representing these Govts. We held debates on the following resolutions: (1) "This House is of opinion that the policy of the Nehru Government on Hydrabad is rather defeatist and not up to the Democractic traditions of India", (2) "This House is of opinion that the seperation of India into Linguistic Provinces will destroy her unity." (3) "ഭാഷാടിസ്ഥാനത്തിൽ കേരളം രൂപവൽക്കരിക്കണമെന്ന് ഈ സഭ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു." (4) "This House is of opinion that English should be the common Language of India." (5) "നാടകത്തിൽ സംഗീത സംഭാഷണം അഭിലഷണീയമാണ്". (6) Poetry in these days serves no useful purpose".

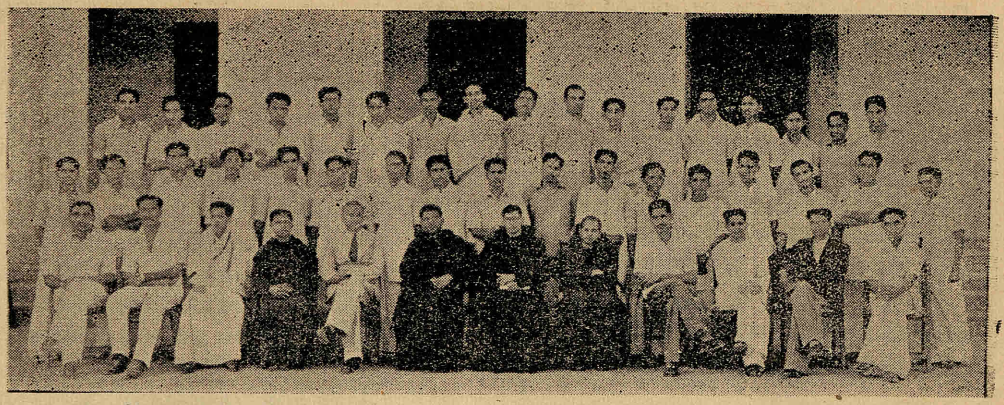
A meeting of the Union Committee was held on 6—12—1948 with Mr. K. J. Cyriac, in the chair to express our sincere condoence at the demise of the beloved father of Very Rev. Fr. Prior.

In the Inter-Collegiate debate held in the Maharaja's College, Ernakulam, N. K. Varkey of this College got the first prize. We sent M/s. N. K. Varkey and E. N. Narayana Kurup for the English Elocution Competition held in Madras, under the auspices of the Madras University and again Mr. E. N. Narayana Kurup for the Malayalam speech.

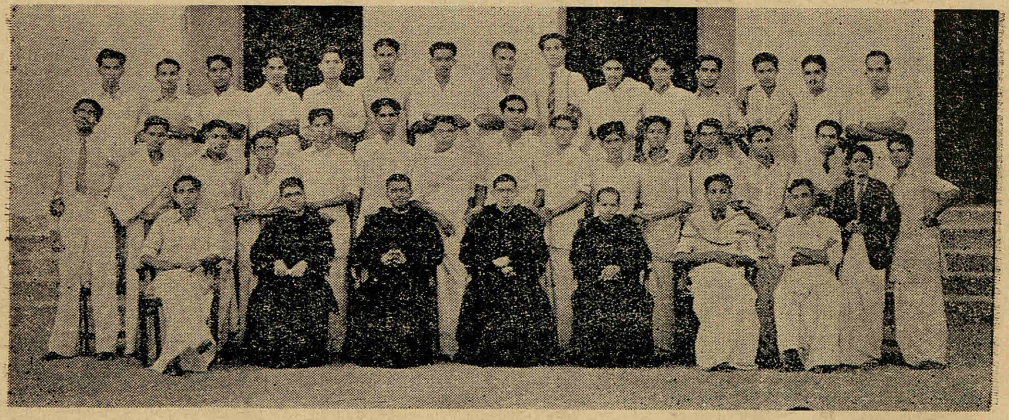
In conclusion, I must thank very Rev. Fr. Prior, the Patron, of our Union, for whose unselfish love and sympathetic encouragement, the Union is highly indebted. The love and help poured upon by Rev. Fr. Principal, the President of the Union deserves the unreserved gratitude of all. We are extremely thankful to Prof. K. J. Cyriac, the Vice-President of our Union and the President of the Social Service Society, without whose vigorous energy and ceaseless, unselfish work, our Union would not have achieved so much. Our thanks are also due to Mr. P. T Thomas, the Chairman who has rendered much service for the Union. I sincerely thank them as well as the presidents and secretaries of the various Branch-Associations who have spent the best of their energy to make our Union a complete success.

K. M. MATHEW,
Secretary.

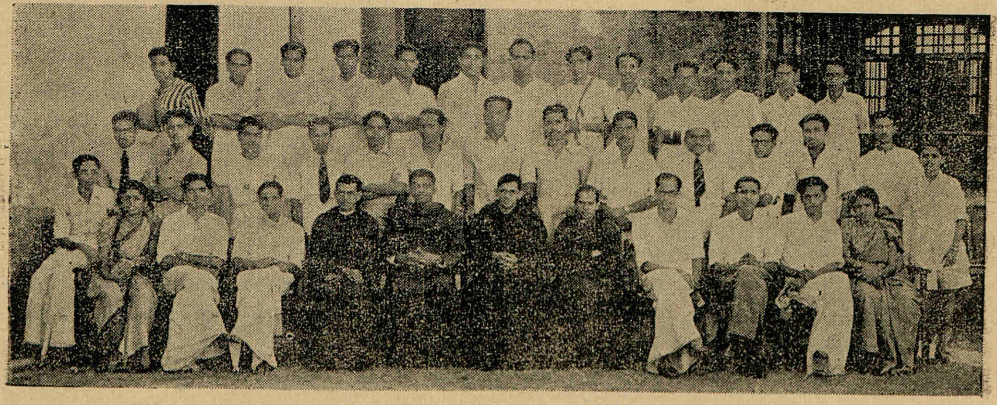
X

Politics Club 1948-49

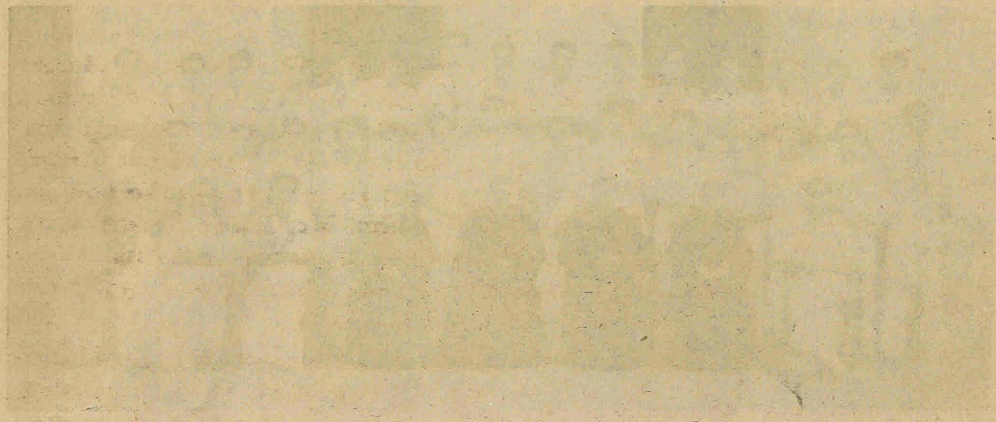

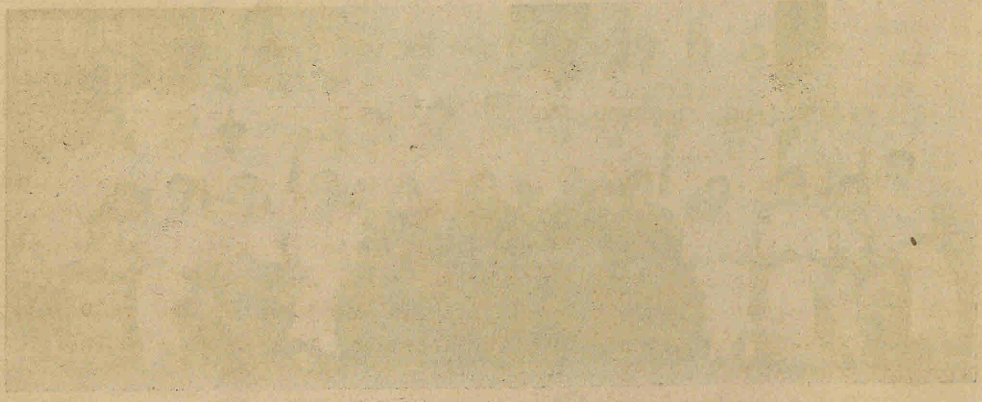
Photographic Club 1948-49

Dramatic Club 1948-49

The Malayalam Association

The first ordinary meeting was held on Aug. 10th with Mr. C. C. Chacko, the President of the Association in the chair. Mr. C. C. Abraham II U. C. spoke on "കലയും ജീവിതവും". Many members made short speeches on this occasion. The second ordinary meeting was conducted on 11th November when Mr. V. J. Mathai, M. A. of the History Department presided. Mr. P. K. Puravath made a speech on "സാഹിത്യവും സമുദായസേവനവും". M/s. M. K. George, C. C. Abraham, C. R. Bhaskaran and C. J. Antony made short speeches.

The last meeting was held on 20th Nov. with Mr. William Grego, IV B. A., in the chair. Mr. K. V. Paul spoke on "ചങ്ങമ്പുഴ കവിതകൾ." Many members made short speeches on the occasion.

The Valedictory meeting was conducted on 11th Feb. with Prof. P. C. Devasia M.A. in the chair. Maha Kavi, G. Sankara Kurup delivered the Valedictory address.

K. V. Paul, II U. C.
SECRETARY.

Sanskrit Association

- The inauguration of the Sanskrit Association was held on the 2nd of August 1948, under the presidentship of Sri. V. A. Ramaswamy Sastri, M. A., Chief Professor of Sanskrit, University College, Trivandrum. Sri. Nagavallil R. S. Kurup B. A. L. T., spoke on the occasion. Besides this, the Association held six ordinary meetings and one extra-ordinary meetings. Among the six ordinary meetings, four were presided over by students and subjects like 'Importance of Sanskrit in Free India'; 'Beauty of Sanskrit Poetry'; 'Kalidasa and Sanskrit'; 'Sanskrit and Science'; 'Indian Culture and Sanskrit' were discussed. Mr. S. Pasupathy Ayyar B. A. L. T., Presided over the extra-ordinary meeting and Mr. Ganapathi Krishnan B. Sc., gave a lecture in Sanskrit on 'Samskrithasya Sthanam'. There was a large gathering and among the distinguished guests were Messrs. P. C. Devassia, M. A., Vidwan, T. M. Chummar, A. V. Ramachandran, M. A., Srinivasan, B. A. (Hons.) and P. K. Narayanan Nair, B. O. L. Thus unlike the previous years the Association held many meetings, thanks to the encouraging effort of Rev. Fr. Marcel the President of the Association, and the never failing co-operation of the staff and students of the College.

C. K. Lakshmanan
SECRETARY.

Hindi Association

The inagural meeting of the Hindi Association was held on Tuesday, 3rd August 1948, with Mr. R. K. Rao, B. O. L., St. Alberts College, Ernakulam, in the chair. The president in his inaugural address pointed out the necessity of such an association in every College at a time when Hindi, is having its 'prachar' throughout India. He wished that all would make the best use of the association. Mr. Ranganatha Kamath entertained the audiance with his sweet music. There was a large gathering of non-hindi students also.

The second meeting was held on 2nd Dec. 1948. Mr. K. S. Antony, M. A., presided. Rev. Fr. Gregory Thekethil of Patna delivered a speech on "True Independence"; dealt with the misuse of independence, referred to the existing ticketless traval and also to the rule of the road. He requested the students to keep up the tradition of the intelligent South Indians. Ms. Simar and Francis of Patna entertained the audience with their Bhagan feet.

In the third meeting Mr. A Chandrahasan M.A., Maharaja's College Ernakulam presided. He gave an elocquent lecture on Gandhiji and Rastra Bhasha. He explained the reason for the lack of enthusiasm in Hindi prachar now a days. He requested the audiance to give more altention to Hindi prachar.

The valedictary meeting was held on 10th Feb. 1949. Miss. Mary Cherian, M. A., St. Theresa's College, Ernakulam, presided. Miss. Padmavathi, B. O. L., Keralavarma College, Trichur, delivered a speech on Hindi litracture. She dealt with its origin and its value compared with other languages. The president too spoke on the same subject quoting beautiful passages.

To the credit of the association this year there was an elocution contest in hindi. Mr. Govinda Shenoy and M. T. George were the winners.

B. S. Krishnan
SECRETARY.

Science Association

The inaugural address of this Association was delivered by Dr. Ichaporia, M. Sc., Ph. D., Asst. Manager, Tata Oil Mills Ekm., on 27—8—'48. Prof. M. V. Varghese presided. The first ordinary meeting was held on 1st of October. Mr. K. A. Mathew IV B. Sc. spoke on the 'Importance of Science in politics'. The Second ordinary meeting was held on 19th November when Mr. K. L. Lukose, IV B. Sc. spoke on 'wireless'. Mr. A. Thiruvengadathan, B. Sc. (Hons.) presided. The third ordinary meeting was held on 26th Jan. 1949 with Mr. M. V. Varghese M. Sc., in the chair. Mr. R. Seetharam IV B. Sc. read an essay on "some important application of ultriasonics in science and industry". The fourth ordinary meeting of the Association was held with Mr. V. Ramaswami, B. Sc., in the chair. Mr. N. Chattanatha Iyer, IV B. Sc., spoke on "Byproducts in industry".

Seetharama Iyer IV U. C.
SECRETARY.

History and Economics Association

The inaguration of the history and economics association was held on Friday 6th August, 1948. The president of the Association Mr. Abraham Kurian presided. The Secretary of the Association, Mr. P. M. Augustine IV U. C. made the welcome speech. Mr. T. J. Job M. A. professor of politics, St. Albert's College made the inagural address. In connection with the inaguration a music party was arranged which entertained the audience. Mr. Swaminathan II U.C. proposed the vote of thanks.

The first ordinary debate under the auspices of the Association was held on Thursday, 7th of October 1948. The president of the Association prof: Abraham Kurian presided. Mr. T. J. Zacharias II U. C. moved the resolution, that "this house is of opinion that time has come to replace English by our national language". The motion was supported by P. M. Sebastian II U. C. Mr. Thomas Chirayil IV U. C. opposed the resolution. Mr J. A. Chako IV U. C., M. A. Joseph IV U. C., M. D. Joseph IV U. C. and William Grego IV U. C. spoke against the resolution. Mr. V. C. Joseph III B. Com. spoke for the resolution. The motion was put for vote and it was thrown out.

The second ordinary debate under the auspices of the "History and Economics" Association was held on Friday 29th Oct. 1948. Mr. V. J. Mathai M. A. presided. Mr. Vasudevan Bhattathiri of IV U. C. introduced the resolution that "this house is opinion, that it is in the best interest of India to make it a unitary state". Mr. P.M. Sebastian supported the motion. Mr. K. M. Karunakaran IV U. C. opposed the motion. Mr. P. R. Kesavan IV U. C. spoke for the resolution and Mr. V. D. Joseph against it. The resolution was put for the vote and it was thrown out

The third ordinary meeting of the association was held on 20th January, 1949 with the president of the association in the chair. Mr. P. M. Mathen of IV U. C. made a speech on "Gandhian economics".

T. M. Augustine IV U. C.
SECRETARY

The Commerce Association

This year the Association was very active and alive. Mr. K. B. E. Meckenzie U.K.'s Trade Commissioner for South India inaugurated the Association on 3rd August 1948, when he addressed the members on "Future Indio–British Trade Relations". The Association was 'At Home' to the distinguished guest on the occasion.

Earlier the members of the Association in the senior classes gave a fitting send-off to Mr. C. K. George M. A., B. Com , B. L. who left us to join the S. D. College, Alleppey. Several members of the staff including Fr. Principal, Prof. K. J. Cyriac M. A., B. L., Mr. P. M. Joseph B. A., B. Com. and Mr. Philip K. Thayil B. A., B. L., spoke on the genial and affable nature of Mr. C. K. George. The secretary of the Association proposed a vote of thanks. Our guest who was characterised by Mr. Thayil as "a mirror of innocence" was visibly moved and expressed his gratitude and goodwill to the College.

On the 26th October 1948, Mr. Vishnu Sahay Food secretary to the Government of India addressed an extra-ordinary meeting, when he made an attractive analysis on the "Food policy" of the Government of India.

Three ordinary meetings were held during the year, presided over by Mr. P. M. Joseph B. A. B. Com , Mr. Philip K. Thayil and Mr. I. Madhava Menon B. A. B. Com. the subjects discussed being 'Inflation', 'Private Enterprise in India' and 'Foreign Capital in Industries.' Mr. V. V. Sarma, Mr. A. T. Bhat and Mr. A. S. Krishnan spoke on the aforesaid subjects.

The Association extends its gratitude and good wishes to all those who were responsible by their continued cooperation for the successful working of the Association.

N. S. Mahadevan
SECRETARY

Politics Club

During the acadamic year, the working of the club was very satisfactory. The club takes pride to stand first among its fellow association for having conducted not less than 13 meetings during the current year. The club has got this year Rev. Fr. Antony T. O. C. D., the Vice Principal of the College as its President. In the first meeting of the club Mr. Thomas George was elected as the Secretary of the club. Mr. P. V. Thomas was nominated as the Joint Secretary. For efficient working of the club, the members were grouped into section A & B and were put under the charges of the Secretary and the Joint Secretary respectively; Of the 13 meetings the club has conducted two were combined meetings. Speeches were made on the following subjects namely, "Industrialisation of India"; "The future of India and the III World War"; "Economic Planning" by Messrs K. S. Joseph, C. R. Bhaskaran, and Thomas Chirayil, respectively. The following subjects were discussed in the club, "Nationalisation of Industries is beneficial to the state & people", moved by N. P. Yoyaki and opposed by Mr. C. C. Abraham and the motion was passed.

"This house is against the adoption of prohibition" moved by Mr. Joseph Kunju and opposed by Mr. K. M. Karunakaran. The motion was thrown out.

"That it is not in the best interest of India to remain a member of the common wealth" moved by Mr. Vasudevan Battathiri and opposed by Mr. T. R. Kesavan. The motion was thrown out.

"The present policy of the States ministry of India towards native states, is detrimental to the interests of India". moved by Mr. K. Sankaran and opposed by Mr. C. L. George. The motion was thrown out.

"The Indian National Congress should fourthwith be disolved" moved by Mr. T. R. Kesavan and opposed by Mr. P. K. Puravath. The resolution was passed.

Thomas George IV U. C.
SECRETARY.

Music Club

The business meeting was held on 27th September 1948 under the Presidentship of Rev. Fr. Evaristus, T. O C. D., to elect the Office-bearers for the academic year.

The first general body meeting was held on the 11th November 1948 under the Presidentship of Rev. Fr. Theodosius, T. O. C. D., our Principal. The inaugural address was delivered by Mr. V. J. Mathai, M, A. The learned speaker gave an instructive discourse on the importance of such 'clubs' in colleges and the part it plays in the development of various talents found in students.

During this acadamic year, our club found an able President in the person of Rev. Fr. Evaristus who is, also a talented musician. By his untiring efforts, this year the club had been able to make excellent performances during the various activities in the college. The performances in connection with the meeting under the C. S. U. the Social Service Society Entertainments' Prior's Day Celebartions & etc., are only striking examples to this. The club owns almost all musical instruments and each member is well versed in the playing of one or the other instrument.

A music competition was also held in connection with the Prior's Day Celebrations. Messrs Ranganath Kamath & P. V. Varghese of IV U. C. were awarded the First and Second Prizes respectively.

Looking back we can say with pride and satisfaction that all the members have responded heartily to our invitation to take part in the performances.

Subha Iyer,
SECRETARY.

Photographic Association

With a view to encourage those interested in photographly whether as a hobby or a metier, and to arouse in others an appreciation of the art, the photographic club was inauguarted on 22nd July 1948.

The College Union aecorded a probationary affiliation and made a grant of Rs. 50/-

Rev. Fr. Marcel T. O C. C. was nominated President. Messers Jacob Joseph Kattezham and V. C. Joseph were elected secretary and Ast. secretary respectively. Though the respond from students were very high we were forced to content with 84 members this year.

Wh have a fully eqipped Dark-room. So far we have developed nearly 100 rolls of film and made 3500 prints. We have taken numerous photographs illustrative of various activities, around here, and of prominent men who have visited the college.

Under official approbation, our representatives were privileged to take photographs of the scenes, relating to H. E. the Governor General's visit and the Durbar in connection with the same for which we are very grateful to H. H. the Maharaja's Govt.

Jacob Joseph II U. C.
SECRETARY.

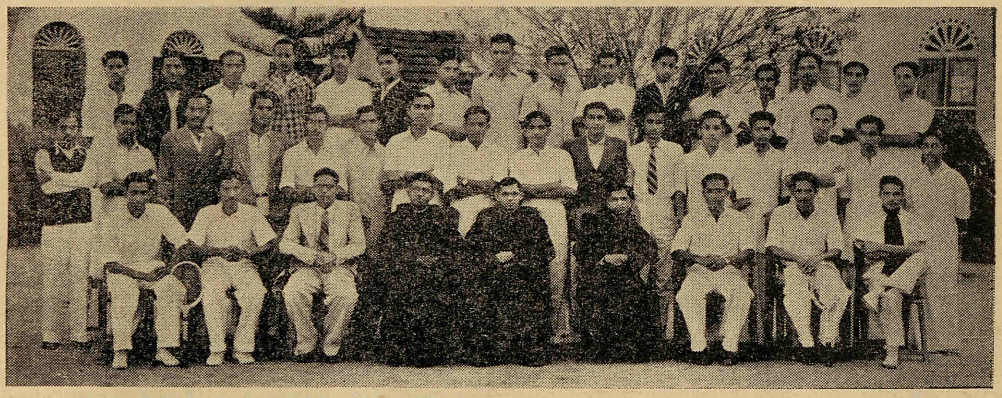
The Social Service Society

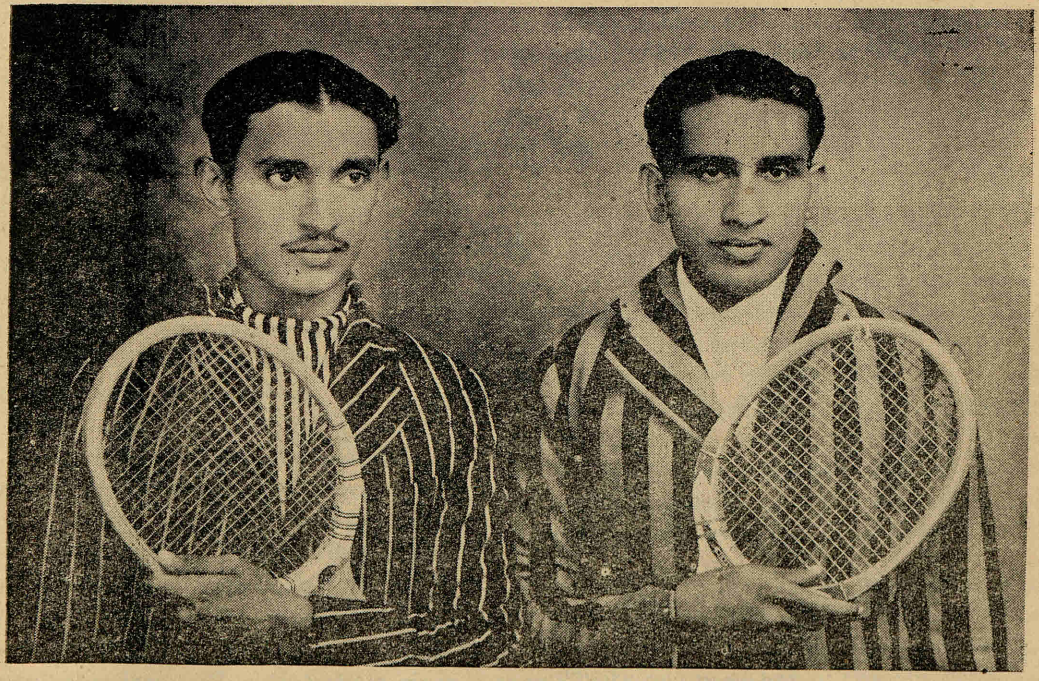
The Society began its activities from the very beginning of the academic year, and it has forty-two active members on its rolls. All the members of the Union take keen interest in it and help it one way or other.

The Society was able to collect from the students a sum of Rs. 210—4—0 by donation which was augmented by a grant Rs. 50/- from the Union Fund. In order to expand its activities, a variety intertainment was conducted and a sum of Rs. 548—4—0 was collected.

For the successful working of the Society the members are divided into five groups

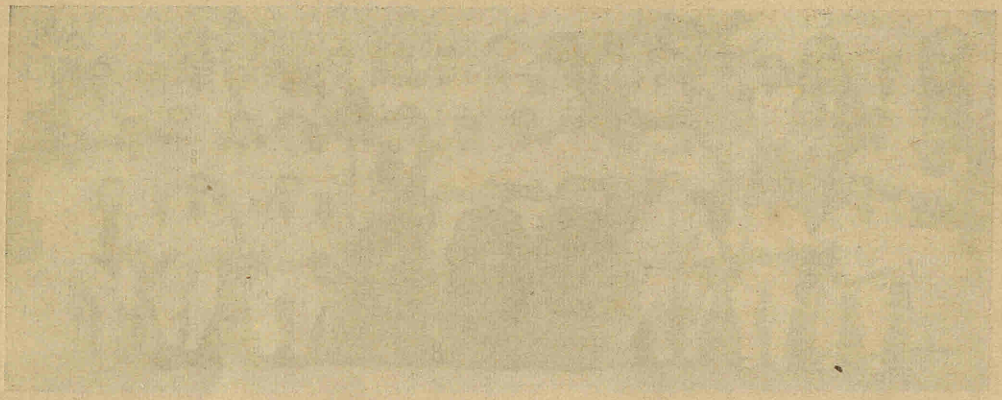
Tennis Team 1948–49

M/s G. J. Kondody & C. C. Jacob.

Winners—the inter-collegiate Tennis doubles (Trichur division)

for Education, Medical Aid, Rural Lectures, Childrens' Welfare, and Poor Relief. To help the Society a Laison Committee was also formed this year, consisting of Messrs George P. Chakkalakkal, T. Hariharan B. A., B. L., and Thomas T. Kanattu.

The Education group conducts a class for the benefit of the poor boys of the locality who are not in a position to attend the schools regularly, and there are now twelve boys attending it. The classes are held from 4—30 p. m. to 5—30 p. m. Instruction is given in the three 'Rs' and sufficiennt attention is paid to improve their moral standard and cleanliness. Books, slates and clothes worth Rs. 31 —0— 0 were distributed to them as well as soap and oil occassionly. Competition in sports was held for them in connection with the Prior's Day and prizes were distributed to them. For the successful working of the class, the Society's thanks are due M/s. K. X. Peter and P. K. Puravath. A Prize for proficiency was given to one of them on the College Day by H. H. the Maharaja of Cochin.

The Medical Aid Group is also doing valuable work. They visit the poor sick of the locality and when necessary they are admitted in the hospitals. Thus twelve persons were admitted and a sum of Rs. 46/- was spent for them. Two cases which would have proved fatal were saved by our calling the doctor in time. First aid was rendered to twenty-two persons.

The Rural Lectures Group gave four lectures in the surrounding villages and the attendence at these meetings was very satisfactory, the subjects dis ussed being, private Property, Prohibition, Present-day Social evils and Family in the modern Society.

The Poor Relief Group in conjunction with the Children's Welfare Group visit the poor every saturday. Weekly help is given to nine very poor families which have no earning members, to buy their ration. They repaired and thatched ten huts at a cost of Rs. 62—0—0, the manual lobour also being supplied mainly by them. They entertained the inmates of the Lourdupuram Destitute Home to light refreshments. Arrangements have been made for the mid-day meals of six, and part-payment of the fees of one of our less fortunate bretheren in the college. A small capital was given to one to start a vegelable shop and this prevented him from going abegging. It has been also decided to start a Waifs and Strays Home on smodest scale with six inmates.

We thank Rev. Fr. Theodosius, the Principal and Prof. K. J. Cyriac, the President of the Association for all the valuable help given by them for the success of the Society.

P. K. Mukergee,
SECRETARY.

Dramatic Club

The club functioned this year with twenty-two student members and six members of the staff. Rev. Fr. Dismas T.O.C.D., M.A. was the president and Messrs N. K. Varkey and Jacob Manjooran were the secretary and asst. Secretary respectively.

On the Independence Day we staged 'Sikkandar' by Sri E. M. Kovoor, B.A.,B.L. The author himself who was present on the occasion appreciated the performance very much. Every character, he said, rose to the height of perfection which he had in his mind when he wrote this play. The performance of one actor, Mr. T. S. Vincent was pronounced to be superb. Perhaps the auther himself did not suspect before thatmuch of comic possibilities in the role of Promonese which Mr. Vincent played.

Our second drama was in connection with the College Day. Sri M. J. Chacko, B.A. & B.Com. an old boy of the college and a former illustrious member of the club coached up the actors, all quite new to the stage, in one week's time and presented a creditable performance. Our sincere thanks to Sri Chacko.

We thank the president and the staff members of the club who have helped and guided us for the successful working of the club this year. Thanks also to our various benefactors and wellwishers for their generous help, patronage and encouragements.

N. K. Varkey
SECRETARY.

Athletic Association

The activities of the Athletic Association during the year surpassed those of the previous years. From the very beginning of the year a greater spirit of enthusiasm and cooperation was seen among the students. This year too we held the Bartholomew Memorial Basket Ball & Volley Ball tournaments. In the former Layola College, Madras, annexed the rolling cup and in the latter Union Christian College, Alwaye, won the trophy. In both these matches our teams were the runners up.

This year in addition to the Inter House annual sports & tournaments we had inter-hostel tournaments in connection with the Prior's Day celebrations in which the Main Hostel won the shield. In the Inter house tournaments the Blue House annexed the Rolling Cup securing the highest number of points.

Athletic Team— This year our Athletic team is most outstanding in its activities. In the Inter Collegiate Sports meet at Ernakulam, our Athletes knocked off first and second places in the majority of events and annexed the trophy securing the highest number of points. M/s K. M. Mathew, and P. J. Mathew won special distinction in tract and field events. In the College Athletic meet three new records were set up by P. J. Mathew, one record by K. M. Mathew. Mr. K. K. Mathen Jose also set up a new record for hurdles & Hope step & Jump. The most halirious of the programme was the Staff race; many were surprised that their old masters were still in good form. Again a few of our Athletes M/s K.Sudhakaran, K. M. Mathew and K. K. Mathew took part in Sri Chitra Sports at Kottayam and Alwaye, and Olympic Sports at Ekm. and won special distinction.

Foot Ball— Inspite of a few reverses our Soccer team has kept up a high standard of game. Practise started early with expectations. Several practise matches were played in succession. Besides our team took part in the Inter-Collegiate and Dixon Cup tournaments and to every one's surprise our team was defeated.

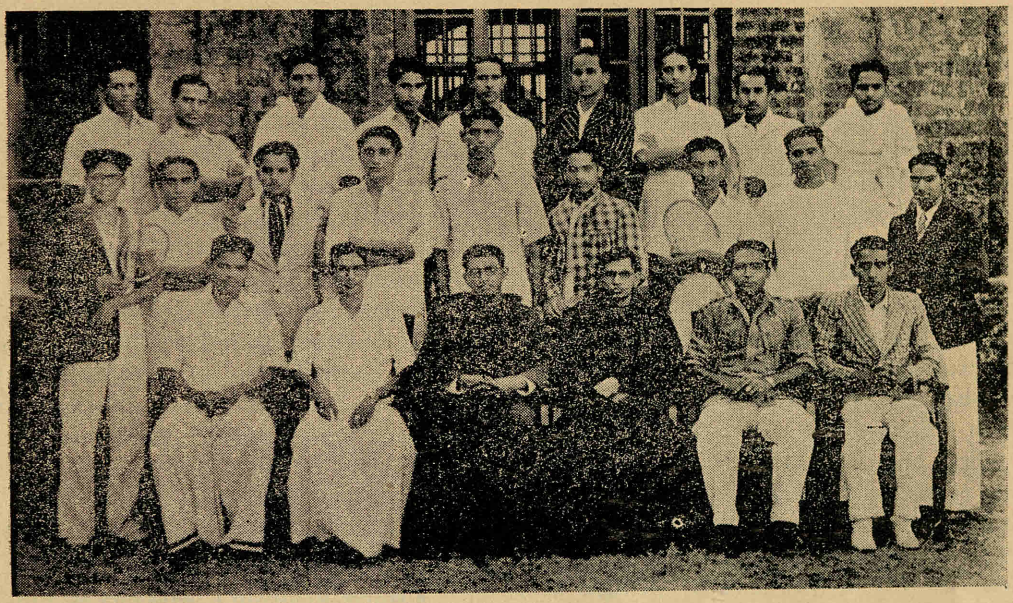
Our team is exceptionally fortunate in having Mr. Philip Mathew as captain, a good player and an efficient organizer.

Our glory came our way when three of our Foot Ballers M/s C. C Jacob, Phillip, Mathew and K. M. Mathew played for the Penguins Club, which emerged as the winners of the All Cochin Foot Ball tournament.

Basket Ball Team— We are proud to present this year a very happy report of our Basket Ball achievements, for we have managed to maintain the traditional reputation of Sacred Hearts in this game. This is evident from the fact that our team has reached the finals of the inter collegiate tournament. The names of M. A. Cherian and T. J. Varkey deserve special mention. Much credit goes to our captain P.J. Joseph for the efficient organization and the lead given to his team players.

Hockey— The year opened with promises of success for the Hockey team. The necessity of practise was felt and regular matches were arranged with local teams. We are grateful to H. M. I. S. Venduruthy for frequently helping us in this respect; they have always proved our toughest opponents.

In the University Inter Collegiate tournament we easily defeated Maharaja's College Ernakulam, and St. Thoma's College, Trichur and finally lost to the Bremens College, Tellichery in the Zone finals. Our Captain

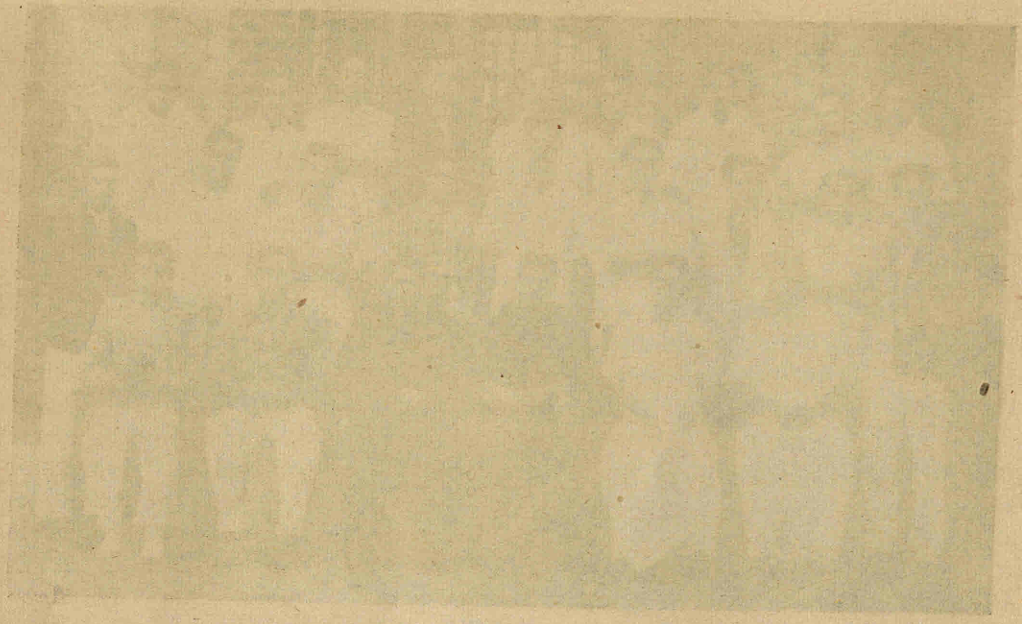

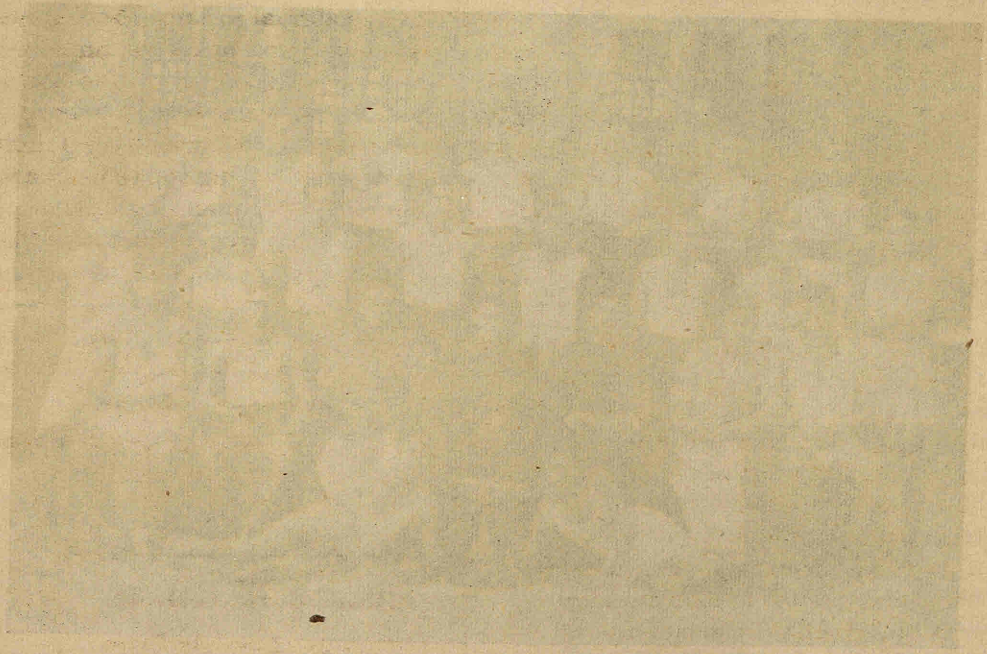
Atheletic Association 1948–49

Atheletic team 1948 - 49

Winners – "The Ullattikulam Challenge Cup"

Mr. Fernandez is indeed a master of the game. The success in these matches was mainly due to his individual game.

Cricket— Our three year old Cricket club, with pardonable pride, can boast of its success this year. In the first round of the Inter Collegiate tournament we had a dramatic victory over Govt. College Chittoor. In the first innings all of our Batsmen were out for 30 runs while they scored 102 runs. Varghese & Viswanath opened the second innings. Mathai and Fernandez were the top scorers. In all 98 runs were scored for the 2nd innings, and the wickets were drawn for the first day. Next day they began their 2nd innings and due to the fine bowling of Capt. Balan and the excellent fielding of our players especially the wicket keeper Mukerjee, they were all dismissed for a poor total of 13 runs. Thomas Joseph's sixer is worth mention. The opening Batsman Mr. Varghese stood an hour and 13 minutes and is partially responsible for the victory. Unfortunately in the second round of the match we lost to the Maharaja's College, Ernakulam.

Volley Ball— The Volley Ball team did some really good work on the courts this year. Though we had to yield the palm to Union Christian College, Alwaye, in the final of Bartholomew memorial tournament Captain Mathew & Joseph did some splendid "Cutting".

Moreover ficilities have been provided for Base Ball, Badminton and Tennkoit.

Our achievements this year were due to the generous cooperation of our players and the encouragement given by Very Rev. Fr. Prior, Principal and our physical director Mr. P. P. Devassy. We are much grateful to Rev. Fr. Principal for the encourage ment given to the Athletic association.

C. C. Jacob
GENERAL CAPTAIN

Tennis Club

This year records the high water-mark in the activities and fortunes of the tennis club. The two new courts were formally opened on the 2nd Oct. 1948. Though there was a great rush of applicants only a maximum of 36 could be admitted. M/s. George Joseph Kondody and Quentin P. J. were nominated as the Secretary and assistant Secretary respectively by Rev. Fr. Principal, the exofficio President. Throughout this year the members manifested unique enthusiam, and co-operation. Two tournaments were conducted under the auspice of the Tennis club in connection with the Prior's Day celebrations and College Day celebration in both 'doubles' and 'singles' and the winners were awarded cups. Our club was represented in the Inter-collegiate tournaments by Messrs George Joseph Kondody and C. C. Jacob for 'Donbles' and by Mr. C. C. Jacob for singles, who won the Zone-finals in both by defeating the Maharaj'sCollege Ernakulam.

This year the annual social gathering was held in great pomp and graudeur on which occasion we were encouraged by the gracious presence of Sri Keralavarma Thampuran B. A., B. Com., R. A., who very kindly donated a perpetual rolling cup to beawarded to the winner in an open singles tournament to be held every year. The club has decided accordingly to conduct a tournament under the name 'The Kerala Varma Tennis Tournament' annually. The Tennis club is happy to record its heartfelt thanks to the generous donour of the cup.

George Joseph Kondody
SECRETARY.

Glory doth follow,
Courage goes before.

THE CATHOLIC STUDENTS' ASSOCIATION

Inaugural Meeting—The Union was formally inaugurated on 20th July, 1948, by His Graoe the Most Rev. Mar Inanios O. I. C., D. D., M. A., LL. D., Archbishop of Trivandrum. His Grace exhorted Catholic students to combat the red menace in the country. Commending on the example of the Amercian Under-graduates. he wanted young University students to take to social service with the view of helping the poor and lowly. The occasion was also availed of to felicitate His Grace who had just returned home after a year's absence in the west.

Committee Meetings—The first Committee meeting was held on 5th August, 1948 under the presidentship of Rev. Fr. Theodosius, C. D., Principal. A plan of work to guide our activities for the current year was prepared and adopted. To consider the various arrangements for celebrating the Feast of the Kingship of Christ and Mission Sunday, a Committee meeting took place on 5the October, 1948. Another Commitee meeting was held on 18th October to make arrangements for concluding the Regional Conference of the S. I. C. U. Federation in our centre.

Extra-ordinary meetings— On July 3rd, the Feast of St. Thomas, an extra-ordinary meeting was held under the Presidentship of Mgr. George Nedumparambil. Mr. K. T. Abraham, M. A., Professor of St. Albert's College, Ernakulam, spoke on the occasion. The President in his inspising speech emphasised the significance and importance of the day and pointed out the need for more missionaries and explained the way in which every layman could be a missionary.

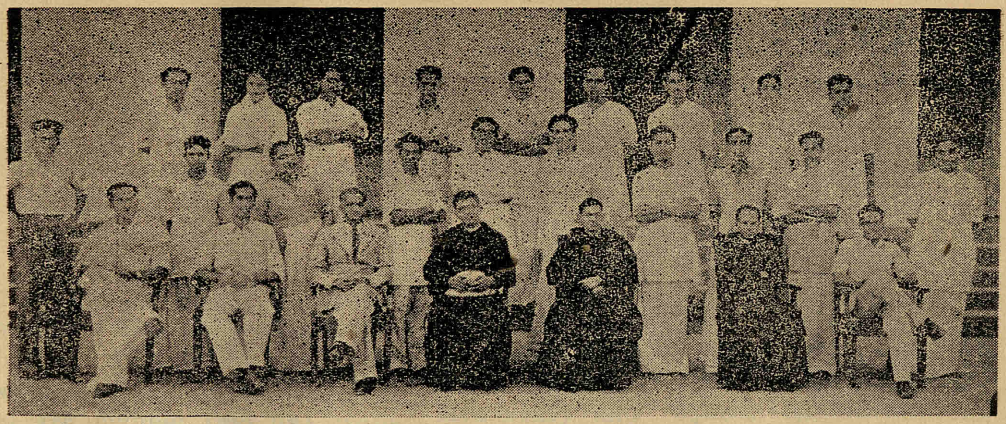
In connection with the Feast of Our Lady of Mount Carmel, 16th July, 1948, an extra-ordinary meeting was held under the presidentship of Very Rev. Fr. Prior. Another extra-ordinary meeting was held on Mission Sunday. Rev. Fr. Joseph Ettumanukaran in his presidential address gave some practical suggestions in the light of the experiences he had gathered in the course of his stay in Rome. After the meeting, a fancy sale was held articles being contibuted by the members. Rev. Fr. Gregory Mathew of Patna Mission presided over another extra-ordinary meeting held on the 18th December, 1948. He spoke on "The Cross on the Ganges".

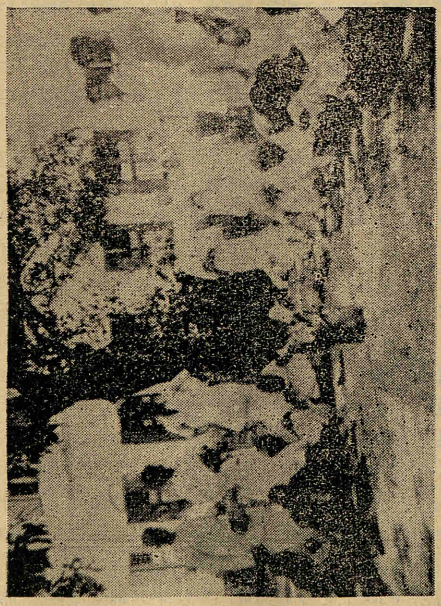
The Feast of the Kingship of Christ was celebrated on 31st October 1948 with all due solemnity pomp and splendour. The crowning feature of the celebrations was the Eucharistic procession.

The Annual Retreat— The closed annual retreat was held from 18th September to 22nd September 1948. This year the Retreat was preached by Rev. Fr. Mathew Mankuzhikari.

Reginal Conference—The Annaul Regional Conference for the Catholic University students in Malabar was conducted in the College Assumbly Hall on Sunday, 7th November, 1948, presided over by the Rt. Rev. Dr. Thomas Tharayil, Bishop co-adjutor of Kottayam. The subject of the discussion of the Conference was 'Christian Education.' First to address the Conference was Rev. Fr. P. Carty S. J., who prefaced his speech with a reference to the phenomenal growth of our College and observed that this College of five had already secured an honoured place amidst the Colleges in South India. He added that in Catholic activities our College is second only to the St. Joseph's College, Trichinopoly. Then followed an array of student-speakers drawn from various participating Colleges who discussed the various aspects of Christian Education. The high light of the conference was a speech by Mr. P. T. Chacko, B. A., B. L., M. L. A. His Excellency Dr.

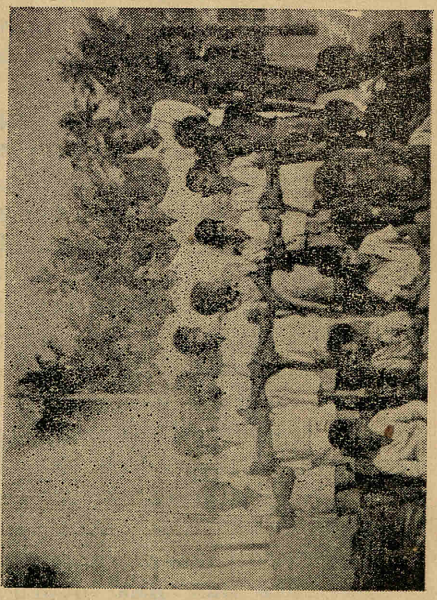
Social Service Club 1948-49

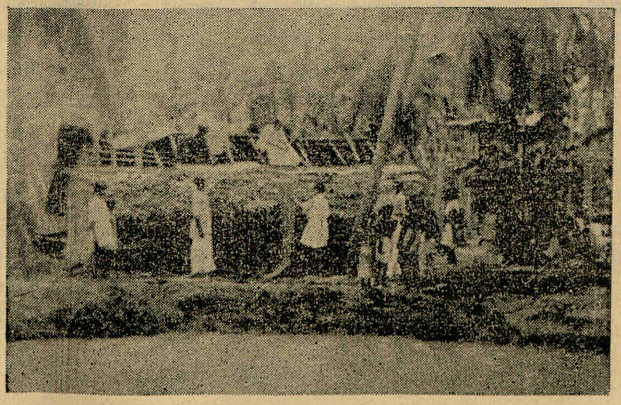

—Feeding—

—Teaching—

—Housing—

Tharayil referred to the importance of Ernakulam as a centre of Catholic Education, the town having the distinction ofpossessing three Catholic Colleges and ob-svered that it would be the best place for the location of the future Catholic University of India. Delegates and visitors had come from St. Thomas College, Trichur, St. Albert's College, Ernakulam, St. Teresa's College, Ernakulam, and St. Berchman's College, Changanacherry, to attend the Conference.

Study Circles—To afford opportunity for all the members to discuss the important social and religious questions of the day, our members are divided into five clubs according to the Hostels. Several study circles were held in each of the Catholic hostels on various subjects. The Wardens of our Hostels are the Spiritual Directors of our study-circles.

Book-Stall—The work of the Union Book stall began in full swing from the first of July, His Grace Mar Ivanios, M. A., D. D., Archbishop of Trivandrum, while inaugurating the sales of this year, stressed the need of spreading good literature among the students. Rev. Fr. Antony, T.O.C.D., Vice-Principal, is the President of the Book-stall and Mr. P. I. Issac, IV U.C., the Secretary. For the efficient working of the Book-stall, Messrs C. K. Chandy, B. A. of III B.Com. class, Robert Lobo, B. A., IV B.Com. class, P. M. Antony, III B. Sc., Avirah Tharakan of II U. C., K. A. John, II U. C. and V. J. Mathew, Thomas Sander, M. C. George of I U. C. were nominated as committee members. Through two luck-dips, we were able to distribute books worth Rs. 346/-. This year the total sale proceeds amount to Rs. 1,100/-. Thanks to the patronage of Fr. Prior and Fr. Principal, the guidance of the President and the hearty co-operation of the members of the staff and students, the Union Book-stall has completed its second year of existance.

The Central Committee Meeting at Trichinopoly—This year the Spiritual Director. Chairman and Secretary of the Union were deputed to attend the central Committee meeting held at Trichinopoly. Rev. Father, P. Carty, S. J., President of the A.I.C.U.F. gave instructions for the efficient working of ths Union.

Annual Competitions— We held annual competitions in Oratorical contest and Essay writing.

Cardinal Mindzenty day— On the anniversary day presided over by His Grace Dr. Joseph Atteipetty a resolution that, "This meeting of the citizens of Cochin places on record its emphatic protest at the arrest, trial and conviction of Cardinal Mindzenty and requests the Government of this State and through them the Government of India to use all possible means to secure his release and affirm, and maintain the Sacred right of all men to freedom of thaught and worship"—was passed, protesting against the dastardly arrest and condemnation of His Eminence Cardinal Mindzenty, Primate of Hungary. Mr. M. S. Menon M. A., Bar-at-Law moved the resolution which was seconded by Rev. Dr. Thomas Moothedan M. A., D.D. and supported by Dr. G. F. Papaly M. A., Ph. D. and Chev. C. J. Varkey K. S. G., M. A.

Before concluding, I must express on behalf of the Union, our greatful and heartfelt thanks to Very Rev. Fr. Prior and Rev. Fr. principal, Rev. Fr. Marcel, and Mr. K. J. John, for the enthusiastic support the immense help and valuable helps we have received from them. Let me extend my heartfelt and sincere thanks to all the members of the Union both staff and students for the splindid sense of team work they have evinced. Your Excellency, I am greatly obliged to you for going over here and presiding over this evenings' functions and blessing us and our enterprices.

In concluding an year of fruitful work we express our gratitude to the Most Sacred Heart of Jesus to Whom this Institution and all our activities are dedicated.

P. V. Varkey,
SECRETARY.

COLLEGE SODALITY

It is with great pleasure, I place before you the annual report of the activities of the Sodality of the B. V. Mary, for the year 1948—'49. It has now 110 members on the rolls.

The following members are the office bearers. General prefect—Sri. T.C. Antony IV B. Sc. General Secretary—Sri. K. C. Thomas II U. C. Treasurer— Sri. K. M. Varghese II U. C.

Social Service Club

President—Sri. V. George IV B. Sc.
Vice President—Sri. N.M. Zacharia III B.Sc.
Secretary—Sri. O. M. Varghese II U. C.

Literary and Mission Club

President—Sri. K. P. Cherian III B. A.
Sanctuary & Choir— Messers. E. J. Antony III B. A., & P. J. Quintin II U. C.

Representatives from the various hostels

Sacred Heart Hostel: Sri. Robert Lobo, B. A. IV B. Com.
Bosco Hostel I Sri. C. L. Joseph II U.C.
,, III ,, T. T. Joseph ,,
,, IV ,, K. George Tharian, I U. C.
,, V ,, N.M.Scaria III B.Sc.
Christ Hall Sri. Papu Thachil I U. C.

General activities

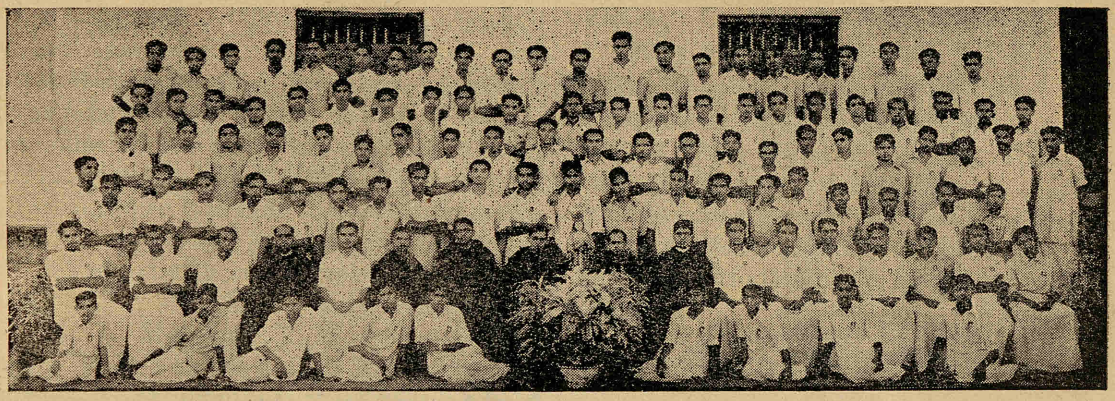
We held all together eight meetings during this year. The inaugural meeting was held on the 3rd July '48 on St. Thomas day with Rt. Rev. Mgr. George Nedumparampal in the chair. Mr. K. T. Abraham, M. A. of St. Alberts College who spoke on the occasion, gave valuable suggestions concerning the activities of the sodalists. An extra-ordinary meeting was held on July 16th the feast of our Lady of carmel under the presidentship of Very Rev. Fr. Prior. On the same day ten new members were admitted in to the sodality. On October 3rd, the feast of our Lady of Rosary, an extra-ordinary meeting was held under the presidentship of Rev. Fr. Principal. The feasts of the Kingship of Christ and the Immaculate conception—the titular feast of the sodality were celebrated with special novenas. On the eve of the titular feast a candle procession was conducted under the joint auspices of the Sodalities of Sacred Heart High School and Sacred Heart College. On February the 11th 1949, an extra-ordinary meeting was conducted under the presidentship of Rev. Fr. Antony C. D., the Vice-Principal. Mr. Epherem Joseph B. A., who spoke on the occasion, gave several useful and practical suggestions.

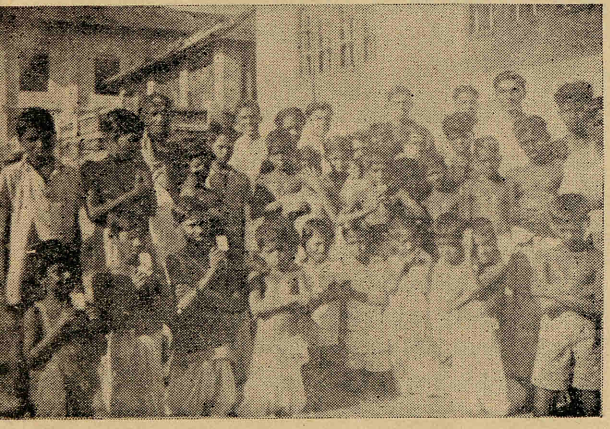
During the Pooja holidays some of our sodalists went on an excerssion to cape comerin with our officiating director Rev. Fr. Marcel C. D. and some of our gentlemen sodalists. We visited various places of historical and religious importance.

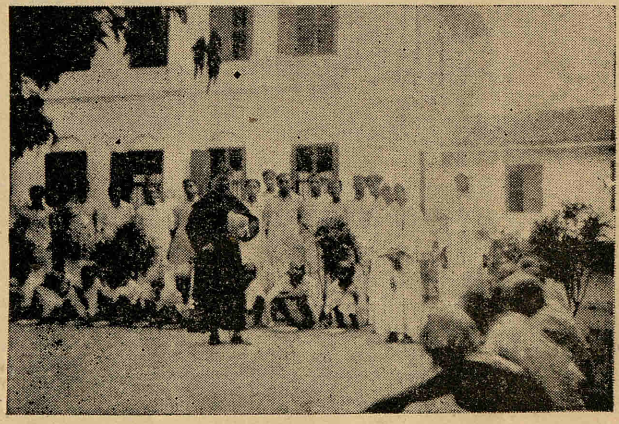
Social service activities

Messers V. George; N. M. Sacria and O. M. Varghese were elected president, Vice-President and Secretary respectively for the effective running of social service activities. Over and above the financial assistance, medical aid and other services were given to the poor of the neighbourhood. The club has included in its objective the organization of the wandering boys of the locality. A Kathaparasangam by Mr. Joseph Kimaparampan was conducted and a sum of Rupees 110 were collected for the Social service activities. On all Sundays the club gives moral instruction to about 30 street boys and provides them with games after instruction and also on almost all Sundays with food and occasionaly with clothing. The members had occasional visit to the General Hospital and the house of destitutes. On these occasions we distributed money and old cloths among the poor and the aged. The club has been able to pay the tution fee for a poor High school student.

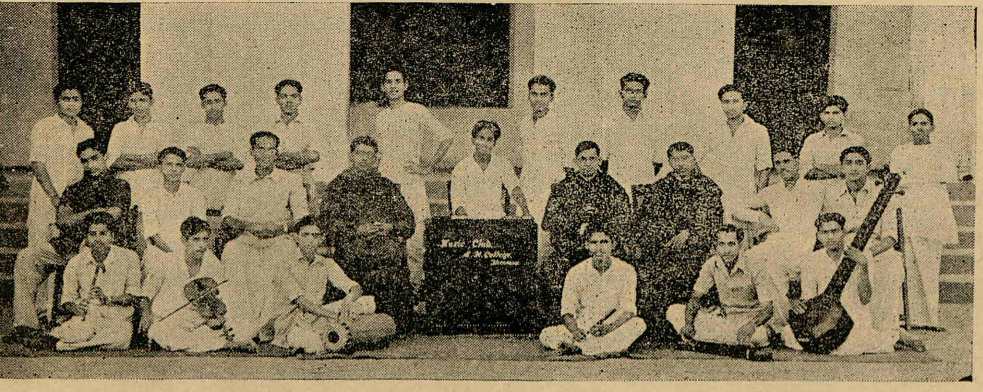
SODALITY 1948-49

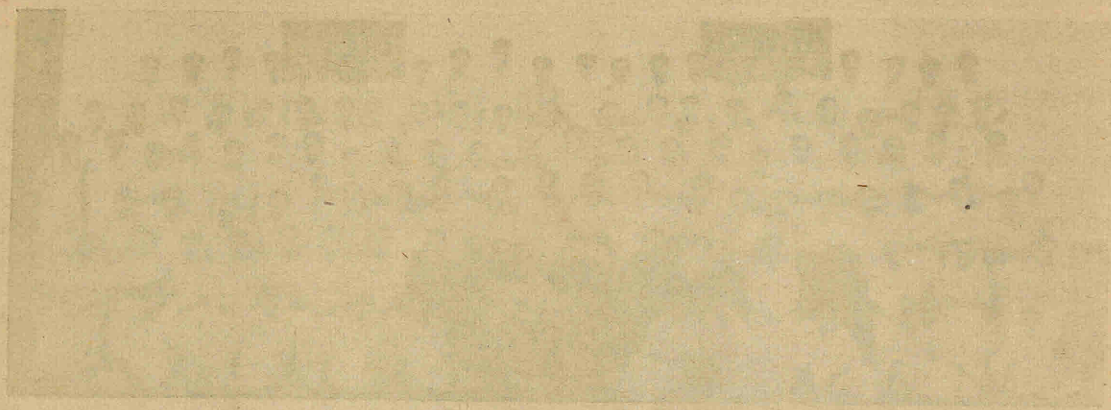

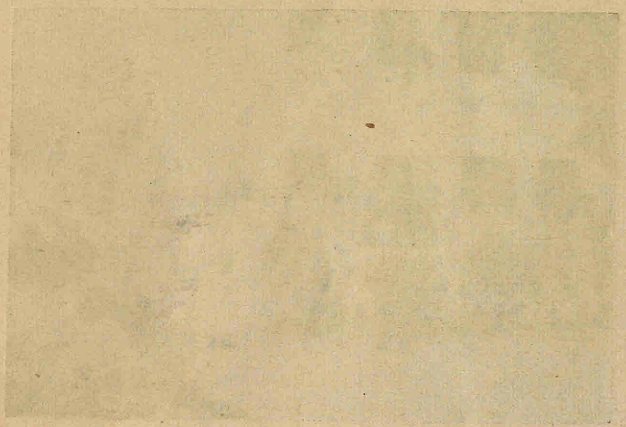
—Kindness is the oil that makes the world run smooth—

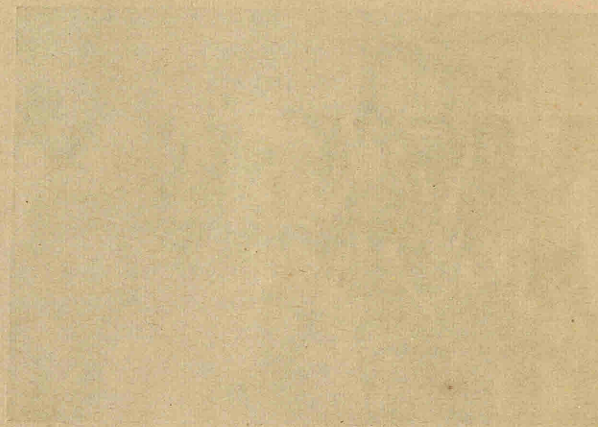

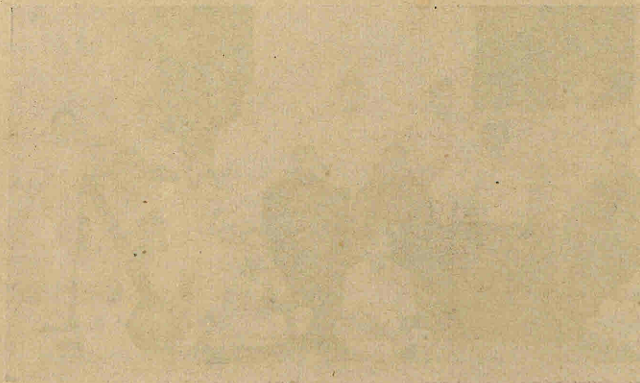
Music is the speech of the angels

Music Club 1948-49

Literary & Mission activities

Mr. K. P. Cherian is the president of the club. Under his able editorship the manuscript magazine. "The ideal" is published by our members. We took active part in the Mission Sunday activities, especially in the fancy auction scale. A sum of Rs. 381 was collected and sent to various Mission fields like Salem and Banares. We are glad to mention the fact that the following members from the ranks of our Sodality have joined the priest-hood. Messrs K.S. Devasia B. A., K. T. Jose B. A., K. O. Varghse B. A., N. J. Mathew, T. M. Antony, T. J. Jacob, V. O. Paulose and P. K. George. To eecourage our members this year we held the annual competitions in oratorical contest and essay writing.

K. C. Thomas
SECRETARY.

The Gentlemen's Section of the Sodality

In December, 1948, at an inagural meeting of the Catholic members of the staff of the College it was decided to start a Gentlemen's Section of the Sodality in the College. Though primarily intended for the members of the staff of this College, membership is also open to gentlemen of the locality.

The Inaugural meeting was held on Sunday, the 17th January, 1949. Very Rev. Fr. Prior who presided over the meeting, in the course of his address explained the advantage of having such a section of the Sodality. He also pointed out the wide field of Catholic action that lies before us and exhorted the members to be a source of inspiration and encouragement for the students.

Under the able guidance of Rev. Fr. Marcel, C. D., our Deputy Director, we are conducting study circles every week based on the encyclicals. The first study was opened on the same day by Mr. P. M. Joseph, B. A., B. Com., taking for his subject 'Christian Education'. Very Rev. Fr. Prior and Rev. Fr. Marcel, C. D., actively participated in the discussions that followed. The same subject is being continued for subsequent studies. On 15th February, 1949, Rev. Fr. P. Carty S. J., addressed the members.

The devotional exercises practised by the members in common include the recitation of the Daily Rosary in the Monastery Chapel and the Little Office on Sundays with the members of the Students' section. We have also included in our Programme to make periodical visits to the hospitals.

PREFECT.

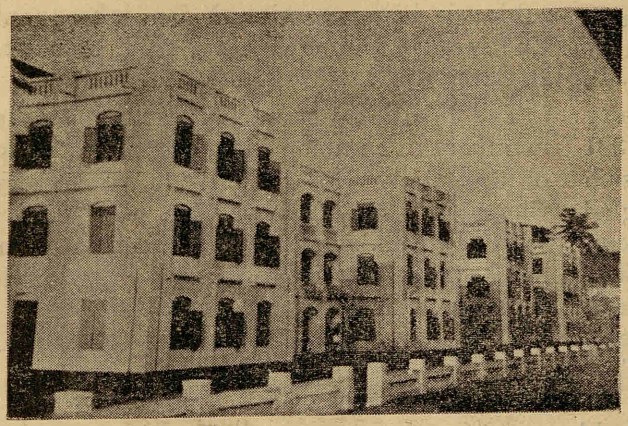
List of Prize Winners

English elocution—*Seniors*	I Prize	V. D. Joseph, III B. A.
	II ,,	K. A. Varkey, IV B. Com.
Juniors	I ,,	Trence Faria I U.C.
	II ,,	P. M. Ittyavirah. I U.C.
Malayalam Elocution *Seniors*	I ,,	J. A. Chacko, IV B.A.
	II ,,	V.D.Joseph III B.A.
Juniors	I ,,	P.V.Varkey II U.C.
	II ,,	K. V. Paul I U.C.
Essay competition *Seniors*	I ,,	J. A. Chacko, IV B. A.
	II ,,	Antony J. Panjikaran, III B.A.
Juniors	I ,,	C. J. Mathew I U.C
	II ,,	Ittyavirah I U.C.

Religion.

I U. C.	I	Abraham M. A.
	II	Devasia P. T.
II U. C.	I	Joseph V. E.
	II	George P. J.
III U. C.	I	Devassy M. J.
	II	Joseph C. J.
IV U. C.	I	Antony T. C.
	II	Joseph M. V.

ANNUAL REPORT OF THE HOSTELS

Sacred Heart Hostel

Photo by—
C. C. . Francis

The total strength of the Sacred Heart Hostel during the accademic year is 100 of whom 96 are students of the B. A.; B. Com. and B. Sc. classes and the remaining four II U. C. students. Our warden is Rev. Fr. Antony of the Sacred Heart, T. O. C. D., M. A., Vice-Principal.

In the election of the office-bearers to the Hostel Union, Mr. J. A. Chacko IV U.C. was elected unopposed as Chairman and Mr. P. P. Varghese, IV U. C. was elected secretary. Several meetings of the Union were held as parliamentary debates inwhich resolutions like, "that this house is of opinion that mixed marriages are not conducive to harmonions family life" and "English should be the official language of the Govt. of India" were moved and debated. In addition to the meetings of the Union, Fr. Warden used to take regular classes on Sociology on all convenient holidays.

A general idea of the life in Sacred Heart Hostel can be had from our achievements in the University Examinations, in the sports field, and on the platform. In the Univevsity Examinations held in March 1948, out of 17 students who appeared for the B.Com. degree examination, 12 obtained complete pass, Mr. V. J. Mathew kutty stood first and wins the Kerala Varma medal. In the B. A. degree examination 17 out of I0 obtained complete pass, Mr. M. T. Tharien stands first from the College and fourth in the University and wins the Mathulla Memorial Medal for Economics. In the Intermediate Examination, our percentage of full pass was 47.

As regards Sports asd Games, the inmates of this hostel have distinguished themselves in several ways. In the tournaments conducted on the Prior's Day, we with the Juniors of Christ Hall, won the Shield. In the College sports, out of the 135 points for field and tracts events, 46 were won by our athletes like Mr. P. J. Mathew who created three new records, T. J. Varkey, Thomas Jose and M. S. Thomas.

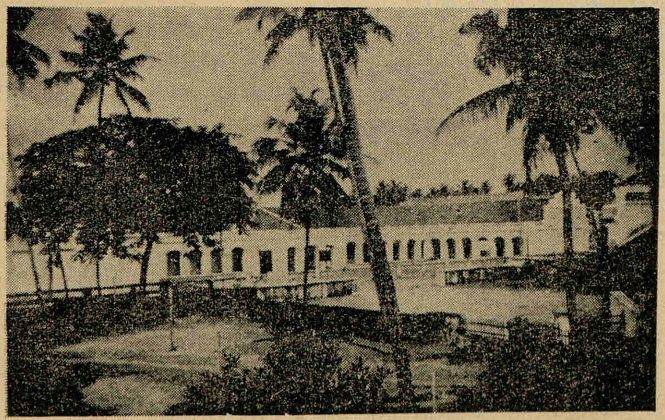
In the elocution competition conducted on the occasion of the Pax Romana Reginal Conference Mr. K. A. Varkey 1V B. Com., won Second Prize. Mr. V. D. Joseph 111 U. C. carried away three prizes in the different elocution competitions conducted in the College.

But much more than our success in the examinations, or in the field or the platform, we deem our greatest and most abiding success has been that we have learnt the art of living together in a spirit of true Christian Solidarity, under the paternal care of our Warden, Rev. Fr. Antony of the Sacred Heart.

P. P. Varghese IV U. C.
SECRETARY.

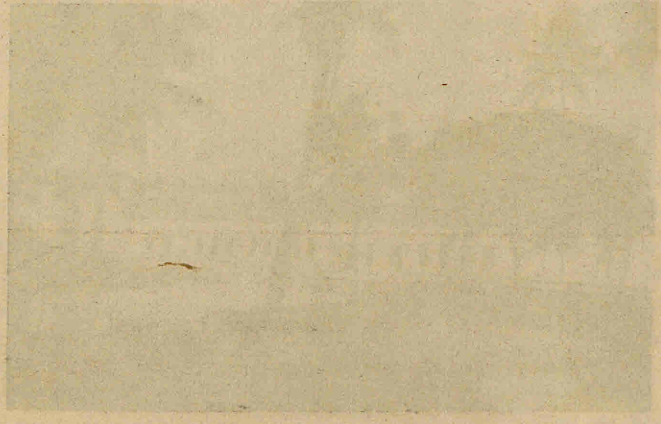

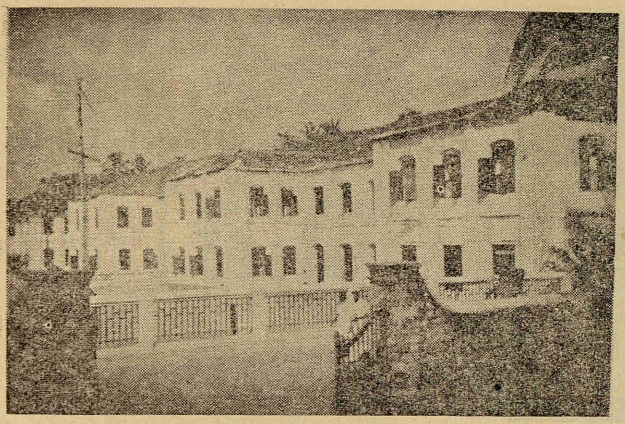
Hostel Wardens & the Hostel office-bearers 1948–49

S. H. College

Christ Hall

Photo by—

V. C. Joseph

The hostel reopened on 21st June 1948. Students from all parts of Travancore and Cochin poured in and 46 of them now abide here as the members of the same family.

The various activities we had this year are as follows. In the election compaign for chairmanship and secretaryship Mr. George J. Malayil and Mr. Josephkutty came out successful.

Our Union has done its best in improving the spiritual mental, physical, orotorical and literary qualities of its members. We have availed ourselves of the good opportunity of hearing mass daily. Every member considered the weekly confession and communion essential.

Our literary Union conducted 8 meetings of which two were extra-ordinary. We were everyday given fifteen minutes to exercise ourselves in the arts of speaking and singing. We are proud to say that we have derived the maximum fruit there from.

We took an active part in the decoration work for the Eucharistic procession held on the feast of Christ the King and on the occasion of the visit of H. H. the Maharaja of Cochin to the College. The former being our Titular Feast, we held an extra-ordinary meeting on the day with Very. Rev. Father Prior in the chair. Prizes were distributed to the winners in sports and games conducted in connection with the feast.

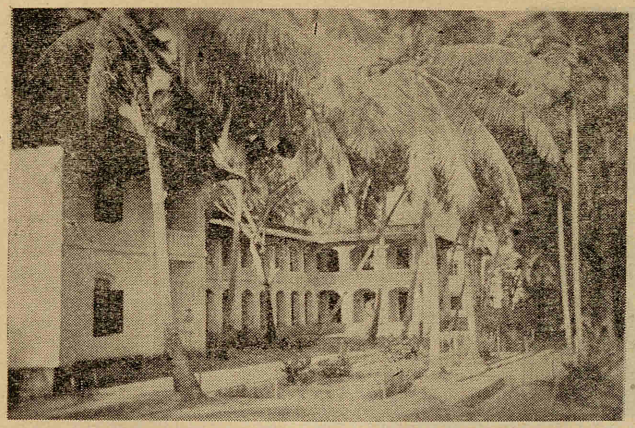
We have ample facilities for both indoor and outdoor games such as carromes, Table-tennis, football, badminton, hockey, volley-ball and the like.

We had this year a most interesting trip to Cape comorin and another to the Tata Oil Mills Ernakulam.

We run a manuscript magazine called "Gonzaga." Our reading room supplies us with everyday matter to keep us healthily modern.

T. M. Josephkutty, I U.C.
SECRETARY.

When the road of life in front of us
Is shorter than the road behind,
Then the thoughts of times in back of us
Are kept before us in mind.

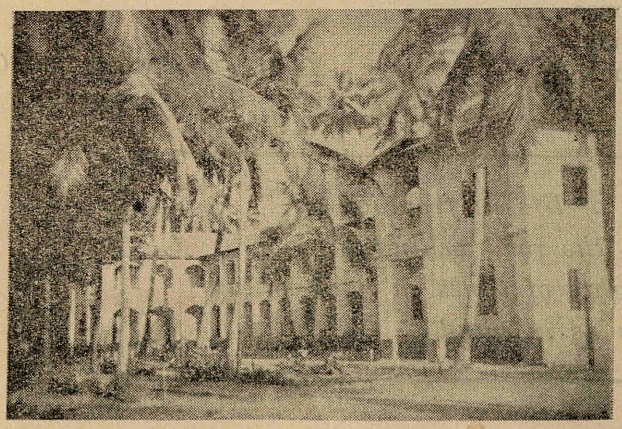
St. John Bosco Hostels I & III

Photo by—
V. C. Joseph

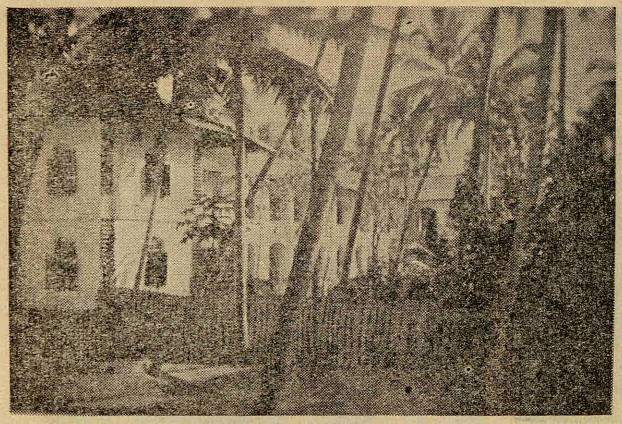
These twin hostels started the session with one hudred Catholic students (fifty in each) of the senior intermediate class. Both the blocks had separate literaty unions, reading clubs and Catholic Study clubs. Messrs K. J. Mathew and M. K. George were elected chairman and secretary respectively in Block 1, and Messrs P. M. Sebastian and Jose G Thoppil in Block III. These two blocks being very close to and facing each other with a beautiful quadrangle in between serving as a convenient place for meeting together for recreation and prayer, and also being under the charge of one warden, our activities were mostly under the combined auspices of the two blocks.

Gandhi Jayanthi and the Festivals of St. Francis Xavier and St. Don Bosco, our titular saint, were solemnised with extraordinary meetings. Mr. K. S. Antony M. A. presided over the meeting for Gandhi Jayanthi. On St. Xavier's Day Fr. Principal addressed the gathering. For our titular feast the wardens of all hostels, the staff members and the inmates of all hostels of the college assembled in our quadrangle at 8-30 p. m. Fr. Principal presided and Dr. G. F. Papali M. A., Ph. D. (London) made a stirring address. The anniversary of the death of Gandhiji was observed with an extraordinary meeting with the Vice Principal in the chair. Besides, each of the blocks had several ordinary meetings and conducted a number of interesting debates in the year round.

Our Social Gathering was held on Friday 21st January, 1949. amidst much fun and merry making. On the Sunday that followed we organised a picnic out into the sea on board the L. C. T. of the Government of Cochin. The sight of the L. C. T. with three hundred young men, all in the poop or over the top, all teaming with life and jollity, some singing, some disputing, some eating, moving majestically into the open sea should have filled the on-lookers on the Ernakulam beach, Willington Island, Cochin and Vaippin with awe and wonderment.

M. K. George,
Jose G. Thoppil,
SECRETARIES.

St. John Bosco Hostel II

Photo by—

V. C. Joseph

The College reopened on 14th June and on the very same day we who belong to almost all casts and creeds were admitted to Bosco II under the able guidance of Rev. Fr. Leontius our warden. On the 25th June Mr. M. I. Mathai IV B. Sc. and Mr. G. M. Idiculay II U. C,, were elected chairman and secretary respectively. On the resignation of Mr. Idiculay Mr. M.K. Panikkar II U. C. was elected as secretary.

We had ten ordinary meetings and two parliamentary debates. We celebrated Gandhi Jayanhi day when Fr. Dismas T. O. C. D., M. A., presided. On 15th August Independence Day was celebrated. We also celebrated NehruJayanthi Day and Nethaji Day.

A well equipped reading room is attached to our hostel. We run a highly efficient manuscript magazine. We are proud to record that the Atheletic Captain of the College is Mr. K. Sudhakaran a member of this hostel. Mr. K. M. Mathew the 'iron man' of Bosco II scored the maximum points in the inter Collegiats sports, and is also the winner in the Cochin Olympics. It is also note worthy that out of the ten branche associations of the College Union we have a lion's share of representation.

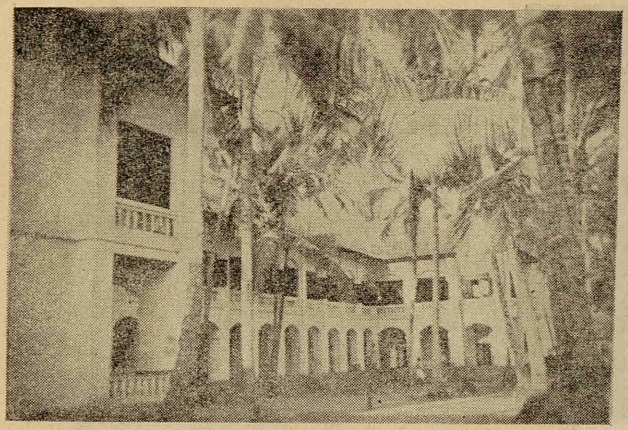
Our hostel day was celebrated on 2nd Feb. when Mr. T. Ramankutty Marar B. A. [Hons.) of the Maha Raja's College, Ernakulam proposed the toast. Two farces were staged on the occasion of which 'ഉണ്ണാക്കൻ മൊതലാളി" deserves special mention.

R. Panikkar,
SECRETARY.

THE SAD LIFE OF AN AUTHOR

Thought out is not yet written — Written is not yet printed,
Printed is not yet read — Read is not yet understood,
Understood is not yet praised — Praised is not yet bought:
That is the life of an author.

—Kurt Guggenheim
Translated from the German.

St. John Bosco Hostel IV

Photo by —

V. C. Joseph

Our hostel re-opened on the 14th of June 1948 and the pleasant social life began under the paternal care of our warden Rev. Fr. Adolphus T. O. C. D. This year the strength of the hostel is 76. The office-bearers of the Literary Union were elected with in one month of the re-opening. M/s. C. Joseph II U. C. and V. J. Kurian I U.C. were elected Chairman and Secretary of the Union.

Ordinary meetings and parliamentary debates were held both in English and Malayalam. 'Gandhi Jayanthi' and 'Prior's day' were conducted befittingly.

The hostel is amply represented in the various College teams; the captains of the College foot ball, cricket and baseball teams being from among us. As for Tennis the majority of the members are from our hostel.

We are also proud of having good actors and talented musicians in the hostel which accounted for our winning the challenge Cup for the best variety entertainments performed this year in connexion with the Prior's day celebrations.

We have a well-equipped library and we conduct a highly useful manuscript magazine the 'Vidhayarthi'.

We sustained a big loss in the passing away of Mr. M. A. Abraham. Mr. Abraham was a brilliant student, very amiable in manners, and very unassuming in disposition. A combined meeting of Bosco IV & V was held on the 24th Feb. 1949 to record the sorrow of the members on his premeture death. May his soul rest in peace.

C. Joseph
CHAIRMAN.

"If you can keep your head when all about you
Are losing theirs and blaming it on you;
If you can trust yourself when all men doubt you,
But make allowances for their doubting too;
If you can wait and not be tried by waiting,
Or being lied about, don't deal in lies,
Or being hated don't give way to hating,
And yet don't look too good, nor talk too wise.
If you can meet with Triumph and Disaster
And treat those two imposters just the same,
Yours is the Earth and everything that's in it,
And — which is more — you'll be a Man, my son."

St. John Bosco Hostel V

Photo by —
V. C. Joseph

This Hostel which stood all through the murderous heat of the mid-summer holidays and the early monsoon showers, like a dull defunct edifice came to life again on 25th June 1948.

Under the Paternal care of our Warden Rev. Fr. Reynolds, to whose diligence and concern and regard for us, must be attributed, the credit of all the good we have been capable of doing this year. We began our pleasant life here, which has not been interposed by cataracts and falls, but have been running like a smoth steady stream.

During the first week of the acadamic year Mr. K. K. Mathai III B. Com. was elected Chairman and Mr. V. J. Mathew, Secretary of the hostel Uuion. During this year we have held 6 ordinary meetings and 3 extra-ordinary meetings.

We have taken no minor part in the various activities of the college life. Whether in studies, sports or games. we have always shown a lively interest and have won no little commandations. The remarkable pass of our numbers at the examinations will redound to the credit of this union. Our hostel is amply represented in the various teams and clubs, functioniug in the College. Mr. K. K. Mathai and Mr. T. S. Joseph secured prizes at the Inter-Collegiate sports held at Ernakulam. In the College annual sports Mr. K. K. Mathai has established a new record for 200 metres Hurdles. Again he has won, as the Blue House daptain, the Captin Champainship, Captains'Rolling Cup and also the Rolling Shield securing the highest number of points in games and sports. Several other members of our union have won individual cups and prizes and the "Jose Thottan Cup" won by Mr. P. M. Ittyavira is worthy of mention.

We have been publishing a manscript magazine entitled 'Mukulam'. This has very much helped to stimulate the literary taste in our members. Again in the drama staged in connection with the Collegc Day celebrations our members played the important roles.

K. K Mathai III B. Com.
CHAIRMAN.

In going along life's roadway
Your nerves will not be in tatters
If you note that it isn't the mileage
As much as the smileage that matters!

In Memoriam

M. A. Abraham I U.C.
who died on 23rd Feb., 1949

A.R. Ramachandran IV B.Sc.
who died on 24th May 1947

The scented bloom lasts but a day
The sweetest song soon melts away
The brightest flame ever eats its prey
The burning soul soon fades away.

R. I. P.

LIST OF SUCCESSFUL STUDENTS

Intermediate

FIRST CLASS

Rajaputhran, S. S.
Parameswarn, V.
Geevarghese, M. K.
Govindankutty, P. M.
George Varghese.
Sridharan, V.
Mathew, M.
Veeran, K. P.
Antony, K. M.
Surendranathan, A.
Vincent, S.
Joseph, P. I.
Stanislaus E. V.
Thoma, A. O.
Narielwalla, R. D.

PASS LIST

Abdul Hameed, M. K.
Antony Christopher D'Almeida.
Antony, P. M.
Augusthi Joseph, K.
Cheriyan, K. P.
Cheriyan, M. D.
Cheriyan, P. J.
Daniel, E. C.
Devasia, G. M.
Eapen, P. J.
George, C. J.
Jacob K. S.
Jacob Thomas.
John Aarkaparambil, M.
Jose Thottungal.
Joseph, K. M.
Joseph Varughese.
Malhew, N. J.
Michael, C. J.
Ramachandran, K. V.
Ravindran, C. R.
Scaria, K. J.
Scariachen, N. M.
Sebastian, V. V.
Tharian Thomas.
Thomas, P. M.
Varkey, E. T.
Bhaskaran, P.
Hariharan, A.
Joseph, M. K.
Joseph, P. J.
Kuriakose, M. P.
Varghese, C. J.
Varghese Joseph, T.
Varkey, V. V.
Antony Panjkaran, E. J.
Ramachandran, C. K.
Antony, P. P.
Antony Thachil.
George, K. C.
George, V. J.
Ipe, V. M.
Jacob, T. T.
Mathew, K. M.
Purushothaman. C.
Rajappan, A. K.
Sebastian, T. J.
Vijayan, V.
Mathai, S. V.
Somasekharan Pillai, P.
Paul, P. J,
Damodaran, P.
George, V. A.
Joseph, V. J.
Prabhkaran Nair, P.
Xavier. P. S.
Abraham, A.
Antony, M. J.
George, P. K.
John Alex.
Joseph, M. C.
Puravath, P. K.
Thomas, M. T.
Ulahannan, T. P.
Narayanan, A.
Ismail, T. K.
Abraham, M. A.
Carlose, M.
Devessia, P. D.
Thommy, P. K.
George, N. J.
Joseph, N. P.
Joseph, P. M.
Karunakaran, M.
Thomas, V. M.
Narayanaswami, H.

B. A.

Group I (B) MATHEMATICS

Baby Joseph
Kunjhikorah, M. V.
Narendran, P. A.
Madhavan, P.
Vasudevan, P.

Group IV (B) ECOM. & HIST.

Abraham, K. V.
Devassia, K. S.
* Elias, N. K.
George, P. V.
* John, P. A.
* Joseph, C. J.
x Joseph, E. M.
Joseph, K.
* Joseph, K. I.
Joseph, M. C.
Joseph, M. M.
x Joseph, M. T. (Rev.)
Kuruvilla, T. T.
* Madhava Panicker T. K.
Mathew, T. O.
Ouseph, M. J.
Petr, P. J.
+ Sreedharan Pillai, M. K.
* Tharian, M. T.
Thomas, P, C.
Varkey Pillai, M. I.
Unnikrishnan, M.

* ii Class in Part III Group IV (B)
x ii Class in Malayalam under Part II
+ i Class in Malayalam under Part II

B. Sc. Part I

Antony, K. P.
Antony, T. C.
Chacko, P. C.
Ibrahimkutty, M. M.
Ittoop, C. V.
Ittyarah, K. P.
Joseph, C. M.
Joseph, J.
Joseph, P. D.
Kunjikrishnan Nair, M.
Mathew, K. A.
Mathew, T. J.
Mathew, T. V.
Mukundan, K.
Nithiananda Rao, N. A.
Ramachandran, A. R.
Sebastian, T. J.
Sitharama Iyyar, R.
Sivaraman, P.
Thomas, P. J.

B. Com. Part I

Abraham, K. J.
Abraham Kurian, V.
Antony, O.
Antony, P. R.
Augustine, K. T.
Chacko, C.
Davood Adam
Ittyarah, K. T.
Jacob, C. C.
Joseph, M. J.
Joseph, P. J.
Krishna Ayyar, A. S.
Madhavan, T.
Mahadevan, N. S.
Mathai, V. O.
Mathew, K. K.
Mathew, T. A.
Narayanan, M.
Robert, V.
Sivaraman, A.
Souriarkutty, T. J.
Thomas, A. T.
Thrivi Krama Bhat, A.
Varghese, V. T.
Varkey, K. A.
Varkey, T. C.
Vasudeva Sarma, V.
Venkiteswara Pai, P. R.
Mathewkutty, V. T.
Krishnankutty, M.
Kamachandran, K. V.
Mathew, N. J.
Thomas, V. E.
Xavier, K.
George, P. M.
Basil R. Perera
Itty Ipe, K, C.
Simon, V.
Varghese, P, V.
Abraham, T. O.
Narayana Pillai, P. P.
Venkatesan, N. V.
Thomas Benjrmin
Padmanabhan, A.
Chacko, M. T.
Prabhakaran, S.
Chacko M. J.
Joseph, K. X.

:*:

LIST OF PRIZE-WINNERS

Academic Prizes

'Kerala Varma Gold Medal'—V. T. Mathewkutty.
'Mathulla Memorial Medal'—M. T. Tharian.
General Proficiency: INTERMEDIATE—Govindan, T. K.
Proficiency in Part I George P. J.
„ Part II Paul K. V.
„ Part III
Group I Yoyaki, N. P.
II Mathew T. C.
III Aravindan K.
Attendance: Joseph G. Thatchil.
B. A. DEGREE Group I—b Govinda Shenoi, V.
„ „ IV—b Rev. Fr. James Vempally.
Attendance: Kuruvilla, K. M.
B. Sc. DEGREE General Proficiency: Seetharama Iyer, R.
Attendance: Vareed, M. A.
B. Com. DEGREE General Proficiency: Krishna Iyer, A. S.
Attendance: Vasudeva Sarma, V.

English Speech Competition

Chev. C. J. Varkey Prize: *Seniors*—
1. E. N. Narayana Kurup, III B.Com.
2. V. D. Joseph, III U. C.

Chev. C. J. Varkey Prize: *Juniors*—
1. N. K. Rengarajan, II U. C.
2. N. K. Varkey, II U. C.

Malayalam Speech Competition

Seniors— 1. William Grego, IV U. C.
2. E. N. Narayana Kurup, III B.Com.

Juniors— 1. K. M. Mathew, II U. C.
2. P. V. Varkey, ,,

Hindi Elocution Competition

1. V. Govinda Shenoi, IV U. C.
2. M. T. George, II U. C.

Sanskrit Elocution

1. C. K. Lakshmanan, II U. C.

English Essay Competition

Seniors— 1. E. N. Narayana Kurup, III B.Com.
2. A. S. Krishnan, IV B.Com.

Juniors— 1. P. M. Ittyarah, I U. C.
2. K. V. Paul, II U. C.

Malayalam Essay Competition

Seniors— 1. E. N. Narayana Kurup, III B.Com.
2. C. J. Joseph, III B.Com.

Juniors— 1. T. N. Mohanan, II U. C.
2. Velayudhan Pillai, I U. C.

Thottan's prize— Donated by Mr. Jose Thottan, for the best essay on 'cenema' awarded to Mr. P. M. Ittyarah, I U. C.

Dramatic Club— 1. T. S. Vincent, II U. C.
2. N. K. Rangarajan, II U.C. & Jacob Manjuran, I U. C.

Social Service Society

Social Service— P. K. Mukerjee, II U. C.

Special Prizes— P. K. Puravath, III U. C., & K. X. Peter, II U. C.

Atheletic Prizes

SENIORS

Event	*First*	*Second*	*New Record*
100 Metres Race	K. M. Mathew	K. K. Mathai	
200 ,, ,,	K. M. Mathew	K. K. Mathai	
400 ,, ,,	K. M. Mathew	Zacharias	— 57.7 second
800 ,, ,,	T. J. Varkey	P. D. Kunjachan	2', 18.7"
1500 ,, ,,	P. D. Kunjachan	T. J. Varkey	
110 ,, Hurdles	Thomas Jose	Jose Thottungal	
200 ,, ,,	K. K. Mathai	P. D. Kunjachan	30.3"
Long Jump ,,	M. S. Thomas	Sukumaran Nair	
Hop Step & Jump	Thomas Jose	M. S. Thomas	— 41 ft. 10½
High Jump	T. T. Joseph	T. J. Abraham	
Pole Vault	T. E. Joseph	Ayyappan Pillai	
Discuss Throw	P. J. Mathew	M. S. John	— 84' 4"
Javeline Throw	P. J. Mathew	Ayyappan Pallai	— 126'-19"
Shot Put ,,	P. J. Mathew	T. S. Joseph	— 28'—7½"
Hammer Throw	K. M. Mathew	V. J. Mathew	— 43'-10"
4 x 100 Relay	"Blues"	Captain:—K. K. Mathai	
4 x 430 Relay	"Reds"	Captain:—T. T. Joseph	
Sack Race	K. P. Mathew	A. Kuttappan.	

JUNIORS

100 Metres Race	K. M. Joseph	Mani Zacharias
200 „ „	K. M. Josoeh	Mani Zacharias
400 „ „	George Joseph	K. C. Mathew
800 „ „	G. M. Idiculla	K. C. Mathew
110 „ Hurdles	G. M. Idiculla	K. C. Mathew
High Jump	C. J. George	Augustine Hubert
Long Jump	K. M. Joseph	Mani Zacharies
Pole Vault	Chandrasdkharan Nair	Sankara Rudran
Shot Put	Jose G. Thoppil	C. J. Thomas
Javeline Throw	Augustine Hubert	George Joseph
Sack Race	Abraham Hormese	George Joseph

TOURNAMENTS

	House	*House Captains*
Basket ball	Green	K. M. Mathew, I U. C.
Foot ball	Reds	T. T. Joseph, II U. C.
Badminton	Blues	K. K. Mathai, III B. Com.
Volley Ball	Yellows	T. M. Job, II U. C.
Base Ball	Blues	K. K. Mathai, III U. C.
Hockey	Blues	K. K. Mathai, III C. Com.
Tennis	Winner— C. C. Jabob	Runner up- AbrahamKurian
Captain cup	G. J. Kondody, IV B. Com.	

Senior Champion—K· M· Mathew—Secured 20 points
Junior Champion—K· M· Joseph—Secured 15 points

X

MAGAZINE COMMITTEE.

President

Rev. Fr. Theodosius T. O. C. D. (Ex-officio)

Secretary

Rev. Fr. Stanislaus T. O. C. D.

Editor

Rev. Fr. Reynolds, T. O. C. D.

Satff Representatives

Messrs: Abraham V. Kurian.
C. C. Chacko (Oriental language)
Kerala Varma Tampuran (Commerc)
K. J. Cyriac (Economics & History)
Mr. M. V. Varghese (Science)
P. P. Devasia (Physical Education)

Student Representatives

P. T. Thomas,
(Chairman of the College Union)
M. J. Joseph *(President of the C. S. U.)*

EXCHANGES.

Alleppey	—	Sanathana Dharama College Magazine.
Alwaye	—	"Caritas" St. Joseph's Apostolic Seminary. Union Christian College Magazine.
Bangalore	—	Blue & White St. Joseph's College Annual.
Bombay	—	Sophia College Magazine.
Changanacherry	—	"Excelsior" St. Berchmans College Annual.
Ghicago	—	De Paulian — University Chicago. "Scholastician" St. Scholastican High School.
Ernakulam	—	St. Albert's College Annual. The Maharaja's College Magazine. 'Carmel' St. Teresa's College.
Glasgow	—	Dowanhill College Magazine.
Madras	—	Government Muslim College Magazine. "The Presidencian" Presidency College. "Students Companian" Madras.
Mangalore	—	"Carmela" Apostolic Carmel College & Schools Annual. Government College Miscellany. St. Aloysious College Annual. "Unitas" St. Joseph's Interdiocesan Seminary Annual.
Palai	—	St. Mary's Girls' E. H. School.
Palamcottah	—	St. John's College Annual. The Sarah Tucker College Magazine. St. Xavier's College Annual.
Palghat	—	Government Victoria College Magazine.
Tellicherry	—	The Government Brennen College Magazine.
Trichinapoly	—	St. Joseph's College Annual.
Trichur	—	St. Thomas College Magazine. Sree Kerala Varma College Miscellany. Government Training College Magazine.
Vellore	—	Woorhees College Magazine.

Book Review

An Analytical History of Rome

BY

Chev: C. J. VARKEY, K. S. G., M. A. (Hons.)

Thevara, Ernakulam, S. I.

Rs. 2—8—0

Few who are teaching Roman History in the intermediate classes will deny that some such work as the one under review is a necessity. It is for men thus engaged to judge whether this book meets their need. It is superfluous to dilate on the merits of Professor C.J. Varkey's Analytical History of Rome. Those merits have been recognised by all qualified judges and have long established his position as a veteran Professor of Ancient History. As Prof. Candeth remarks in his Foreword to the Third Edition, Mr. Varkey has not made the mistake of attempting to impart information in "tabloid shape". His object obviously has been to present the salient points clearly, and as far as possible to escape dullness, the Nemisis of the abridger. A careful perusal of the book will prove that the author has tried to avoid writing down to a student's level, a process invariably resented by the student himself. At the same time he has not lost his sense of proportion and seems to have taken considerable pains to make the subject as simple as possible, changing in the Fifth Edition words, phrases and expressions to meet the requirements of the average student. The book cannot be simplified further except at the expense of its integrity and utility. The points are arranged and the subject is treated in a way that facilitates study. It is indeed a boon to students who cannot afford to read or to buy big costly books published abroad. It is suitable for the double purpose of following daily classes with a cheap and good textbook and preparing for the University Examination. There is an appendix of 90 University Questions, for which the answers are given in the text. The book is made attractive in outward appearance also thanks to the better paper, better get-up' and bettter printing.

K. S. A.

We cannot bring prosperity by discouraging thrift.
We cannot strengthen the weak by weakening the strong.
We cannot help small men by tearing down big men.
We cannot help the poor by destroying the rich.
We cannot lift the wage earner by pulling down the wage payer.
We cannot keep out of trouble by spending more than our income.
We cannot further the brotherhood of man by inciting class hatred,
We cannot establish sound security on borrowed money.
We cannot build character and courage by taking away man's initiative and independence.
We cannot help men permanently by doing for them what they could and should do for themselves.

Chemists & Druggists

FOR HONEST DEALING AND
EFFICIENT SERVICE

JAMES & Co., LTD.

(BROADWAY, ERNAKULAM)

is the firm recommended by Doctors and admitted as such by our innumerable clients

WHY NOT TRY
AND CONVINCE YOURSELF

The Kerala Tutorial Collge

PATEL BUILDINGS,
MARKET ROAD, ERNAKULAM

—X—

THE ABLEST LECTURES ARE GATHERED HERE
UNDER ONE ROOF — AND OUR RESULTS
ALWAYS SPEAK TO THAT

T. K. NARAYANAN M. A.
PRINCIPAL.

A Seasonal Offer

BHARAT STUDIOS

Near Ferry Jetty,

ERNAKULAM

FOR

Outdoor Groups, Enlargements, Oil Painting,

Water Colours, Cinema Slides, Portraits

and dealers in Photo materials.

N. B:— Concession rates to Students.

FOR EVERYTHING IN

STATIONARY, TEXT BOOKS & PROVISIONS

Please Visit

LEELA STORES,

Book-Sellers & General Merchants,

THEVARA—ERNAKULAM.

Laboratory Apparatus & Chemicals

1 Glassware heat resisting
2 Glassware graduatir
3 Procelain crucibles & Basins
4 Platinum Wire
5 Fractional Weights
6 Filter Paper Chemicals Etc.

Zill & Co.,

(Since 1929)

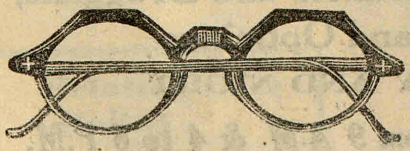
GRAMS

(Phone: 25941) Princess Street, Bombay 2 "LABORATORY"

KOTTAYAM OPTICAL & MEDICAL STORES

Market & Convent Road Junction, ERNAKULAM.

WE ARE ALWAYS AT YOUR SERVICE.

YOUR SATISFACTION OUR MOTTO!

Spectacles issued according to Doctor's prescriptions at moderate charges.

EYES TESTED UNDER EXPERT SUPERVISION FREE OF CHARGES.

Also dealing in English Medicines and Stationaries

CENTRAL STUDIOS

BROADWAY, ERNAKULAM

CONTACT US

For Cameras and other Photographic goods.

Developing—Printing—Enlarging

Done at moderate rates.

FOR ALL YOUR MEDICAL REQUIREMENTS,
AND MEDICAL SERVICE,

CONTACT
MAMPILLY DISPENSARY

BROADWAY, ERNAKULAM

ESTABLISHED IN 1920

Wholesale and Retail Chemists and Druggists,
Skilled Occulists and Opticians.

DISPENCING DAY AND NIGHT

A Doctor is in attendance from 9 A.M. & 4 to 6 P.M.
Emergent cases at all times

DR. N. A. EPHRAIM,
Consulting Physician.

A BOON TO HISTORY STUDENTS

Analytical History Series

By C. J. Varkey, M. A. (Hons.)

1. An Analytical History of Greece (VI Edition)
2. An Analytical History of Rome (V Edition)
3. An Analytical History of India (V Edition)
4. An Analytical History of British Constitutions (I Edition)
5. An Analytical History of Mediaeval Europe (III Edition)

Most Popular Books for Indian Students

Price Rs. 2—8—0 ***Postage Extra***

Apply to the Author— C. J. VARKEY M. A. (Hons.),
THEVARA P.O. (Ernakulam).

The Little Flower Industries

THEVARA, ERNAKULAM

Printing
Ruling
Casting
Electroplating
Weaving etc, etc,

Binding=
Ornamental
Cushion
Ovel
Celluloid etc, etc.,

Licence No. I/1121.

ETERNA

From the Hands of the World's Foremost Craftsmen

● No other watch compares with Eterna for sheer beauty, for brilliant design, for lasting dependability and value! More and more Eterna watches are arriving from Switzerland, and today, you will have no difficulty in choosing an Eterna watch that is lovely to behold, and will be a faithful friend for many years to come. Remember Eterna watches come to you only through the House and Registered Dealers of Favre-Leuba.

FAVRE-LEUBA

FAVRE-LEUBA & CO., LTD. BOMBAY & CALCUTTA

Printed and Published by P. I. Joseph, at the Little Flower Press, THEVARA ERNAKULAM.